ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΑ ΑΝΑΡΧΙΚΑ ΙΔΕΩΔΗ

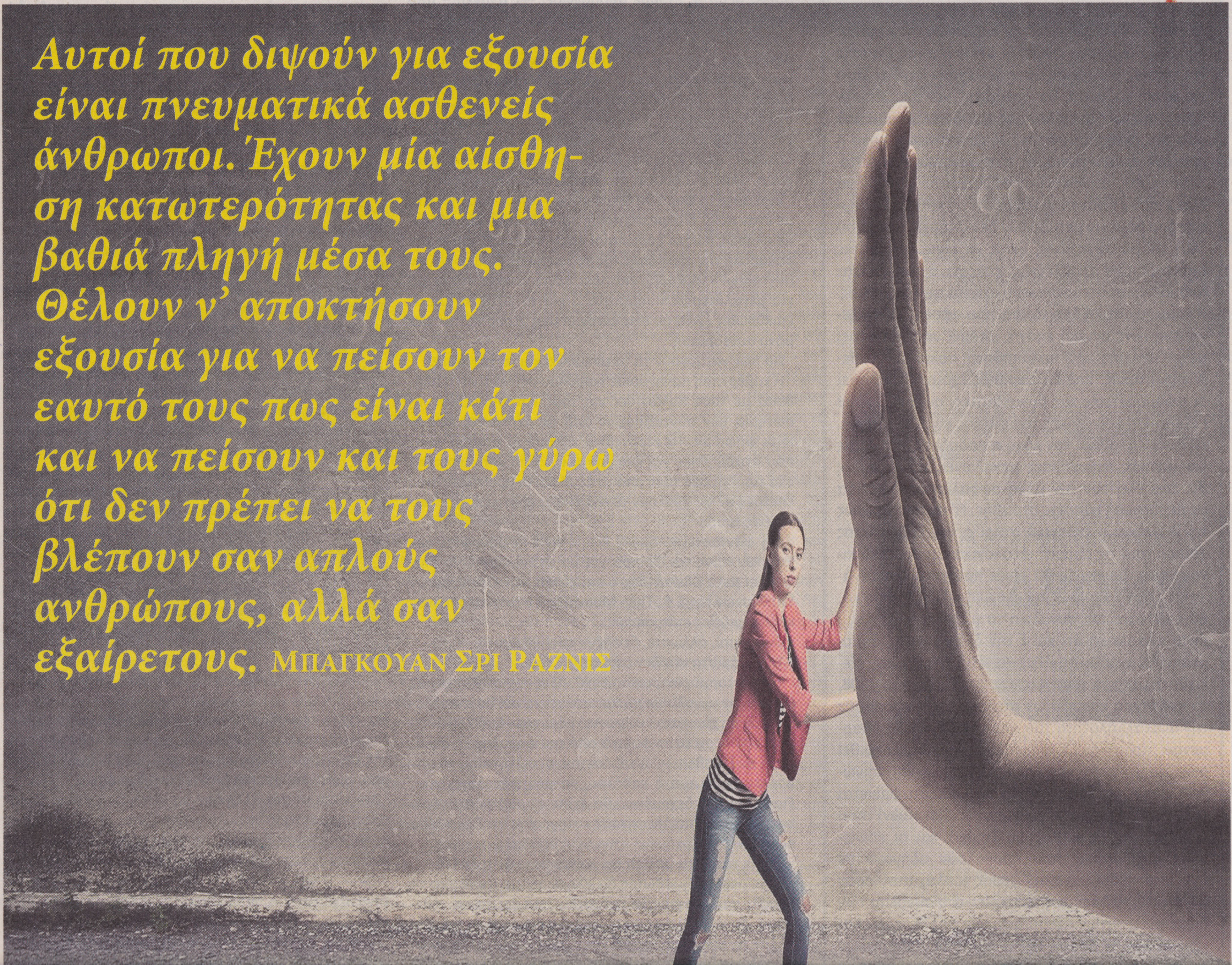
ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 188
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2018
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

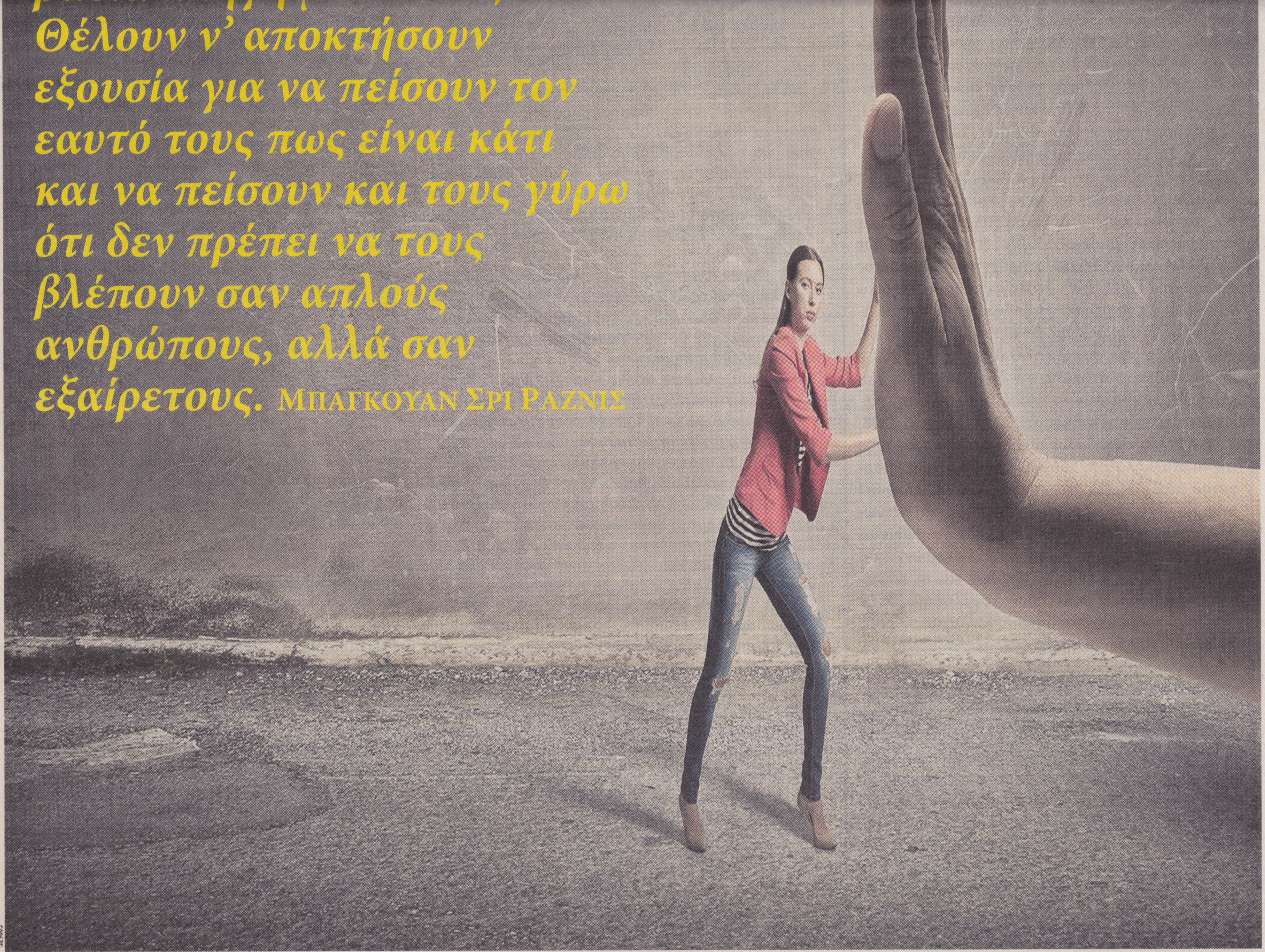
Αυτοί που διψούν για εξουσία είναι πνευματικά ασθενείς άνθρωποι. Έχουν μία αίσθηση κατωτερότητας και μια βαθιά πληγή μέσα τους. Θέλουν ν' αποκτήσουν εξουσία για να πείσουν τον εαυτό τους πως είναι κάτι και να πείσουν και τους γύρω ότι δεν πρέπει να τους βλέπουν σαν απλούς ανθρώπους, αλλά σαν

1,5 ΕΥΡΩ

Αυτοί που διψούν για εξουσία είναι πνευματικά ασθενείς άνθρωποι. Έχουν μία αίσθηση κατωτερότητας και μια βαθιά πληγή μέσα τους. Θέλουν ν' αποκτήσουν εξουσία για να πείσουν τον εαυτό τους πως είναι κάτι και να πείσουν και τους γύρω ότι δεν πρέπει να τους βλέπουν σαν απλούς ανθρώπους, αλλά σαν εξαίρετους. ΜΠΑΓΚΟΥΑΝ ΣΡΙ ΡΑΖΝΙΣ

Θέλουν ν' αποκτήσουν εξουσία για να πείσουν τον εαυτό τους πως είναι κάτι και να πείσουν και τους γύρω ότι δεν πρέπει να τους βλέπουν σαν απλούς ανθρώπους, αλλά σαν εξαίρετους. ΜΠΑΓΚΟΥΑΝ ΣΡΙ ΡΑΖΝΙΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Οι κάθε λογής κυρίαρχοι, σχεδόν δίχως εξαίρεση, σταθεροποιώντας βήμα βήμα την εξουσία τους, ιδιαίτερα σε περιόδους «κρίσεων», θεωρούν ότι τίποτε δεν μπορεί να τους απειλήσει, τίποτα δεν είναι δυνατόν να διαταράξει το καθεστώς, που έχει επιβληθεί γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό. Η πεποίθησή τους αυτή πηγάζει, κυρίως, από την αλαζονεία κάθε εξουσιαστή, αλλά και την κοινή ψυχολογία όσων επιβάλλονται με σκληρότητα. Θεωρούν μάλιστα ότι το σοκ το οποίο υπέστη λόγου χάρη το κοινωνικό σώμα από την βιαιότητα της μεταβολής των συνθηκών επιβολής είναι τέτοιας έντασης και τέτοιας διάρκειας ώστε δεν έχουν κανένα λόγο να ανησυχούν ότι θα χρειαστεί να αντιμετωπίσουν πρόωρα ανεξέλεγκτες αντιδράσεις. Φυσικά όσο δεν ανακύπτουν τέτοιες καταστάσεις τόσο η αλαζονεία και ο κυνισμός τους μεγαλώνουν. Αυτό, βέβαια, που αποφεύγουν τουλάχιστον φανερά να εκτιμήσουν είναι το γεγονός ότι σε κάθε περίπτωση τόσο βαθέων μεταβολών δεν υπάρχει αυτό που λέμε μέτρο σύγκρισης, ώστε να είναι αξιόπιστες οποιεσδήποτε προβλέψεις. Υπάρχει, όμως, και κάτι ακόμα περισσότερο σημαντικό κατά την γνώμη μας. Η κομμουνιστική διαχείριση, που σφραγίζει την λεγόμενη μνημονιακή εποχή, μπορεί να προσφέρει μέχρι στιγμής την πολυπόθητη πολιτική σταθερότητα, όμως, επειδή ακριβώς έχουν εξαντληθεί οι αφομοιωτικές της δυνατότητες, οι κίνδυνοι σε περίπτωση κοινωνικής ανάφλεξης είναι τεράστιοι. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο η πρόσδεσή της με τις κινηματικές συνιστώσες μεγαλώνει, αφού αυτές θα αποτελέσουν την μόνη ασφαλιστική δικλείδα σε περίπτωση κάποιας στραβής. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο και η εκλογική στήριξη του καθεστώτος Τσίπρα από τις όμορες ιδεολογικά και πολιτικά κινηματικές δυνάμεις θα είναι πράγματι ανεπανάληπτη. Αυτή ακριβώς η εκλογική στήριξη, φυσικά, θα ενδυναμώσει συνολικά το μπλοκ κυριαρχίας .

Η ΕΠΙΔΕΙΞΗ «ΤΑΞΙΚΗΣ ΜΕΡΟΛΗΨΙΑΣ» ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΟΣΙΑ ΣΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ...

Είναι η μεγαλύτερη δυσκολία για τέτοιας φύσης άρθρα-χρονογραφήματα: Πώς ξεκινάμε; Έχουμε σκεφτεί ορισμένα θέματα, έχουμε απομονωθεί –εξ ανάγκης– από το ιντερνετικό μπάχαλο, τους κομματικούς στρατούς των σόσιαλ μήντια, δεν ακούμε καν ειδήσεις από το ραδιόφωνο μη τυχόν και έχει αμολήσει ενδιαμέσως καμμία καινούργια σαχλαμάρα ο Κυριάκος Μητσοτάκης ή έχει δώσει νέα ...βαρυσήμαντη συνέντευξη ο Αλέξης, γιατί αμέσως αποσπάται η προσοχή και δεν χρειάζεται πολύ για να συμβεί κάτι τέτοιο. Κυκλοφορούν διάφορες μεθοδολογίες, αλλά η πρώτη κίνηση μάλλον πρέπει να είναι βίαιη, όπως μια βουτιά στο νερό ή κάπως ανορθόδοξη.

Έτσι αυτή τη φορά θα ξεκινήσουμε κάπως ασυνήθιστα, με έναν πολύ διακριτικό πανηγυρισμό: Επιβεβαιωθήκαμε πλήρως πως οι Ευρωπαίοι είχαν προαποφασίσει την «αναβολή της περικοπής της προσωπικής διαφοράς των συντάξεων» (βάζουμε επίτηδες πέντε γενικές στη σειρά για μεγαλύτερη επισημότητα...) για το 2019. Η τυπική επικύρωση έγινε σε ένα euroworking group και σε μία μόνο συνεδρίαση.

Να πως καταργούνται τα μνημόνια και τα χαράτσια!

Η κυβέρνηση πανηγύρισε (καθόλου σεμνά είναι η αλήθεια) με τους πολάκηδες και τους κατρούγκαλους τη σωτηρία των συνταξιούχων από τις περικοπές που οι ίδιοι ψήφισαν. Τα γεροντάκια κάνουν το σταυρό τους, που αναβλήθηκε για ένα χρόνο η 23η ή 24η περικοπή στα εισοδήματά τους από το 2009 και οι Βρυξέλλες τούς επέτρεψαν να βγάλουν άλλον ένα χειμώνα με τις οικογένειές τους.

Μη φανταστείτε, όμως, πως ήταν ένα ρουσφέτι των Εταίρων προς τον Τσίπρα για να επανεκλεγεί. Το διαψεύδει μετά βδελυγμίας ο επίτροπος των Οικονομικών Υποθέσεων της Ε.Ε., Πιέρ Μοσκοβισύ ο αποκαλούμενος και «συριζαίος επίτροπος»

φοροαπαλλαγές και διευκολύνσεις συν το «κοινωνικό μέρισμα», που αν αθροιστούν ανά μήνα υπερβαίνουν κατά πολύ τον σημερινό βασικό μισθό! Δουλεύετε κορόιδα! Τί να κάνουμε όμως, αυτή η κυβέρνηση είναι «ταξικά μεροληπτική», όπως είπε και ο υπουργός οικονομικών Τσακαλώτος.

Θα ήταν ανιαρή επανάληψη η διαπίστωση –και οι διαπιστώσεις σπανίως είναι ωφέλιμες– πως μια γερασμένη κοινωνία, που αγκομαχά μόνο για το επίδομα, που της πετούν με περιφρόνηση οι άρχοντες, είναι μια ηττημένη κοινωνία και δεν τυγχάνει κανενός σεβασμού. Κανένας σεβασμός από τους αριστερούς μούτσους, που έγιναν καπεταναίοι και κοιτούν με σιχασιά, αν όχι με σαδισμό, τους «από κάτω», άκρα περιφρόνηση και από τους ευρωπαίους πολιτικούς και τις φυλλάδες τους. Ακόμα και αυτό έγινε συνήθεια.

Ως και οι εκατό νεκροί στο Μάτι ξεχάστηκαν τελείως και η περιφερειάρχισσα Δούρου με τους πάνω από 100 νεκρούς, αν προσθέσουμε και τις ψυχές στη Μάνδρα, θα κατέβει πάλι υποψήφια με την αριστερή αυτοδιοικητική παράταξη. Θα δεσμευτεί ότι θα έχει λιγότερους καμένους και πνιγμένους στην επόμενη τετραετία; Δεν συζητάμε για τα κρατικά στρατόπεδα συγκέντρωσης για τους πρόσφυγες, τον άλλοτε «περιούσιο λαό» της αριστερής μυθολογίας. Αν δεν υπήρχαν τα γερμανικά και τα βρετανικά ΜΜΕ, χαμπάρι δεν θα παίρναμε για τα αίσχη, που συγκρίνονται με τα αντίστοιχά τους στη Κένυα, στην Ρουάντα και το Κονγκό.

Η απάθεια αυτή ως αποτέλεσμα της ήττας, λειτουργεί όπως η μέθοδος του Μιθριδάτη, ο οποίος φοβούμενος μήπως τον δηλητηριάσουν, λάμβανε καθημερινά μικρές ποσότητες από κοκτέιλ δηλητηρίων με αποτέλεσμα να αποκτήσει ανοσία και σε μεγαλύτερες ποσότητες.

Η προφητεία που ακούγεται από παντού «τα χειρότερα έρχονται» αυτοεκπληρούται συνεχώς και πράγματι μετά τα χειρότερα, ακολουθούν τα αμέσως χειρότερα, χωρίς να ενεργοποιούνται καν οι αντανακλαστικοί μηχανισμοί κοινωνικής αυτοσυντήρησης. Σε κάθε περίπτωση το τέλος του Μιθριδάτη ήταν χειρότερο από όσο λογάριαζε. Περικυκλωμένος στα περίχωρα της Φαναγόρειας (ο σημερινός πορθμός του Κέρτς), ανάμεσα στην Μαύρη και την Αζοφική Θάλασσα και έχοντας χάσει κάθε ελπίδα, διέταξε έναν σκύθη μισθοφόρο να τον αποκεφαλίσει,

θηση τους αυτή πηγάζει, κυρίως, από την αλαζονεία κάθε εξουσιαστή, αλλά και την κοινή ψυχολογία όσων επιβάλλονται με σκληρότητα. Θεωρούν μάλιστα ότι το σοκ το οποίο υπέστη λόγου χάρη το κοινωνικό σώμα από την βιαιότητα της μεταβολής των συνθηκών επιβολής είναι τέτοιας έντασης και τέτοιας διάρκειας ώστε δεν έχουν κανένα λόγο να ανησυχούν ότι θα χρειαστεί να αντιμετωπίσουν πρόωρα ανεξέλεγκτες αντιδράσεις. Φυσικά όσο δεν ανακύπτουν τέτοιες καταστάσεις τόσο η αλαζονεία και ο κυνισμός τους μεγαλώνουν. Αυτό, βέβαια, που αποφεύγουν τουλάχιστον φανερά να εκτιμήσουν είναι το γεγονός ότι σε κάθε περίπτωση τόσο βαθέων μεταβολών δεν υπάρχει αυτό που λέμε μέτρο σύγκρισης, ώστε να είναι αξιόπιστες οποιεσδήποτε προβλέψεις. Υπάρχει, όμως, και κάτι ακόμα περισσότερο σημαντικό κατά την γνώμη μας. Η κομμουνιστική διαχείριση, που σφραγίζει την λεγόμενη μνημονιακή εποχή, μπορεί να προσφέρει μέχρι στιγμής την πολυπόθητη πολιτική σταθερότητα, όμως, επειδή ακριβώς έχουν εξαντληθεί οι αφομοιωτικές της δυνατότητες, οι κίνδυνοι σε περίπτωση κοινωνικής ανάφλεξης είναι τεράστιοι. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο η πρόσδεσή της με τις κινηματικές συνιστώσες μεγαλώνει, αφού αυτές θα αποτελέσουν την μόνη ασφαλιστική δικλείδα σε περίπτωση κάποιας στραβής. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο και η εκλογική στήριξη του καθεστώτος Τσίπρα από τις όμορες ιδεολογικά και πολιτικά κινηματικές δυνάμεις θα είναι πράγματι ανεπανάληπτη. Αυτή ακριβώς η εκλογική στήριξη, φυσικά, θα ενδυναμώσει συνολικά το μπλοκ κυριαρχίας . Είναι ενδεικτικό ότι κατά την διάρκεια της δημοσκοπικής ανόδου του Συριζα, έτσι όπως αυτή εξελίχθηκε μετά τα γεγονότα του Δεκέμβρη του 2008, το πρόταγμα κορυφαίων στελεχών του αφορούσε την ακαταλληλότητα του «παλαιού» και διεφθαρμένου πολιτικού προσωπικού να ανταποκριθεί στις ανάγκες της «κρίσης» για εθνική και κοινωνική ανασυγκρότηση. Μόνο που απ' ότι φαίνεται τα εθνικά ζητήματα (Συμφωνία Πρεσπών) που διαχειρίζεται το καθεστώς Τσίπρα και οι κοινωνικές αντιδράσεις που προκαλούν οδηγούν σε άγνωστα πεδία αντιπαράθεσης τουλάχιστον όσον αφορά τις πρόσφατες εμπειρίες του συνόλου των διαχειριστών των εξουσιαστικών υποθέσεων. Και κάτι ακόμη. Η δράση και ο λόγος των αναρχικών ή έστω των αντιεξουσιαστών μεταπολιτευτικά

Είναι η μεγαλύτερη δυσκολία για τέτοιας φύσης άρθρα-χρονογραφήματα: Πώς ξεκινάμε; Έχουμε σκεφτεί ορισμένα θέματα, έχουμε απομονωθεί –εξ ανάγκης– από το ιντερνετικό μπάχαλο, τους κομματικούς στρατούς των σόσιαλ μήντια, δεν ακούμε καν ειδήσεις από το ραδιόφωνο μη τυχόν και έχει αμολήσει ενδιαμέσως καμμία καινούργια σαχλαμάρα ο Κυριάκος Μητσοτάκης ή έχει δώσει νέα ...βαρυσήμαντη συνέντευξη ο Αλέξης, γιατί αμέσως αποσπάται η προσοχή και δεν χρειάζεται πολύ για να συμβεί κάτι τέτοιο. Κυκλοφορούν διάφορες μεθοδολογίες, αλλά η πρώτη κίνηση μάλλον πρέπει να είναι βίαιη, όπως μια βουτιά στο νερό ή κάπως ανορθόδοξη.

Έτσι αυτή τη φορά θα ξεκινήσουμε κάπως ασυνήθιστα, με έναν πολύ διακριτικό πανηγυρισμό: Επιβεβαιωθήκαμε πλήρως πως οι Ευρωπαίοι είχαν προαποφασίσει την «αναβολή της περικοπής της προσωπικής διαφοράς των συντάξεων» (βάζουμε επίτηδες πέντε γενικές στη σειρά για μεγαλύτερη επισημότητα...) για το 2019. Η τυπική επικύρωση έγινε σε ένα euroworking group και σε μία μόνο συνεδρίαση.

Να πως καταργούνται τα μνημόνια και τα χαράτσια!

Η κυβέρνηση πανηγύρισε (καθόλου σεμνά είναι η αλήθεια) με τους πολάκηδες και τους κατρούγκαλους τη σωτηρία των συνταξιούχων από τις περικοπές που οι ίδιοι ψήφισαν. Τα γεροντάκια κάνουν το σταυρό τους, που αναβλήθηκε για ένα χρόνο η 23η ή 24η περικοπή στα εισοδήματά τους από το 2009 και οι Βρυξέλλες τούς επέτρεψαν να βγάλουν άλλον ένα χειμώνα με τις οικογένειές τους.

Μη φανταστείτε, όμως, πως ήταν ένα ρουσφέτι των Εταίρων προς τον Τσίπρα για να επανεκλεγεί. Το διαψεύδει μετά βδελυγμίας ο επίτροπος των Οικονομικών Υποθέσεων της Ε.Ε., Πιέρ Μοσκοβισύ ο αποκαλούμενος και «συριζαίος επίτροπος»...

Οι Θεσμοί, άλλωστε, δεν λένε ποτέ ψέμματα.

Τα ευχάριστα νέα δεν σταματούν εδώ.

Ένα εκατομμύριο τριακόσιες χιλιάδες «συμπολίτες» μας θα κάνουν μεγαλοπρεπή Χριστούγεννα και θα ανταλλάξουν δώρα χάρη στο «κοινωνικό μέρισμα» από 250-1300 ευρώ, προερχόμενο φυσικά από την φορολογική αφαίμαξη των μισθωτών. Ας πρόσεχαν, οι τελευταίοι, να μην δούλευαν νόμιμα ή καθόλου, να μην φορολογούνται. Γιατί, όπως ενδεχομένως θα έχετε παρατηρήσει γύρω σας, οι «τζαμπατζήδες» κάθε κατηγορίας και βαλαντίου είναι η νέα ανερχόμενη κοινωνική ομάδα.

Πάρτε χαρτί και μολύβι και λογαριάστε αν τολμάτε.

Ένας μεσαίος μισθωτός θα πληρώσει με σκυμμένο το κεφάλι σαν ένοχος μια καταιγίδα από έμμεσους, άμεσους, δημοτικούς φόρους, χαράτσια και τέλη και επί πλέον τη ληστρική «ασφάλιση», που συνιστά κανονική φορολογία, για να του τρίψει στη μούρη η κυβέρνηση

πετούν με περιφρόνηση οι άρχοντες, είναι μια ηττημένη κοινωνία και δεν τυγχάνει κανενός σεβασμού. Κανένας σεβασμός από τους αριστερούς μούτσους, που έγιναν καπεταναίοι και κοιτούν με σιχασιά, αν όχι με σαδισμό, τους «από κάτω», άκρα περιφρόνηση και από τους ευρωπαίους πολιτικούς και τις φυλλάδες τους. Ακόμα και αυτό έγινε συνήθεια.

Ως και οι εκατό νεκροί στο Μάτι ξεχάστηκαν τελείως και η περιφερειάρχισσα Δούρου με τους πάνω από 100 νεκρούς, αν προσθέσουμε και τις ψυχές στη Μάνδρα, θα κατέβει πάλι υποψήφια με την αριστερή αυτοδιοικητική παράταξη. Θα δεσμευτεί ότι θα έχει λιγότερους καμένους και πνιγμένους στην επόμενη τετραετία; Δεν συζητάμε για τα κρατικά στρατόπεδα συγκέντρωσης για τους πρόσφυγες, τον άλλοτε «περιούσιο λαό» της αριστερής μυθολογίας. Αν δεν υπήρχαν τα γερμανικά και τα βρετανικά ΜΜΕ, χαμπάρι δεν θα παίρναμε για τα αίσχη, που συγκρίνονται με τα αντίστοιχά τους στη Κένυα, στην Ρουάντα και το Κονγκό.

Η απάθεια αυτή ως αποτέλεσμα της ήττας, λειτουργεί όπως η μέθοδος του Μιθριδάτη, ο οποίος φοβούμενος μήπως τον δηλητηριάσουν, λάμβανε καθημερινά μικρές ποσότητες από κοκτέιλ δηλητηρίων με αποτέλεσμα να αποκτήσει ανοσία και σε μεγαλύτερες ποσότητες.

Η προφητεία που ακούγεται από παντού «τα χειρότερα έρχονται» αυτοεκπληρούται συνεχώς και πράγματι μετά τα χειρότερα, ακολουθούν τα αμέσως χειρότερα, χωρίς να ενεργοποιούνται καν οι αντανακλαστικοί μηχανισμοί κοινωνικής αυτοσυντήρησης. Σε κάθε περίπτωση το τέλος του Μιθριδάτη ήταν χειρότερο από όσο λογάριαζε. Περικυκλωμένος στα περίχωρα της Φαναγόρειας (ο σημερινός πορθμός του Κέρτς), ανάμεσα στην Μαύρη και την Αζοφική Θάλασσα και έχοντας χάσει κάθε ελπίδα, διέταξε έναν σκύθη μισθοφόρο να τον αποκεφαλίσει, καθώς δεν μπορούσε να αυτοκτονήσει με δηλητήριο λόγω της ανοσίας...

Να 'τανε το '21, χρόνια δοξασμένα...

Θα έχετε οπωσδήποτε παρατηρήσει μια αυξανόμενη κινητικότητα στον βόρβορο της κεντρικής πολιτικής σκηνής και της αυτοδιοίκησης τα τελευταία 2-3 χρόνια, από μπουρμπουλήθρες και έντονες αναθυμιάσεις.

Δεν είναι τίποτα άλλο από τα νέα κόμματα και δημοτικές παρατάξεις που συγκροτούνται από διάφορες προσωπικότητες-βιτρίνες με σαφείς και ομολογημένες αναφορές στον υπόκοσμο, το οργανωμένο έγκλημα, λαμπρούς μεγαλοεπιχειρηματίες και ιδού το νέο «τρεντ»: την πραγματική ή φανταστική σύνδεση με ξένες πρεσβείες και διεθνή οικονομικά συμφέροντα. Τα νέα «μορφώματα» έρχονται να μοιραστούν την πίτα μαζί με τους επίσημους κομματικούς σχηματισμούς, που ομολογημέ-

οποτεδήποτε προβλεφθεί. Υπάρχει, όμως, και κάτι ακόμα περισσότερο σημαντικό κατά την γνώμη μας. Η κομμουνιστική διαχείριση, που σφραγίζει την λεγόμενη μνημονιακή εποχή, μπορεί να προσφέρει μέχρι στιγμής την πολυπόθητη πολιτική σταθερότητα, όμως, επειδή ακριβώς έχουν εξαντληθεί οι αφομοιωτικές της δυνατότητες, οι κίνδυνοι σε περίπτωση κοινωνικής ανάφλεξης είναι τεράστιοι. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο η πρόσδεσή της με τις κινηματικές συνιστώσες μεγαλώνει, αφού αυτές θα αποτελέσουν την μόνη ασφαλιστική δικλείδα σε περίπτωση κάποιας στραβής. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο και η εκλογική στήριξη του καθεστώτος Τσίπρα από τις όμορες ιδεολογικά και πολιτικά κινηματικές δυνάμεις θα είναι πράγματι ανεπανάληπτη. Αυτή ακριβώς η εκλογική στήριξη, φυσικά, θα ενδυναμώσει συνολικά το μπλοκ κυριαρχίας . Είναι ενδεικτικό ότι κατά την διάρκεια της δημοσκοπικής ανόδου του Συριζα, έτσι όπως αυτή εξελίχθηκε μετά τα γεγονότα του Δεκέμβρη του 2008, το πρόταγμα κορυφαίων στελεχών του αφορούσε την ακαταλληλότητα του «παλαιού» και διεφθαρμένου πολιτικού προσωπικού να ανταποκριθεί στις ανάγκες της «κρίσης» για εθνική και κοινωνική ανασυγκρότηση. Μόνο που απ' ότι φαίνεται τα εθνικά ζητήματα (Συμφωνία Πρεσπών) που διαχειρίζεται το καθεστώς Τσίπρα και οι κοινωνικές αντιδράσεις που προκαλούν οδηγούν σε άγνωστα πεδία αντιπαράθεσης τουλάχιστον όσον αφορά τις πρόσφατες εμπειρίες του συνόλου των διαχειριστών των εξουσιαστικών υποθέσεων. Και κάτι ακόμη. Η δράση και ο λόγος των αναρχικών ή έστω των αντιεξουσιαστών μεταπολιτευτικά ήταν ταυτισμένος στην αντίληψη των περισσότερων ανθρώπων είτε συμφωνούσαν μ' αυτές είτε όχι με την ειλικρινή και συνεπή εναντίωση σε κάθε μορφής εξουσία. Αυτό ακριβώς εκτός των άλλων προσπαθούν να αλλοιώσουν οι κάθε λογής και προέλευσης αναρχιστές. Προφανώς και δεν θα τα καταφέρουν. Ακριβώς γιατί πλέον οι μάσκες έχουν πέσει, οριστικά και αμετάκλητα...

Δεκέμβριος 2018

συντάξεων» (βάζουμε επίτηδες πέντε γενικές στη σειρά για μεγαλύτερη επισημότητα...) για το 2019. Η τυπική επικύρωση έγινε σε ένα euroworking group και σε μία μόνο συνεδρίαση.

Να πως καταργούνται τα μνημόνια και τα χαράτσια!

Η κυβέρνηση πανηγύρισε (καθόλου σεμνά είναι η αλήθεια) με τους πολάκηδες και τους κατρούγκαλους τη σωτηρία των συνταξιούχων από τις περικοπές που οι ίδιοι ψήφισαν. Τα γεροντάκια κάνουν το σταυρό τους, που αναβλήθηκε για ένα χρόνο η 23η ή 24η περικοπή στα εισοδήματά τους από το 2009 και οι Βρυξέλλες τούς επέτρεψαν να βγάλουν άλλον ένα χειμώνα με τις οικογένειές τους.

Μη φανταστείτε, όμως, πως ήταν ένα ρουσφέτι των Εταίρων προς τον Τσίπρα για να επανεκλεγεί. Το διαψεύδει μετά βδελυγμίας ο επίτροπος των Οικονομικών Υποθέσεων της Ε.Ε., Πιέρ Μοσκοβισί ο αποκαλούμενος και «συριζαίος επίτροπος»...

Οι Θεσμοί, άλλωστε, δεν λένε ποτέ ψέμματα.

Τα ευχάριστα νέα δεν σταματούν εδώ.

Ένα εκατομμύριο τριακόσιες χιλιάδες «συμπολίτες» μας θα κάνουν μεγαλοπρεπή Χριστούγεννα και θα ανταλλάξουν δώρα χάρη στο «κοινωνικό μέρισμα» από 250-1300 ευρώ, προερχόμενο φυσικά από την φορολογική αφαίμαξη των μισθωτών. Ας πρόσεχαν, οι τελευταίοι, να μην δούλευαν νόμιμα ή καθόλου, να μην φορολογούνται. Γιατί, όπως ενδεχομένως θα έχετε παρατηρήσει γύρω σας, οι «τζαμπατζήδες» κάθε κατηγορίας και βαλαντίου είναι η νέα ανερχόμενη κοινωνική ομάδα.

Πάρτε χαρτί και μολύβι και λογαριάστε αν τολμάτε.

Ένας μεσαίος μισθωτός θα πληρώσει με σκυμμένο το κεφάλι σαν ένοχος μια καταιγίδα από έμμεσους, άμεσους, δημοτικούς φόρους, χαράτσια και τέλη και επί πλέον τη ληστρική «ασφάλιση», που συνιστά κανονική φορολογία, για να του τρίψει στη μούρη η κυβέρνηση το περιβόητο «υπερπλεόνασμα», που θα το μοιράσει μέσω κρατικών παροχών σε διάφορες κατηγορίες ψηφοφόρων. Και φυσικά δεν δικαιούται καμμία μεταβίβαση λόγω «υψηλού εισοδήματος», όπως αποφάσισε το ταξικό υπουργικό συμβούλιο.

Ο φίλος μας όμως ο «τζαμπατζής» (μία από τις ευνοούμενες κατηγορίες) δεν θα δηλώσει το πραγματικό εισόδημα, (επειδή μπορεί και μπράβο του), και ως ανταμοιβή θα εισπράξει όλες τις κρατικές παροχές, δηλαδή μια σειρά από επιδόματα, παροχές, κουπόνια, συσσίτια,

βρετανικά ΜΜΕ, χαμπάρι δεν θα παίρναμε για τα αίσχη, που συγκρίνονται με τα αντίστοιχά τους στη Κένυα, στην Ρουάντα και το Κονγκό.

Η απάθεια αυτή ως αποτέλεσμα της ήττας, λειτουργεί όπως η μέθοδος του Μιθριδάτη, ο οποίος φοβούμενος μήπως τον δηλητηριάσουν, λάμβανε καθημερινά μικρές ποσότητες από κοκτέιλ δηλητηρίων με αποτέλεσμα να αποκτήσει ανοσία και σε μεγαλύτερες ποσότητες.

Η προφητεία που ακούγεται από παντού «τα χειρότερα έρχονται» αυτοεκπληρούται συνεχώς και πράγματι μετά τα χειρότερα, ακολουθούν τα αμέσως χειρότερα, χωρίς να ενεργοποιούνται καν οι αντανακλαστικοί μηχανισμοί κοινωνικής αυτοσυντήρησης. Σε κάθε περίπτωση το τέλος του Μιθριδάτη ήταν χειρότερο από όσο λογάριαζε. Περικυκλωμένος στα περίχωρα της Φαναγόρειας (ο σημερινός πορθμός του Κέρτς), ανάμεσα στην Μαύρη και την Αζοφική Θάλασσα και έχοντας χάσει κάθε ελπίδα, διέταξε έναν σκύθη μισθοφόρο να τον αποκεφαλίσει, καθώς δεν μπορούσε να αυτοκτονήσει με δηλητήριο λόγω της ανοσίας...

Να 'τανε το '21, χρόνια δοξασμένα...

Θα έχετε οπωσδήποτε παρατηρήσει μια αυξανόμενη κινητικότητα στον βόρβορο της κεντρικής πολιτικής σκηνής και της αυτοδιοίκησης τα τελευταία 2-3 χρόνια, από μπουρμπουλήθρες και έντονες αναθυμιάσεις.

Δεν είναι τίποτα άλλο από τα νέα κόμματα και δημοτικές παρατάξεις που συγκροτούνται από διάφορες προσωπικότητες-βιτρίνες με σαφείς και ομολογημένες αναφορές στον υπόκοσμο, το οργανωμένο έγκλημα, λαμπρούς μεγαλοεπιχειρηματίες και ιδού το νέο «τρεντ»: τηνπραγματική ή φανταστική σύνδεση με ξένες πρεσβείες και διεθνή οικονομικά συμφέροντα. Τα νέα «μορφώματα» έρχονται να μοιραστούν την πίτα μαζί με τους επίσημους κομματικούς σχηματισμούς, που ομολογημένα και αυτοί χρωστούν την εξουσία τους στη σύνδεση με ισχυρά οικονομικά συμφέροντα και την εύνοια του «ξένου παράγοντα».

Ο μεγαλο-επιχειρηματίας σπόνσορας θεωρείται κάτι το απολύτως φυσιολογικό και νόμιμο, και πλέον βρισκόμαστε στην εποχή, που οι πολιτικοί διαλαλούν όσο μπορούν την προνομιακή σχέση τους με τα ισχυρά κράτη ως αποδεικτικό ισχύος και αξιοπιστίας. Λόγου χάρη ο Τσίπρας, οι υπουργοί και οι βουλευτές του δεν χάνουν ευ-

συνέχεια στη σελ. 4

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ 2008...

«Οι Γάλλοι βαριούνται... Η νεολαία βαριέται... Ο στρατηγός ντε Γκωλ βαριέται».

Εφημερίδα Le Monde Μαρτίου του 1968
(Λίγες ημέρες μετά το Παρίσι φλέγεται)

«Μια κυνική άποψη για τα μέλη της γενιάς που πήρε το όνομά της από το γεγονός, άποψη η οποία προέρχεται τόσο από τη δεξιά όσο και από την αριστερά, υποστηρίζει ότι από τα μέσα της δεκαετίας του 1980 απέκτησαν κομφορμιστικά χαρακτηριστικά, προδίδοντας τα νεανικά τους ιδανικά με αντάλλαγμα σημαντικές θέσεις εξουσίας στην ελληνική κοινωνία. Εφόσον το Πολυτεχνείο περιγράφεται συχνά ως «ύστερο '68», η εξέλιξη αυτή θεωρήθηκε παρόμοια με την ανάληψη θέσεων ισχύος από εκπροσώπους της γενιάς του Μάη του '68 σε πολλές δυτικές χώρες».

Κωστής Κορνέτης, Τα Παιδιά της Δικτατορίας

Έχουμε χαρακτηρίσει σε παλαιότερο κείμενό μας την εξέγερση του Δεκέμβρη 2008 ως την ***εξέγερση, που υποχώρησε αήττητη*** θέλοντας να υπογραμμίσουμε και μ' αυτόν τον τρόπο την ανάγκη να αναζητούνται διαρκώς σημαντικές όψεις ενός γεγονότος, οι οποίες θα φωτίζουν και θα οδηγούν σε διαφορετικούς δρόμους από εκείνους, που υποδεικνύουν κοινότυπα συμπεράσματα εκπορευόμενα άλλοτε από λογικές πολιτικής νίκης και άλλοτε πολιτικής ήττας. Είναι άλλωστε κατά την γνώμη μας αναμφισβήτητο γεγονός ότι ιδιαίτερα σε περιόδους κινηματικής ευμάρειας, η ικανοποίηση, που πηγάζει από την βελτίωση της θέσης των πολιτικών δυνάμεων του κινήματος, εξαφανίζει στην κυριολεξία ακόμη και τους χλιαρότερους προβληματισμούς, που εκφράζονται για τις αφομοιωτικές ικανότητες κάθε μορφής εξουσίας.

Αυτή, όμως, η ενίσχυση της κινηματικής εξουσίας, γιατί περί αυτού πρόκειται, οδηγεί βήμα βήμα στην φανερή, πλέον, ενσωμάτωσή της σε όμορους (αριστερά) ιδεολογικούς χώρους. Η εκτίμηση, όμως, αυτή παραμένει ανολοκλήρωτη αν δεν αναζητηθούν οι προϋπάρχοντες δίαυλοι, τα ενδιάμεσα πολιτικά σχήματα, δομές κοκ, που εμφανιζόμενοι ως αντισυστημικοί μπορούν αφ' ενός να υποδεχθούν και να εκφράσουν πολιτικά την αποξένωση και την βαθιά αντιπάθεια για την πολιτική και τα κόμματα στο όνομα της αυτοοργάνωσης, ενώ την ίδια στιγμή οι κου-

πολυδιαπιστωμένη πολιτική κρίση, οξύνει την ήδη σοβούσα κοινωνική κρίση, δείχνει ακόμη πιο δραματική την κρίση θεσμών και αξιών. Κάποια από τα βαθύτερα αίτια της εξέγερσης του περσινού Δεκέμβρη παραμένουν ίδια, σκοτεινά και απαράλλαχτα — παρότι διάφοροι φαιδροθλιβεροί καθηγητίσκοι επιμένουν ότι αυτό το συμβάν δεν συνέβη ποτέ». (Ν. Ξυδάκης, Δεκέμβρης 2009, Η Απονομιμοποίηση).

Το πρόβλημα, λοιπόν, της «απονομιμοποίησης» των «κακών» και «φαύλων» διαχειριστών, αλλά και του πολιτικού «αδιεξόδου», που πηγάζει απ' αυτήν εντοπίζεται για να προταθεί αμέσως μετά η «λύση». Ο Ξυδάκης σπεύδει να κατοχυρώσει την πολιτική διαθεσιμότητα, όχι μόνο την δική του, αλλά και του κομματικού σχηματισμού, που θεωρεί ότι είναι ο μόνος ικανός να διαχειριστεί την «ιστορική καμπή».

Ας δούμε όμως ορισμένες όψεις του προβληματισμού, αλλά και τις πολιτικές φιλοδοξίες στην συγκεκριμένη περίπτωση όπως εκφράστηκαν δύο χρόνια αργότερα από τον Δεκέμβρη του '08.

«Ο ΣΥΡΙΖΑ (τότε ακόμα στις ημέρες της δημοσκοπικής ανόδου) υπερασπίστηκε σωστά και με κόστος το κίνημα στα εχθρικά ΜΜΕ. Προσπάθησε να γίνει η ασπίδα του κινήματος, αλλά αποδείχθηκε ότι ο ίδιος ήταν πολύ ευάλωτος για κάτι τέτοιο. ***Η προσπάθεια της ηγεσίας του χώρου να θέσει "πολιτικά αιτήματα" (αφοπλισμός αστυνομίας, παραίτηση υπουργού) προς αξιοποίηση από το κίνημα αποδείχθηκε ότι δεν μπορούσε να πετύχει.***

Αφ' ενός γιατί *ο κόσμος του ΣΥΡΙΖΑ* (ιδίως του ΣΥΝ), χρόνια εθισμένος σε μια μονοδιάστατη πολιτική λειτουργία (από τα πάνω προς τα κάτω), ***είχε προ πολλού απωλέσει τη δυνατότητα να δημιουργεί πολιτικά γεγονότα ή έστω να τα επηρεάζει.***

Αφ' ετέρου γιατί ένα κίνημα βασισμένο στην αγανάκτηση απέναντι σε ένα συμβάν τόσο άδικο όσο ο φόνος ενός δεκαπεντάχρονου, ***ούτε ήθελε ούτε μπορούσε να ανταποκριθεί σε ένα τέτοιο κάλεσμα ορθολογικοποίησης της δράσης του.*** Κατά τη διάρκεια του Δεκέμβρη ο χώρος του ΣΥΡΙΖΑ, πέρα από τη σωστή υπεράσπιση του κινήματος στη δημόσια συζήτηση, δεν μπόρεσε να πάρει

ιδιαίτερα σοβαρό. Ο Νικολά Σαρκοζί αποσύρει άρον άρον τα νομοσχέδια που έχει στα σκαριά για την εκπαίδευση, ενώ την ίδια στιγμή ο τότε επικεφαλής του ΔΝΤ Ντομινίκ Στρος Καν προειδοποιούσε ότι οι κοινωνικές ανισότητες εκτρέφουν Δεκέμβρηδες σε όλο τον κόσμο.

Το νερό, όμως, έχει μπει πλέον στο αυλάκι. Η αναδιάταξη του πολιτικού σκηνικού προβλέπεται σαρωτική γεγονός που παρακολουθούν με ιδιαίτερη προσοχή και ιδιαίτερο ενδιαφέρον οι παλαιοί σύντροφοι: *«Αλλά είναι επίσης ενδεικτικό της λογικής δυνάμεων όπως ο ΣΥΡΙΖΑ που συνεχίζουν να αξιοποιούν το γεγονός της δολοφονίας του μαθητή, αναδεικνύοντας τα τότε γεγονότα που επακολούθησαν ως εξέγερση και προσπαθώντας να καλλιεργήσουν συνειρμούς, ιδιαίτερα στη νεολαία, ότι με τέτοιες ενέργειες, τέτοια δράση, θα αναστρέψουν την άθλια ζωή στην οποία τους καταδικάζει η πολιτική του κεφαλαίου για διέξοδο από την κρίση σε όφελός του. Και με στόχο την αλλαγή κυβέρνησης για διαφορετικής μορφής διαχείριση του συστήματος, μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ [...]* ***Ο ΣΥΡΙΖΑ, που προβάλλει ως στρατηγική του την κυβέρνηση της «αριστεράς» για τη διαχείριση του καπιταλισμού, μιλώντας ταυτόχρονα για αγώνες και εξεγέρσεις που φτάνουν μέχρι την αλλαγή κυβέρνησης,*** *και όχι αλλαγή τάξης στην εξουσία, υιοθετεί ως κίνημα, γι' αυτό και μιλά για τέτοιες «επετείους», μορφές δράσης που όχι μόνο δε δυσκολεύουν την εξουσία του κεφαλαίου, αλλά αντικειμενικά της δίνουν αφορμές για ενίσχυσή της με την κρατική βία και καταστολή του κινήματος»* (Ριζοσπάστης, 7-12-2012).

Η απάντηση έρχεται γρήγορα με ακόμα μεγαλύτερο

αριστερά, υποστηρίζει ότι από τα μέσα της δεκαετίας του 1980 απέκτησαν κομφορμιστικά χαρακτηριστικά, προδίδοντας τα νεανικά τους ιδανικά με αντάλλαγμα σημαντικές θέσεις εξουσίας στην ελληνική κοινωνία. Εφόσον το Πολυτεχνείο περιγράφεται συχνά ως «ύστερο ’68», η εξέλιξη αυτή θεωρήθηκε παρόμοια με την ανάληψη θέσεων ισχύος από εκπροσώπους της γενιάς του Μάη του ’68 σε πολλές δυτικές χώρες».

Κωστής Κορνέτης, Τα Παιδιά της Δικτατορίας

Έχουμε χαρακτηρίσει σε παλαιότερο κείμενό μας την εξέγερση του Δεκέμβρη 2008 ως την ***εξέγερση, που υποχώρησε αήττητη*** θέλοντας να υπογραμμίσουμε και μ’ αυτόν τον τρόπο την ανάγκη να αναζητούνται διαρκώς σημαντικές όψεις ενός γεγονότος, οι οποίες θα φωτίζουν και θα οδηγούν σε διαφορετικούς δρόμους από εκείνους, που υποδεικνύουν κοινότυπα συμπεράσματα εκπορευόμενα άλλοτε από λογικές πολιτικής νίκης και άλλοτε πολιτικής ήττας. Είναι άλλωστε κατά την γνώμη μας αναμφισβήτητο γεγονός ότι ιδιαίτερα σε περιόδους κινηματικής ευμάρειας, η ικανοποίηση, που πηγάζει από την βελτίωση της θέσης των πολιτικών δυνάμεων του κινήματος, εξαφανίζει στην κυριολεξία ακόμη και τους χλιαρότερους προβληματισμούς, που εκφράζονται για τις αφομοιωτικές ικανότητες κάθε μορφής εξουσίας.

Αυτή, όμως, η ενίσχυση της κινηματικής εξουσίας, γιατί περί αυτού πρόκειται, οδηγεί βήμα βήμα στην φανερή, πλέον, ενσωμάτωσή της σε όμορους (αριστερά) ιδεολογικούς χώρους. Η εκτίμηση, όμως, αυτή παραμένει ανολοκλήρωτη αν δεν αναζητηθούν οι προϋπάρχοντες δίαυλοι, τα ενδιάμεσα πολιτικά σχήματα, δομές κοκ, που εμφανιζόμενοι ως αντισυστημικοί μπορούν αφ’ ενός να υποδεχθούν και να εκφράσουν πολιτικά την αποξένωση και την βαθιά αντιπάθεια για την πολιτική και τα κόμματα στο όνομα της αυτοοργάνωσης, ενώ την ίδια στιγμή οι κομματικές λογικές όχι μόνο κυριαρχούν στο εσωτερικό τους, αλλά είναι αυτές που διαπαιδαγωγούν πολιτικά τους υποψήφιους «αυτοοργανωμένους».

Να το πούμε πιο απλά. Οι κάθε είδους κινηματικοί δεσμοί με κόμματα δεν δημιουργούνται ούτε ενισχύονται από την μια ημέρα στην άλλη. Η ιδεολογική, πολιτική, αλλά και οργανωτική όσμωση προϋπάρχει και ουσιαστικά τα μεγάλα γεγονότα ή οι «κρίσεις» την φέρνουν στο προσκήνιο, καθώς σ’ αυτές τις «στιγμές» το πολιτικό παιχνίδι χοντραίνει, τα πολιτικά διακυβεύματα μεγαλώνουν, η επιτακτική ανάγκη για την διαχείριση των κοινωνικών συγκρούσεων επιτρέπει την διεκδίκηση μεγαλύτερων πολιτικών ανταλλαγμάτων.

Σύμφωνα με τον Ν. Ξυδάκη μετέπειτα υπουργό του καθεστώτος Τσίπρα: «*Η συρροή σκανδάλων, η δομική διαφθορά που κατατρώει τη διοίκηση και το κοινωνικό*

συνέβη ποτέ». (Ν. Ξυδάκης, Δεκέμβρης 2009, Η Απονομιμοποίηση).

Το πρόβλημα, λοιπόν, της «απονομιμοποίησης» των «κακών» και «φαύλων» διαχειριστών, αλλά και του πολιτικού «αδιεξόδου», που πηγάζει απ’ αυτήν εντοπίζεται για να προταθεί αμέσως μετά η «λύση». Ο Ξυδάκης σπεύδει να κατοχυρώσει την πολιτική διαθεσιμότητα, όχι μόνο την δική του, αλλά και του κομματικού σχηματισμού, που θεωρεί ότι είναι ο μόνος ικανός να διαχειριστεί την «ιστορική καμπή».

Ας δούμε όμως ορισμένες όψεις του προβληματισμού, αλλά και τις πολιτικές φιλοδοξίες στην συγκεκριμένη περίπτωση όπως εκφράστηκαν δύο χρόνια αργότερα από τον Δεκέμβρη του ’08.

«Ο ΣΥΡΙΖΑ (τότε ακόμα στις ημέρες της δημοσκοπικής ανόδου) υπερασπίστηκε σωστά και με κόστος το κίνημα στα εχθρικά ΜΜΕ. Προσπάθησε να γίνει η ασπίδα του κινήματος, αλλά αποδείχθηκε ότι ο ίδιος ήταν πολύ ευάλωτος για κάτι τέτοιο. ***Η προσπάθεια της ηγεσίας του χώρου να θέσει “πολιτικά αιτήματα” (αφοπλισμός αστυνομίας, παραίτηση υπουργού) προς αξιοποίηση από το κίνημα αποδείχθηκε ότι δεν μπορούσε να πετύχει.***

Αφ’ ενός γιατί *ο κόσμος του ΣΥΡΙΖΑ* (ιδίως του ΣΥΝ), χρόνια εθισμένος σε μια μονοδιάστατη πολιτική λειτουργία (από τα πάνω προς τα κάτω), ***είχε προ πολλού απωλέσει τη δυνατότητα να δημιουργεί πολιτικά γεγονότα ή έστω να τα επηρεάζει***.

Αφ’ ετέρου γιατί ένα κίνημα βασισμένο στην αγανάκτηση απέναντι σε ένα συμβάν τόσο άδικο όσο ο φόνος ενός δεκαπεντάχρονου, ***ούτε ήθελε ούτε μπορούσε να ανταποκριθεί σε ένα τέτοιο κάλεσμα ορθολογικοποίησης της δράσης του***. Κατά τη διάρκεια του Δεκέμβρη ο χώρος του ΣΥΡΙΖΑ, πέρα από τη σωστή υπεράσπιση του κινήματος στη δημόσια συζήτηση, δεν μπόρεσε να πάρει μία πολιτική πρωτοβουλία που να συνομιλήσει θετικά με το κίνημα. ***Δεν μπόρεσε καν να σηματοδοτήσει τη διακριτή παρουσία του χώρου στο κίνημα έστω με ένα σύνθημα***. Οι αριστεροί του ΣΥΡΙΖΑ βρέθηκαν στις πορείες του Δεκέμβρη αγανακτισμένοι για το φόνο του Αλέξη, αλλά ταυτόχρονα αμήχανοι απέναντι στη βία και στο γεγονός ότι πορεύονταν με τα συνθήματα των αναρχικών. Είναι απολύτως ενδεικτικό όλων αυτών ότι ο ΣΥΡΙΖΑ μέσα στο Δεκέμβρη δεν μπόρεσε καν να έχει ένα σημείο αναφοράς, όπως η εξωκοινοβουλευτική αριστερά την κατάληψη της Νομικής» (10-12-2010, Β. Παπαστεργίου, *Χίλιες λέξεις για το Δεκέμβρη, η Αριστερά τον Δεκέμβρη*).

Σ’ αυτούς ακριβώς τους προβληματισμούς έρχεται, όπως είπαμε, να δώσει λύσεις η επίδειξη πολιτικού εξτρεμισμού και η ενδυνάμωση των σχέσεων με τα «κινήματα» παρά την «αμηχανία» των «συντηρητικών» φωνών στο εσωτερικού του κομματικού σχηματισμού (Σύριζα)

ιδιαίτερα σοβαρό. Ο Νικολά Σαρκοζί αποσύρει άρον άρον τα νομοσχέδια που έχει στα σκαριά για την εκπαίδευση, ενώ την ίδια στιγμή ο τότε επικεφαλής του ΔΝΤ Ντομινίκ Στρος Καν προειδοποιούσε ότι οι κοινωνικές ανισότητες εκτρέφουν Δεκέμβρηδες σε όλο τον κόσμο.

Το νερό, όμως, έχει μπει πλέον στο αυλάκι. Η αναδιάταξη του πολιτικού σκηνικού προβλέπεται σαρωτική γεγονός που παρακολουθούν με ιδιαίτερη προσοχή και ιδιαίτερο ενδιαφέρον οι παλαιοί σύντροφοι: «*Αλλά είναι επίσης ενδεικτικό της λογικής δυνάμεων όπως ο ΣΥΡΙΖΑ που συνεχίζουν να αξιοποιούν το γεγονός της δολοφονίας του μαθητή, αναδεικνύοντας τα τότε γεγονότα που επακολούθησαν ως εξέγερση και προσπαθώντας να καλλιεργήσουν συνειρμούς, ιδιαίτερα στη νεολαία, ότι με τέτοιες ενέργειες, τέτοια δράση, θα αναστρέψουν την άθλια ζωή στην οποία τους καταδικάζει η πολιτική του κεφαλαίου για διέξοδο από την κρίση σε όφελός του. Και με στόχο την αλλαγή κυβέρνησης για διαφορετικής μορφής διαχείριση του συστήματος, μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ [...]* ***Ο ΣΥΡΙΖΑ, που προβάλλει ως στρατηγική του την κυβέρνηση της «αριστεράς» για τη διαχείριση του καπιταλισμού, μιλώντας ταυτόχρονα για αγώνες και εξεγέρσεις που φτάνουν μέχρι την αλλαγή κυβέρνησης,*** *και όχι αλλαγή τάξης στην εξουσία, υιοθετεί ως κίνημα, γι’ αυτό και μιλά για τέτοιες «επετείους», μορφές δράσης που όχι μόνο δε δυσκολεύουν την εξουσία του κεφαλαίου, αλλά αντικειμενικά της δίνουν αφορμές για ενίσχυσή της με την κρατική βία και καταστολή του κινήματος*» (Ριζοσπάστης, 7-12-2012).

Η απάντηση έρχεται γρήγορα με ακόμα μεγαλύτερο ενδιαφέρον.

«*Είναι πολλές οι φορές, τα τελευταία χρόνια, που το ΚΚΕ μας άφησε άφωνους με πράξεις και παραλείψεις του. Η στάση του τον Δεκέμβρη του 2008 είναι, από αυτή την άποψη, εμβληματική. Την ώρα που, ως πρελούδιο αυτών που έμελλε να ζήσουμε στην περίοδο της κρίσης, ευρύτατα τμήματα της νεολαίας –και όχι μόνο– έβγαιναν στο δρόμο και απείλησαν τους κυρίαρχους σε έκταση και με ένταση σχεδόν πρωτοφανή ιστορικά, το ΚΚΕ είδε και κατήγγειλε... κουκουλοφόρους. Επιβεβαίωσε, τότε, πόσο απέναντι βρίσκεται πάντοτε στα πραγματικά κινήματα, δηλαδή στα κινήματα τα οποία δεν τα ελέγχει το ίδιο. Και, βέβαια, το σύστημα πολύ χάρηκε τότε με την απομόνωση των... αριστεριστών. Σήμερα, μετά την τοποθέτηση της Αλέκας Παπαρήγα στη Βουλή για τον προϋπολογισμό, η χαρά και η «εκτίμηση» προσλαμβάνει ασύλληπτες διαστάσεις. Ο Αλέξης Παπαχελάς ένιωσε την υποχρέωση*

εκπορευόμενα άλλοτε από λογικές πολιτικής νίκης και άλλοτε πολιτικής ήττας. Είναι άλλωστε κατά την γνώμη μας αναμφισβήτητο γεγονός ότι ιδιαίτερα σε περιόδους κινηματικής ευμάρειας, η ικανοποίηση, που πηγάζει από την βελτίωση της θέσης των πολιτικών δυνάμεων του κινήματος, εξαφανίζει στην κυριολεξία ακόμη και τους χλιαρότερους προβληματισμούς, που εκφράζονται για τις αφομοιωτικές ικανότητες κάθε μορφής εξουσίας.

Αυτή, όμως, η ενίσχυση της κινηματικής εξουσίας, γιατί περί αυτού πρόκειται, οδηγεί βήμα βήμα στην φανερή, πλέον, ενσωμάτωσή της σε όμορους (αριστερά) ιδεολογικούς χώρους. Η εκτίμηση, όμως, αυτή παραμένει ανολοκλήρωτη αν δεν αναζητηθούν οι προϋπάρχοντες δίαυλοι, τα ενδιάμεσα πολιτικά σχήματα, δομές κοκ, που εμφανιζόμενοι ως αντισυστημικοί μπορούν αφ' ενός να υποδεχθούν και να εκφράσουν πολιτικά την αποξένωση και την βαθιά αντιπάθεια για την πολιτική και τα κόμματα στο όνομα της αυτοοργάνωσης, ενώ την ίδια στιγμή οι κομματικές λογικές όχι μόνο κυριαρχούν στο εσωτερικό τους, αλλά είναι αυτές που διαπαιδαγωγούν πολιτικά τους υποψήφιους «αυτοοργανωμένους».

Να το πούμε πιο απλά. Οι κάθε είδους κινηματικοί δεσμοί με κόμματα δεν δημιουργούνται ούτε ενισχύονται από την μια ημέρα στην άλλη. Η ιδεολογική, πολιτική, αλλά και οργανωτική όσμωση προϋπάρχει και ουσιαστικά τα μεγάλα γεγονότα ή οι «κρίσεις» την φέρνουν στο προσκήνιο, καθώς σ' αυτές τις «στιγμές» το πολιτικό παιχνίδι χοντραίνει, τα πολιτικά διακυβεύματα μεγαλώνουν, η επιτακτική ανάγκη για την διαχείριση των κοινωνικών συγκρούσεων επιτρέπει την διεκδίκηση μεγαλύτερων πολιτικών ανταλλαγμάτων.

Σύμφωνα με τον Ν. Ξυδάκη μετέπειτα υπουργό του καθεστώτος Τσίπρα: «*Η συρροή σκανδάλων, η δομική διαφθορά που κατατρώει τη διοίκηση και το κοινωνικό σώμα, η ανικανότητα και το ψεύδος, έχουν απογυμνώσει τις ηγεσίες από την πολιτική νομιμοποίηση, την απολύτως αναγκαία για να ζητήσουν συναίνεση και θυσίες, σε μια ιστορική καμπή. Ο πρωθυπουργός σε κάθε υπουργικό συμβούλιο καλεί την τηλεόραση και εμμέσως απευθύνει διάγγελμα στον λαό.* ***Έχει όμως το σθένος και το απαιτούμενο πολιτικό κεφάλαιο, ώστε να συνεγείρει τον δύσθυμο λαό, να τον καλέσει σε συστράτευση για εθνική και κοινωνική ανασυγκρότηση, να ζητήσει θυσίες, να ξεβαλτώσει η χώρα και να επιχειρηθεί η φυγή προς τα εμπρός;*** *Αυτό τον σκοτεινό Δεκέμβρη του '09, δεν φαίνεται πιθανό τέτοιο ενδεχόμενο. Η οικονομική κρίση επιστρέφει την* νήματος, αλλά αποδείχθηκε ότι ο ίδιος ήταν πολύ ευάλωτος για κάτι τέτοιο. ***Η προσπάθεια της ηγεσίας του χώρου να θέσει "πολιτικά αιτήματα" (αφοπλισμός αστυνομίας, παραίτηση υπουργού) προς αξιοποίηση από το κίνημα αποδείχθηκε ότι δεν μπορούσε να πετύχει.***

Αφ' ενός γιατί ο *κόσμος του ΣΥΡΙΖΑ* (ιδίως του ΣΥΝ), χρόνια εθισμένος σε μια μονοδιάστατη πολιτική λειτουργία (από τα πάνω προς τα κάτω), ***είχε προ πολλού απωλέσει τη δυνατότητα να δημιουργεί πολιτικά γεγονότα ή έστω να τα επηρεάζει.***

Αφ' ετέρου γιατί ένα κίνημα βασισμένο στην αγανάκτηση απέναντι σε ένα συμβάν τόσο άδικο όσο ο φόνος ενός δεκαπεντάχρονου, ***ούτε ήθελε ούτε μπορούσε να ανταποκριθεί σε ένα τέτοιο κάλεσμα ορθολογικοποίησης της δράσης του.*** Κατά τη διάρκεια του Δεκέμβρη ο χώρος του ΣΥΡΙΖΑ, πέρα από τη σωστή υπεράσπιση του κινήματος στη δημόσια συζήτηση, δεν μπόρεσε να πάρει μία πολιτική πρωτοβουλία που να συνομιλήσει θετικά με το κίνημα. ***Δεν μπόρεσε καν να σηματοδοτήσει τη διακριτή παρουσία του χώρου στο κίνημα έστω με ένα σύνθημα.*** Οι αριστεροί του ΣΥΡΙΖΑ βρέθηκαν στις πορείες του Δεκέμβρη αγανακτισμένοι για το φόνο του Αλέξη, αλλά ταυτόχρονα αμήχανοι απέναντι στη βία και στο γεγονός ότι πορεύονταν με τα συνθήματα των αναρχικών. Είναι απολύτως ενδεικτικό όλων αυτών ότι ο ΣΥΡΙΖΑ μέσα στο Δεκέμβρη δεν μπόρεσε καν να έχει ένα σημείο αναφοράς, όπως η εξωκοινοβουλευτική αριστερά την κατάληψη της Νομικής» (10-12-2010, Β. Παπαστεργίου, *Χίλιες λέξεις για το Δεκέμβρη, η Αριστερά τον Δεκέμβρη*).

Σ' αυτούς ακριβώς τους προβληματισμούς έρχεται, όπως είπαμε, να δώσει λύσεις η επίδειξη πολιτικού εξτρεμισμού και η ενδυνάμωση των σχέσεων με τα «κινήματα» παρά την «αμηχανία» των «συντηρητικών» φωνών στο εσωτερικού του κομματικού σχηματισμού (Συριζα).

«*Δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός πως* ***η πολιτική δύναμη, η οποία κατεξοχήν ενισχύθηκε ως εκφραστής ακριβώς των δυνάμεων, που εξεγέρθηκαν το 2008, και, πρώτα απ' όλα, των νέων και των άνεργων, υπήρξε ο ΣΥΡΙΖΑ,*** *ο οποίος δεν λογάριασε κόστος στην συμπαράταξή του με τους εξεγερμένους. Το παράδοξο είναι πως, ακόμη και σήμερα, υπάρχουν στελέχη του, που δυσκολεύονται να διαχειριστούν τη μνήμη αυτού του κορυφαίου για την ελληνική κοινωνία συμβάντος*» (8-12-2012 Χ. Λιάσκος).

Σημειωτέον ότι παρ' όλο που τα πολιτικά αιτήματα ήταν ανύπαρκτα και άλλο τόσο οι επαναστατικοί στόχοι, το μέγεθος του «προβλήματος» αναγνωρίζεται διεθνώς ως *κολούθησαν ως εξέγερση και προσπαθώντας να καλλιεργήσουν συνειρμούς, ιδιαίτερα στη νεολαία, ότι με τέτοιες ενέργειες, τέτοια δράση, θα αναστρέψουν την άθλια ζωή στην οποία τους καταδικάζει η πολιτική του κεφαλαίου για διέξοδο από την κρίση σε όφελός του. Και με στόχο την αλλαγή κυβέρνησης για διαφορετικής μορφής διαχείριση του συστήματος, μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ [...]* ***Ο ΣΥΡΙΖΑ, που προβάλλει ως στρατηγική του την κυβέρνηση της «αριστεράς» για τη διαχείριση του καπιταλισμού, μιλώντας ταυτόχρονα για αγώνες και εξεγέρσεις που φτάνουν μέχρι την αλλαγή κυβέρνησης,*** *και όχι αλλαγή τάξης στην εξουσία, υιοθετεί ως κίνημα, γι' αυτό και μιλά για τέτοιες «επετείους», μορφές δράσης που όχι μόνο δε δυσκολεύουν την εξουσία του κεφαλαίου, αλλά αντικειμενικά της δίνουν αφορμές για ενίσχυσή της με την κρατική βία και καταστολή του κινήματος*» (Ριζοσπάστης, 7-12-2012).

Η απάντηση έρχεται γρήγορα με ακόμα μεγαλύτερο ενδιαφέρον.

«*Είναι πολλές οι φορές, τα τελευταία χρόνια, που το ΚΚΕ μας άφησε άφωνους με πράξεις και παραλείψεις του. Η στάση του τον Δεκέμβρη του 2008 είναι, από αυτή την άποψη, εμβληματική. Την ώρα που, ως πρελούδιο αυτών που έμελλε να ζήσουμε στην περίοδο της κρίσης, ευρύτατα τμήματα της νεολαίας –και όχι μόνο– έβγαιναν στο δρόμο και απείλησαν τους κυρίαρχους σε έκταση και με ένταση σχεδόν πρωτοφανή ιστορικά, το ΚΚΕ είδε και κατήγγειλε... κουκουλοφόρους. Επιβεβαίωσε, τότε, πόσο απέναντι βρίσκεται πάντοτε στα πραγματικά κινήματα, δηλαδή στα κινήματα τα οποία δεν τα ελέγχει το ίδιο. Και, βέβαια, το σύστημα πολύ χάρηκε τότε με την απομόνωση των... αριστεριστών. Σήμερα, μετά την τοποθέτηση της Αλέκας Παπαρήγα στη Βουλή για τον προϋπολογισμό, η χαρά και η «εκτίμηση» προσλαμβάνει ασύλληπτες διαστάσεις. Ο Αλέξης Παπαχελάς ένιωσε την υποχρέωση να γράψει πόσο σοβαρή και συγκροτημένη υπήρξε η γ.γ. του ΚΚΕ — σε αντίθεση με τον παλιοΣΥΡΙΖΑ, προφανώς.*» (Χρήστου Λιάσκου και Ε. Τσακαλώτου, 9-12-2012).

Τα πραγματικά κινήματα λοιπόν είναι εκείνα, που δεν ελέγχει το ΚΚΕ, μόνο που στην προκειμένη περίπτωση ούτε ο Συριζα έλεγχε στο ελάχιστο τα γεγονότα του Δεκέμβρη του 2008 κατά την ομολογία δεκάδων στελεχών του, όπως φαίνεται άλλωστε από τις παραπάνω ενδεικτικές αναφορές.

Αλλά είπαμε τα κάστρα πέφτουν από μέσα. Παντού και πάντα...

Συσπείρωση Αναρχικών

συνέχεια από τη σελ. 2

καιρία να κάνουν κωλοτούμπες μπροστά στον αμερικανό πρεσβευτή, τα ευρωπαϊκά όργανα και τη μαντάμ Μέρκελ.

Ο ταλαίπωρος Κυριάκος προσπαθεί και αυτός να πείσει την «Ευρώπη», πως ο Τσίπρας «δεν είναι εντάξει» και ότι είναι ψευτοευρωπαίος.

Ο αξιοθρήνητος «συντηρητικός κόσμος» επιτιμά τους Δανειστές και Εταίρους για την υποκριτική τους ανοχή απέναντι στην πολιτική παροχών του Τσίπρα.

Τα ρώσικα κόμματα, -δύο-τρία για αρχή και έπεται συνέχεια-, ξεφύτρωσαν πριν μερικά χρόνια και πλέον διαθέτουν βάσεις, πανελλαδικό τηλεοπτικό σταθμό, ποδοσφαιρική ομάδα και διεκδικούν με αξιώσεις την περιφέρεια και το δήμο Θεσσαλονίκης.

Να υπενθυμίσουμε μόνο πως οι μετεμφυλιακές κυβερνήσεις, ακόμα και η δικτατορία των συνταγματαρχών αρνούνταν με επιμονή ότι διατηρούσαν προνομιακές σχέσεις με τον πανίσχυρο τότε αμερικάνικο παράγοντα παρά την οφθαλμοφανή σε πολλές περιπτώσεις διασύνδεση.

Γιατί ίσως να μας έχει διαφύγει μέσα στην τούρλα των παροχών και των εκλογομαγειρεμάτων, αλλά σε δύο χρόνια, θα εορταστούν από την «πολιτεία» (φανταζόμαστε με μεγαλοπρέπεια) τα 200 χρόνια από την επανάσταση του '21.

Και τί καλύτερος τρόπος από το να αποκτήσουμε ξανά, το αγγλικό, το γαλλικό και το ρώσικο κόμμα!

«ΣΚΑΣΤΕ, ΕΓΩ ΑΠΟΦΑΣΙΖΩ»...

Και γιατί παρακαλώ γελάτε ή θυμώνετε, που ο Τσίπρας έδωσε συνέντευξη στην Corriere de la Serra προκειμένου να πείσει τη νέα ιταλικήκυβέρνηση των «ποπουλιστών» να κάνει μια ωραία κωλοτούμπα και

Δεν είναι πολλές αυτές οι στιγμές στην ελληνική ιστορία, οφείλουμε να ομολογήσουμε.

Ο ΚΥΡΙΑΚΟΣ, ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟ «ΑΣΥΛΟ», ΚΑΙ ΚΑΠΟΙΕΣ ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΕΣ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ ΠΟΥ ΕΚΦΡΑΖΟΝΤΑΙ στο INDYMEDIA...

Η είδηση συντάραξε ορισμένους κινηματικούς κύκλους, (που εκφράζονται στο Ιντιμίντια) στους οποίους η αγωνία φαίνεται να κορυφώνεται μέρα με τη μέρα, ώρα με

γίνει κυβέρνηση: http://www.kathimerini.gr/996826/article/epikairothta/politikh/oi-pente-a3ones-toy-programmatos-ths-nd-gia-thn-paideia

«Περιγράφοντας ένα περιβάλλον ανομίας και κάνοντας λόγο για σχολές- γιάφκες της βίας και στέκια εγκλήματος, ο κ. Μητσοτάκης αναφέρθηκε στη χθεσινή αντιπαράθεση στη Βουλή μιλώντας για έναν αμήχανο πρωθυπουργό που προσπάθησε να παρουσιάσει μια ανύπαρκτη πραγματικότητα. «Η ασφάλεια αποτελεί δικαίωμα των πολιτών και ευθύνη και υποχρέωση του κράτους. Ο

ρες, εχουν κανει τοσες επιθεσεις στη ταξη μας που κανονικα θα πρεπε να χε γινει δεκεμβριανη εξεγερση. αν καταργησουν και το ασυλο και δεν κανουμε κατι τοτε τι να πω, φταιμε κι εμεις αμα μας βαρανε και δεν αντιδραμε. ενδεχωμενη καταργηση του ασυλου ειναι λογος για πραγματικη αγρια εξεγερση διαρκειας».

....

Κατάλαβες Κυριάκο. Το χώνεψες Γουρλομάτη. Τετοιες ... φασιστικιες και εθνικιστικιες αντιλιψης δεν θα περάσουν... ...

Νομίζεις ότι δεν σε περιμένουμε Κυριάκο, ότι δεν θα σε σταματήσουμε, ότι θα μας κλείσεις όλους στα κινηματικά άσυλα και δεν θα βγάλουμε κιχ; Κούνια που σε κούναγε. Νομίζεις ότι είμαστε καθυστερημένοι, ότι δεν καταλαβαίνουμε ότι φταιμε και εμείς που μας βαρανε (...!!!...) και δεν αντιδραμε. Αλλά θα αντιδράσουμε μια και καλή. Έρχεται η ώρα των εκλογών και θα τα πούμε Κυριάκο, άλλωστε τα έχουμε ξαναπεί: Συριζα είπαμε να βγάλει αυτός ο λαός, όχι να κάνει επανάσταση...

ΚΟΥΪΖ ΓΙΑ ΠΡΟΧΩΡΗΜΕΝΟΥΣ...

1) «Θα είμαστε εδώ, στην πρώτη γραμμή, ώσπου τα «Πολυτεχνεία» του μέλλοντος να ολοκληρώσουν το έργο που ξεκίνησαν τα Πολυτεχνεία του παρελθόντος: τη μεγάλη κοινωνική, πολιτική, οικονομική, και πολιτισμική αλλαγή που τόσο χρειαζόμαστε.»

2) «Για να πάψει η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Για να συμμετέχει ενεργά ο Λαός στον προγραμματισμό της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτιστικής πορείας της Χώρας».

3) «Αν ένα όργανο διακυβέρνησης είναι δικτατορικό, όπως στα πολιτικά συστήματα στον κόσμο σήμερα, η επαγρύπνηση

Ο αξιοθρήνητος «συντηρητικός κόσμος» επιτιμά τους Δανειστές και Εταίρους για την υποκριτική τους ανοχή απέναντι στην πολιτική παροχών του Τσίπρα.

Τα ρώσικα κόμματα, -δύο-τρία για αρχή και έπεται συνέχεια-, ξεφύτρωσαν πριν μερικά χρόνια και πλέον διαθέτουν βάσεις, πανελλαδικό τηλεοπτικό σταθμό, ποδοσφαιρική ομάδα και διεκδικούν με αξιώσεις την περιφέρεια και το δήμο Θεσσαλονίκης.

Να υπενθυμίσουμε μόνο πως οι μετεμφυλιακές κυβερνήσεις, ακόμα και η δικτατορία των συνταγματαρχών αρνούνταν με επιμονή ότι διατηρούσαν προνομιακές σχέσεις με τον πανίσχυρο τότε αμερικάνικο παράγοντα παρά την οφθαλμοφανή σε πολλές περιπτώσεις διασύνδεση.

Γιατί ίσως να μας έχει διαφύγει μέσα στην τούρλα των παροχών και των εκλογομαγειρεμάτων, αλλά σε δύο χρόνια, θα εορταστούν από την «πολιτεία» (φανταζόμαστε με μεγαλοπρέπεια) τα 200 χρόνια από την επανάσταση του '21.

Και τί καλύτερος τρόπος από το να αποκτήσουμε ξανά, το αγγλικό, το γαλλικό και το ρώσικο κόμμα!

«ΣΚΑΣΤΕ, ΕΓΩ ΑΠΟΦΑΣΙΖΩ»...

Και γιατί παρακαλώ γελάτε ή θυμώνετε, που ο Τσίπρας έδωσε συνέντευξη στην Corriere de la Serra προκειμένου να πείσει τη νέα ιταλικήκυβέρνηση των «ποπουλιστών» να κάνει μια ωραία κωλοτούμπα και να υπογράψει ένα ταπεινωτικό μνημόνιο η τρίτη οικονομική δύναμη της Ευρώπης;

Δεν υπάρχει καταλληλότερος σε όλη την Ευρώπη των «28» γι' αυτή τη δουλειά. Ο Τσίπρας δεν είναι το «κανίς των Βρυξελλών», αυτό το γλυκούλικο και χαδιάρικο ζωάκι, όπως υποτιμητικά τον αποκαλούν οι πολιτικοί του αντίπαλοι.

Είναι ο μουτζαχεντίν της γερμανικής αντίληψης για την «ενωμένη ευρώπη», είναι ο αυταρχικός και αλαζόνας φύλαρχος, που ανακαλύπτει τη Νέα Υόρκη, τον καπιταλισμό (τον κανονικό όχι τον οθωμανικό...) και τα μεγάλα σαλόνια. Είναι ο κομμουνιστής που ανακάλυψε τη νέα Μόσχα του.

Είναι άξεστος και αμόρφωτος, σύμφωνοι, αλλά όλος ο βίος και η πολιτεία του

Δεν είναι πολλές αυτές οι στιγμές στην ελληνική ιστορία, οφείλουμε να ομολογήσουμε.

Ο ΚΥΡΙΑΚΟΣ, ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟ «ΑΣΥΛΟ», ΚΑΙ ΚΑΠΟΙΕΣ ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΕΣ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ ΠΟΥ ΕΚΦΡΑΖΟΝΤΑΙ στο INDYMEDIA...

Η είδηση συντάραξε ορισμένους κινηματικούς κύκλους, (που εκφράζονται στο Ιντιμίντια) στους οποίους η αγωνία φαίνεται να κορυφώνεται μέρα με τη μέρα, ώρα με την ώρα, λεπτό το λεπτό. Για τις εξελίξεις αυτές, βέβαια, εμείς είχαμε φροντίσει να ενημερώσουμε άμεσα αναλογιζόμενοι τις αγωνιστικές ευθύνες, που προκύπτουν. Τα είπαμε, προειδοποιήσαμε, φωνάξαμε, ξεσηκώσαμε τους κοιμισμένους, καλέσαμε σε επαγρύπνηση με κάθε τρόπο. Το τέρας (της δεξιάς) βρίσκεται έξω από τις κινηματικές θύρες, πλησιάζει, μουγκρίζει, δείχνει τους χαυλιόδοντές του, βγάζει φωτιές από τα ρουθούνια, το τέρας πλησιάζει, αποπατεί και αφήνει πίσω του λόφους περιττώματα, η γη τρέμει, τα πουλιά πετούν φοβισμένα, ο αέρας μεταφέρει μια δυσοσμία ανυπόφορη. Οι μέρες του κομμουνιστικού παραδείσου φαίνεται να λιγοστεύουν... Όμως έχουν γνώση οι φύλακες. Οι φρου-

γίνει κυβέρνηση: http://www.kathimerini.gr/996826/article/epikairothta/politikh/oi-pente-a3ones-toy-programmatos-ths-nd-gia-thn-paideia

«Περιγράφοντας ένα περιβάλλον ανομίας και κάνοντας λόγο για σχολές- γιάφκες της βίας και στέκια εγκλήματος, ο κ. Μητσοτάκης αναφέρθηκε στη χθεσινή αντιπαράθεση στη Βουλή μιλώντας για έναν αμήχανο πρωθυπουργό που προσπάθησε να παρουσιάσει μια ανύπαρκτη πραγματικότητα. «Η ασφάλεια αποτελεί δικαίωμα των πολιτών και ευθύνη και υποχρέωση του κράτους. ***Ο νόμος για το άσυλο θα καταργηθεί*** *για να ξανακυκλοφορήσουν ελεύθερα οι γνώσεις. Τελεία και παύλα. Αδιαπραγμάτευτη πολιτική προτεραιότητα» είπε προσθέτοντας πως η χώρα θα αποκτήσει καλύτερα δημόσια πανεπιστήμια.»*

«Κατάργηση του ασύλου. Αυτεπάγγελτη επέμβαση των δημοσίων αρχών για κάθε αξιόποινη πράξη που λαμβάνει χώρα στα Ακαδημαϊκά Ιδρύματα, και πειθαρχικές ευθύνες όταν οι Πρυτανικές Αρχές δεν ενημερώνουν έγκαιρα τα αρμόδια δημόσια όργανα για παραβατικές πράξεις.»

Πρέπει να τους σταματήσουμε!

για το ασυλο

από **η νδ το εχει ξανα κανη** 25/11/2018 5

Κατάλαβες Κυριάκο. Το χώνεψες Γουρλομάτη. Τετοιες ... φασιστικιες και εθνικιστικιες αντιλιψης δεν θα περάσουν... ...

Νομίζεις ότι δεν σε περιμένουμε Κυριάκο, ότι δεν θα σε σταματήσουμε, ότι θα μας κλείσεις όλους στα κινηματικά άσυλα και δεν θα βγάλουμε κιχ; Κούνια που σε κούναγε. Νομίζεις ότι είμαστε καθυστερημένοι, ότι δεν καταλαβαίνουμε ότι φταιμε και εμείς που μας βαρανε (...!!!...) και δεν αντιδραμε. Αλλά θα αντιδράσουμε μια και καλή. Έρχεται η ώρα των εκλογών και θα τα πούμε Κυριάκο, άλλωστε τα έχουμε ξαναπεί: Συριζα είπαμε να βγάλει αυτός ο λαός, όχι να κάνει επανάσταση...

ΚΟΥΪΖ ΓΙΑ ΠΡΟΧΩΡΗΜΕΝΟΥΣ...

1) «Θα είμαστε εδώ, στην πρώτη γραμμή, ώσπου τα «Πολυτεχνεία» του μέλλοντος να ολοκληρώσουν το έργο που ξεκίνησαν τα Πολυτεχνεία του παρελθόντος: τη μεγάλη κοινωνική, πολιτική, οικονομική, και πολιτισμική αλλαγή που τόσο χρειαζόμαστε.»

2) «Για να πάψει η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Για να συμμετέχει ενεργά ο Λαός στον προγραμματισμό της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτιστικής πορείας της Χώρας».

3) «Αν ένα όργανο διακυβέρνησης είναι δικτατορικό, όπως στα πολιτικά συστήματα στον κόσμο σήμερα, η επαγρύπνηση της κοινωνίας απέναντι σε παρεκκλίσεις από το νόμο θα έχει μόνο έναν τρόπο για να πετύχει αναδιευθέτηση. Αυτός είναι η βία που σημαίνει επανάσταση απέναντι στο όργανο διακυβέρνησης».

4) «Είμαστε συνδεδεμένοι με τα διεθνή κινήματα ενάντια στον ρατσισμό, τον αντισημιτισμό και την ισλαμοφοβία. Τα κινήματα για την προστασία του περιβάλλοντος, τα ανθρώπινα δικαιώματα, τα δικαιώματα των γυναικών, τα δικαιώματα των μεταναστών και των προσφύγων, τα νέα δικαιώματα, τα δικαιώματα των LGBT».

Σκεφθήκαμε αρκετά εάν θα ζητούσαμε να βρείτε δίχως άλλο στοιχείο την προέλευση

πολλές περιπτώσεις διασύνδεση.

Γιατί ίσως να μας έχει διαφύγει μέσα στην τούρλα των παροχών και των εκλογομαγειρεμάτων, αλλά σε δύο χρόνια, θα εορταστούν από την «πολιτεία» (φανταζόμαστε με μεγαλοπρέπεια) τα 200 χρόνια από την επανάσταση του '21.

Και τί καλύτερος τρόπος από το να αποκτήσουμε ξανά, το αγγλικό, το γαλλικό και το ρώσικο κόμμα!

«ΣΚΑΣΤΕ, ΕΓΩ ΑΠΟΦΑΣΙΖΩ»...

Και γιατί παρακαλώ γελάτε ή θυμώνετε, που ο Τσίπρας έδωσε συνέντευξη στην Corriere de la Serra προκειμένου να πείσει τη νέα ιταλικήκυβέρνηση των «ποπουλιστών» να κάνει μια ωραία κωλοτούμπα και να υπογράψει ένα ταπεινωτικό μνημόνιο η τρίτη οικονομική δύναμη της Ευρώπης;

Δεν υπάρχει καταλληλότερος σε όλη την Ευρώπη των «28» γι' αυτή τη δουλειά. Ο Τσίπρας δεν είναι το «κανίς των Βρυξελλών», αυτό το γλυκούλικο και χαδιάρικο ζωάκι, όπως υποτιμητικά τον αποκαλούν οι πολιτικοί του αντίπαλοι.

Είναι ο μουτζαχεντίν της γερμανικής αντίληψης για την «ενωμένη ευρώπη», είναι ο αυταρχικός και αλαζόνας φύλαρχος, που ανακαλύπτει τη Νέα Υόρκη, τον καπιταλισμό (τον κανονικό όχι τον οθωμανικό...) και τα μεγάλα σαλόνια. Είναι ο κομμουνιστής που ανακάλυψε τη νέα Μόσχα του.

Είναι άξεστος και αμόρφωτος, σύμφωνοι, αλλά όλος ο βίος και η πολιτεία του μόνο αφέλεια δεν δείχνουν. Τα ευρωπαϊκά κόμματα τον θαυμάζουν ανυπόκριτα για την ικανότητά του να μετατρέψει την προσωπική του κωλοτούμπα σε κωλοτούμπα ολόκληρης της κοινωνίας, που κακά τα ψέματα, εξευτελίζεται έκτοτε διαρκώς.

Το τόλμημά του ήταν πιο ριψοκίνδυνο και από τις Αρδέννες του Χίτλερ, αλλά πέτυχε. Είπε εκείνη την κρίσιμη στιγμή ένα μεγαλοπρεπέστατο, «Σκάστε! Εγώ αποφασίζω!» και όλοι σώπασαν.

Δεν είναι πολλές αυτές οι στιγμές στην ελληνική ιστορία, οφείλουμε να ομολογήσουμε.

Ο ΚΥΡΙΑΚΟΣ, ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟ «ΑΣΥΛΟ», ΚΑΙ ΚΑΠΟΙΕΣ ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΕΣ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ ΠΟΥ ΕΚΦΡΑΖΟΝΤΑΙ στο INDYMEDIA...

Η είδηση συντάραξε ορισμένους κινηματικούς κύκλους, (που εκφράζονται στο Ιντιμίντια) στους οποίους η αγωνία φαίνεται να κορυφώνεται μέρα με τη μέρα, ώρα με την ώρα, λεπτό το λεπτό. Για τις εξελίξεις αυτές, βέβαια, εμείς είχαμε φροντίσει να ενημερώσουμε άμεσα αναλογιζόμενοι τις αγωνιστικές ευθύνες, που προκύπτουν. Τα είπαμε, προειδοποιήσαμε, φωνάξαμε, ξεσηκώσαμε τους κοιμισμένους, καλέσαμε σε επαγρύπνηση με κάθε τρόπο. Το τέρας (της δεξιάς) βρίσκεται έξω από τις κινηματικές θύρες, πλησιάζει, μουγκρίζει, δείχνει τους χαυλιόδοντές του, βγάζει φωτιές από τα ρουθούνια, το τέρας πλησιάζει, αποπατεί και αφήνει πίσω του λόφους περιττώματα, η γη τρέμει, τα πουλιά πετούν φοβισμένα, ο αέρας μεταφέρει μια δυσοσμία ανυπόφορη. Οι μέρες του κομμουνιστικού παραδείσου φαίνεται να λιγοστεύουν... Όμως έχουν γνώση οι φύλακες. Οι φρουροί της «επανάστασης» βρίσκονται επί ποδός... ...

Ετοιμάζουν κατάργηση του ασύλου
από @
25/11/2018 3:25 μμ.
Συζητήσεις
Πρέπει να τους σταματήσουμε
Ζητήματα ασύλου

Σύμφωνα με τη καθεστωτική Καθημερινή η ΝΔ ετοιμάζει κατάργηση του ασύλου μόλις γίνει κυβέρνηση: http://www.kathimerini.gr/996826/article/epikairothta/politikh/oi-pente-a3ones-toy-programmatos-ths-nd-gia-thn-paideia
*«Περιγράφοντας ένα περιβάλλον ανομίας και κάνοντας λόγο για σχολές- γιάφκες της βίας και στέκια εγκλήματος, ο κ. Μητσοτάκης αναφέρθηκε στη χθεσινή αντιπαράθεση στη Βουλή μιλώντας για έναν αμήχανο πρωθυπουργό που προσπάθησε να παρουσιάσει μια ανύπαρκτη πραγματικότητα. «Η ασφάλεια αποτελεί δικαίωμα των πολιτών και ευθύνη και υποχρέωση του κράτους. **Ο νόμος για το άσυλο θα καταργηθεί** για να ξανακυκλοφορήσουν ελεύθερα οι γνώσεις. Τελεία και παύλα. Αδιαπραγμάτευτη πολιτική προτεραιότητα» είπε προσθέτοντας πως η χώρα θα αποκτήσει καλύτερα δημόσια πανεπιστήμια.»*
«Κατάργηση του ασύλου. Αυτεπάγγελτη επέμβαση των δημοσίων αρχών για κάθε αξιόποινη πράξη που λαμβάνει χώρα στα Ακαδημαϊκά Ιδρύματα, και πειθαρχικές ευθύνες όταν οι Πρυτανικές Αρχές δεν ενημερώνουν έγκαιρα τα αρμόδια δημόσια όργανα για παραβατικές πράξεις.»
Πρέπει να τους σταματήσουμε!

για το ασυλο
από **η νδ το εχει ξανα κανη** 25/11/2018 5 μμ.

Αν τυχον βγει η νδ ...Δεν ηνε κατι που δεν το περιμενουμε, αλωστε η νδ το εχει ξανα κανη, και ηνε η ΰση η κοματικη.. οντως πρεπει να τους δειξουμε τα δοντια μας και οτι τετοιες φασιστικιες και εθνικιστικες αντιλιψης δεν θα περασουν

αυτο ειναι λογος για αγρια εξεγερση διαρκειας
από @ 25/11/2018 8:47 μμ.
εχουν περασει μνημονια, εχουν βγαλει αυ-

ΚΟΥΪΖ ΓΙΑ ΠΡΟΧΩΡΗΜΕΝΟΥΣ...

1) «Θα είμαστε εδώ, στην πρώτη γραμμή, ώσπου τα «Πολυτεχνεία» του μέλλοντος να ολοκληρώσουν το έργο που ξεκίνησαν τα Πολυτεχνεία του παρελθόντος: τη μεγάλη κοινωνική, πολιτική, οικονομική, και πολιτισμική αλλαγή που τόσο χρειαζόμαστε.»

2) «Για να πάψει η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Για να συμμετέχει ενεργά ο Λαός στον προγραμματισμό της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτιστικής πορείας της Χώρας».

3) «Αν ένα όργανο διακυβέρνησης είναι δικτατορικό, όπως στα πολιτικά συστήματα στον κόσμο σήμερα, η επαγρύπνηση της κοινωνίας απέναντι σε παρεκκλίσεις από το νόμο θα έχει μόνο έναν τρόπο για να πετύχει αναδιευθέτηση. Αυτός είναι η βία που σημαίνει επανάσταση απέναντι στο όργανο διακυβέρνησης».

4) «Είμαστε συνδεδεμένοι με τα διεθνή κινήματα ενάντια στον ρατσισμό, τον αντισημιτισμό και την ισλαμοφοβία. Τα κινήματα για την προστασία του περιβάλλοντος, τα ανθρώπινα δικαιώματα, τα δικαιώματα των γυναικών, τα δικαιώματα των μεταναστών και των προσφύγων, τα νέα δικαιώματα, τα δικαιώματα των LGBT».

Σκεφθήκαμε αρκετά εάν θα ζητούσαμε να βρείτε δίχως άλλο στοιχείο την προέλευση των ως άνω αποσπασμάτων κειμένων ή διακηρύξεων. Είναι αλήθεια ότι βαθμός δυσκολίας μάς προβλημάτισε αρκετά και τελικά μάς επηρέασε στην τελική μας απόφαση να ζητήσουμε την αντιστοίχιση των (1), (2), (3), (4) που προηγούνται με τα (Α), (Β), (Γ) και (Δ) που έπονται.

Α. Από την ιδρυτική διακήρυξη του Πασοκ της 3ης Σεπτέμβρη 1974.

Β. Από την ιδρυτική διακήρυξη του «Κινήματος σοσιαλιστών, δημοκρατών».

Γ. Από κείμενο της Αναρχικής Ομοσπονδίας.

Δ. Από το πράσινο Βιβλίο του Μουαμάρ Καντάφι.

Καλή διασκέδαση. Και τα συμπεράσματα ολόδικα σας...

ΕΘΕΛΟΥΣΙΟΣ ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΣ: Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΕΠΕΥΛΑΥΝΕΙ...

Λίγο μετά τον πόλεμο της Κορέας το 1950 ξεκινούν στις ΗΠΑ μια σειρά πειραμάτων, που ονομάστηκαν «μέθοδοι αλλαγής συμπεριφοράς», στα οποία πρωτοστατούν γνωστοί χειρούργοι εγκεφάλου και ψυχολόγοι. Ένας εκ των συμμετεχόντων μάλιστα στο εγχείρημα ο Dr. Shein εξέδωσε 24 άρθρα που αποτέλεσαν το πρόγραμμα «αλλαγής συμπεριφοράς». Καθένα από αυτά περιείχε ψυχολογικές και διοικητικές εφαρμογές με στόχο την αλλοίωση, την συντριβή και τελικά την «αναμόρφωση» της προσωπικότητας του ατόμου. Παρόμοια πειράματα στην συνέχεια πραγματοποιούνται και στην Δ. Γερμανία, πειράματα που βοήθησαν στον σχεδιασμό των λευκών κελιών που προορίζονταν κυρίως για τους αντάρτες πόλεων.

Ν. Κορέα 2018.

«*Η* ***φυλάκιση*** *μού δίνει ένα αίσθημα* ***ελευθερίας***», εξομολογείται στο ***Reuters*** η Park Hye-ri, μια 28χρονη ιδιωτική υπάλληλος, που πλήρωσε **90 δολάρια για να περάσει 24 ώρες μέσα σε «ψεύτικη» φυλακή**. Ήδη από το 2013, η εταιρεία **«Prison Inside Me»** στην επαρχία Hongcheon έχει φιλοξενήσει περισσότερους από 2.000 **«φυλακισμένους»**. Οι περισσότεροι εξ αυτών είναι εξουθενωμένοι υπάλληλοι ιδιωτικών επιχειρήσεων, αλλά και φοιτητές. «*Έτρεχα συνέχεια*», λέει η Παρκ, έγκλειστη σε ένα **μικρό κελί** και συμπληρώνει «*Δεν θα έπρεπε και να είναι εδώ αυτή τη στιγμή κι είναι εκεί που επιστρέφουμε εμείς*».

Και όμως η είδηση είναι πραγματική.

Ο εφιάλτης δεν βρίσκεται στο μέλλον, αλλά ορίζει το παρόν, αποτελεί την «κανονικότητα» και όχι μια «κακιά στιγμή». Ο εθελούσιος εγκλεισμός θεωρείται η μόνη εφικτή «απόδραση» από τα εργασιακά κάτεργα, και η φυλάκιση αποτελεί καταφύγιο «ισορροπίας» και «αυτογνωσίας», εφαλτήριο για μια «καλύτερη ζωή»...

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗΣ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑ ΞΗΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΡΡΙΠΤΙΚΗ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

Σύμφωνα με δημοσίευμα της εφημερίδας Real News, ο αντιεισαγγελέας Εφετών, Οδυσσέας Τσορμπατζόγλου στην εισηγητική του έκθεση, βάσει της οποίας προτείνει την απόρριψη της αίτησης αποφυλάκισης του Σάββα Ξηρού (110 Α ΠΚ), μεταξύ άλλων, αναφέρει για τον «κίνδυνο για την κοινωνία των πολιτών» που εγκυμονεί η αποφυλάκισή του, υποστηρίζοντας πως ***«θα καταστεί πόλος έλξεως, καθοδηγητής, αλλά και ιδεολογικός στρατολόγος»***, ενώ επίσης προσθέτει ότι οι ***«κατά καιρούς δηλώσεις από μέρους του, προσχηματικής και υποκριτικής συγγνώμης, δεν πείθουν»***.

Σ' άλλο σημείο της εισηγητικής έκθεσης ο Αντιεισαγγελέας τονίζει ότι, δεν συντρέχουν λόγοι αποφυλάκισης, επειδή σύμφωνα με τον ίδιο από το συνολικό 98% ποσοστό αναπηρίας, που διαπιστώνει η αρμόδια επιτροπή ΚΕΠΑ, το 95% σχετίζεται με την απώλεια όρασης, ενώ οι αισθήσεις της γεύσης, της όσφρησης και της ακοής «συνεχίζουν να κοσμούν την προσωπικότητά του».

Ο αξιότιμος κ. Εισαγγελέας φροντίζει πρώτα απ' όλα να ξεχνά ότι η σημαντική επιδείνωση της υγείας του πολυτραυματία και βασανισμένου στο Νοσοκομείο ***στα απάνθρωπη και απαξιωτική μεταχείριση***». Επί πλέον, ισχυρίστηκε ότι δεν του χορηγείται κατάλληλη και επαρκής ιατρική περίθαλψη. Το ΕΔΑΔ έκρινε ομόφωνα αποδεκτή την προσφυγή για το άρθρο 3 της Σύμβασης, δέχθηκε με 4 ψήφους υπέρ και 3 κατά ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου και επιδίκασε (με 4 ψήφους υπέρ και 3 κατά) την καταβολή, από το ελληνικό κράτος, στον προσφυγόντα 1.000 ευρώ για ηθική βλάβη.

Ο σεβαστός κ. Αντιεισαγγελέας φυσικά και γνωρίζει την συγκεκριμένη καταδίκη, η οποία εν ***ολίγοις επιβεβαιώνει τον βασανισμό του Σάββα Ξηρού από τις κρατικές αρχές***. Η πρότασή του, λοιπόν, είναι συγκεκριμένη όσον αφορά την στόχευσή της. Ο βασανισμός του Σάββα Ξηρού, όχι μόνο δεν πρέπει να διακοπεί, αλλά αντίθετα να συνεχιστεί μέχρι τέλους. Και πρέπει να συνεχιστεί γιατί η «δουλειά», που ξεκίνησε στον Ευαγγελισμό δεν πρέπει να μείνει στην μέση. Ο Αντιεισαγγελέας παρ' όλα αυτά είναι συνεπής και αυτό το γεγονός πρέπει να του αναγνωριστεί, καθώς είναι βαθιά αλληλέγγυος στην γνωστή συμμορία που πρωτοστάτησε, οργάνωσε και εκτέλεσε υποδειγματικά το έγκλημα του Ευαγγελισμού, φυσικά πάντα υπό την υψηλή εποπτεία και με την δέουσα ιατρική, βεβαίως, βοήθεια των αμερικανών φίλων.

Ο κ. Αντιεισαγγελέας δεν είναι κυνικός όταν με δύο λόγια ομολογεί ότι δεν του φθάνει η συγκεκριμένη και πιστοποιημένη αναπηρία (95%), καθώς θεωρεί ότι οι αισθήσεις της γεύσης, της όσφρησης και της ακοής «συνεχίζουν να κοσμούν την προσωπικότητά» του Σάββα Ξηρού, απλά είναι ειλικρινής: θα τον έβγαζε μόνο εάν ήταν κουτσός, κουφός, δεν είχε όσφρηση, δεν γευόταν και βέβαια εάν προχωρούσε σε καθημερινές γονυκλισίες και αποκηρύξεις της δράσης του.

γείου Άμυνας. Τον Μάρτιο του 2015, ο Ζαν Κλοντ Όσβαλντ κρίνεται προφυλακιστέος, μετά την απολογία του στους ανακριτές διαφθοράς Νίκο Τσιρώνη και Βασιλική Μπράτη. Και μια λεπτομέρεια. Κατά την διαδικασία της απολογίας του δεσμεύεται να προσκομίσει κατάλογο με πελάτες ελβετικών τραπεζών που εμπλέκονται στο ξέπλυμα χρήματος, αλλά και στοιχεία λογαριασμών οι οποίοι είχαν «υποδεχθεί» μαύρο χρήμα από τα εξοπλιστικά. Η υπόσχεσή του αυτή, βέβαια, μένει στα λόγια αφού κατά τα άλλα δηλώνει ότι δεν γνωρίζει τίποτα για πρόσωπα που εμπλέκονται.

Σημειωτέον ότι σύμφωνα με τον δικηγόρο του εκκρεμεί η δίκη της **Siemens**, η **δίκη των υποβρυχίων**, η **δίκη της Ericsson**, η **δίκη των εξοπλιστικών Wegmann** (σ. σ. της γερμανικής εταιρείας που εμπλέκεται στην υπόθεση των αυτοκινούμενων πυροβόλων του στρατού) και μία ακόμα υπόθεση»: «*Ο πελάτης μου είχε κριθεί προσωρινά κρατούμενος μετά τη σύλληψή του τον Απρίλιο του 2015,* ***κρατήθηκε στον Κορυδαλλό προσωρινά μέχρι τον Δεκέμβριο του 2016 και από τότε μέχρι χθες ήταν υπό το καθεστώς ηλεκτρονικής επιτήρησης*** *σε ένα διαμέρισμα*».

Σύμφωνα με την σχετική ανακοίνωση του υπουργείου Δικαιοσύνης, «*διαπιστώθηκε παραβίαση των όρων του κατ' οίκον περιορισμού με ηλεκτρονική επιτήρηση («βραχιολάκι») από τον υπόδικο για οικονομικά εγκλήματα, Γάλλο πολίτη, J.-Cl. Oswald. Ο επιτηρούμενος με σχετικό βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών ήδη από τον Νοέμβριο του 2016, επέστρεψε στο σπίτι του στις 12:50 μ.μ. συνοδευόμενος από την ΕΛΑΣ, μετά την παρουσία του σε δικαστήριο. Λίγο αργότερα, στις 13:56, κατέστρεψε τον ιμάντα της συσκευής γεωεντοπισμού που φορούσε. Κατά την*

Λίγο μετά τον πόλεμο της Κορέας το 1950 ξεκινούν στις ΗΠΑ μια σειρά πειραμάτων, που ονομάστηκαν «μέθοδοι αλλαγής συμπεριφοράς», στα οποία πρωτοστατούν γνωστοί χειρούργοι εγκεφάλου και ψυχολόγοι. Ένας εκ των συμμετεχόντων μάλιστα στο εγχείρημα ο Dr. Shein εξέδωσε 24 άρθρα που αποτέλεσαν το πρόγραμμα «αλλαγής συμπεριφοράς». Καθένα από αυτά περιείχε ψυχολογικές και διοικητικές εφαρμογές με στόχο την αλλοίωση, την συντριβή και τελικά την «αναμόρφωση» της προσωπικότητας του ατόμου. Παρόμοια πειράματα στην συνέχεια πραγματοποιούνται και στην Δ. Γερμανία, πειράματα που βοήθησαν στον σχεδιασμό των λευκών κελιών που προορίζονταν κυρίως για τους αντάρτες πόλεων.

Ν. Κορέα 2018.

«*Η **φυλάκιση** μού δίνει ένα αίσθημα **ελευθερίας***», εξομολογείται στο ***Reuters*** η Park Hye-ri, μια 28χρονη ιδιωτική υπάλληλος, που πλήρωσε **90 δολάρια για να περάσει 24 ώρες μέσα σε «ψεύτικη» φυλακή**. Ήδη από το 2013, η εταιρεία «**Prison Inside Me**» στην επαρχία Hongcheon έχει φιλοξενήσει περισσότερους από 2.000 «**φυλακισμένους**». Οι περισσότεροι εξ αυτών είναι εξουθενωμένοι υπάλληλοι ιδιωτικών επιχειρήσεων, αλλά και φοιτητές. «*Έτρεχα συνέχεια*», λέει η Παρκ, έγκλειστη σε ένα **μικρό κελί** και συμπληρώνει «*Δεν θα έπρεπε καν να είμαι εδώ αυτή τη **στιγμή γιατί έχω δουλειά να κάνω.** Αλλά αποφάσισα να πατήσω "παύση" και να κάνω την αυτοκριτική μου, ώστε η ζωή μου να γίνει **καλύτερη***».

Σύμφωνα με τους κανόνες της φυλακής **απαγορεύονται τα κινητά τηλέφωνα, οι συνομιλίες με τους υπόλοιπους κρατούμενους, αλλά και τα ρολόγια. Όσοι «επιλέγουν» τον εθελούσιο εγκλεισμό υποχρεώνονται να** φορούν μια μπλε φόρμα, ενώ μόλις φτάσουν στο χώρο της κράτησής τους τούς δίνεται ένα λεπτό **στρώμα για γιόγκα, ένα τσαγερό, ένα στυλό και ένα σημειωματάριο. Στα κελιά υπάρχει μια τουαλέτα δίχως καθρέπτη, δεν υπάρχουν** κρεβάτια, οι έγκλειστοι κοιμούνται

εφαλτήριο για μια «καλύτερη ζωή»...

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗΣ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑ ΞΗΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΡΡΙΠΤΙΚΗ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

Σύμφωνα με δημοσίευμα της εφημερίδας Real News, ο αντιεισαγγελέας Εφετών, Οδυσσέας Τσορμπατζόγλου στην εισηγητική του έκθεση, βάσει της οποίας προτείνει την απόρριψη της αίτησης αποφυλάκισης του Σάββα Ξηρού (110 Α ΠΚ), μεταξύ άλλων, αναφέρει για τον «κίνδυνο για την κοινωνία των πολιτών» που εγκυμονεί η αποφυλάκισή του, υποστηρίζοντας πως «***θα καταστεί πόλος έλξεως, καθοδηγητής, αλλά και ιδεολογικός στρατολόγος***», ενώ επίσης προσθέτει ότι οι «***κατά καιρούς δηλώσεις από μέρους του, προσχηματικής και υποκριτικής συγγνώμης, δεν πείθουν***».

Σ' άλλο σημείο της εισηγητικής έκθεσης ο Αντιεισαγγελέας τονίζει ότι, δεν συντρέχουν λόγοι αποφυλάκισης, επειδή σύμφωνα με τον ίδιο από το συνολικό 98% ποσοστό αναπηρίας, που διαπιστώνει η αρμόδια επιτροπή ΚΕΠΑ, το 95% σχετίζεται με την απώλεια όρασης, ενώ οι αισθήσεις της γεύσης, της όσφρησης και της ακοής «συνεχίζουν να κοσμούν την προσωπικότητά του».

Ο αξιότιμος κ. Εισαγγελέας φροντίζει πρώτα απ' όλα να ξεχνά ότι η σημαντική επιδείνωση της υγείας του πολυτραυματία και βασανισμένου στο Νοσοκομείο Ευαγγελισμός προήλθε από τις συνθήκες κράτησής του.

Τον Σεπτέμβρη του 2010, το ελληνικό κράτος καταδικάστηκε από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕΔΔΑ) του Στρασβούργου, γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο δηλαδή ότι εφαρμόζει πάνω στον Σάββα Ξηρό εκδικητικές μεθόδους κράτησης, αρνούμενο να του δώσει τη δυνατότητα να φροντίσει τα πολλαπλά προβλήματα υγείας που αντιμετωπίζει. Έκρινε, μάλιστα ότι «***η εισαγωγή του σε ειδικευμένο ιατρικό κέντρο για το χρονικό διάστημα που απαιτεί η φύση της ιατρικής του αγωγής, μπορούσε να αποδειχθεί αποφασιστική για την εξέλιξη της κατάστασης της υγείας του***».

κο κράτος, στον προσφυγόντα 1.000 ευρώ για ηθική βλάβη.

Ο σεβαστός κ. Αντιεισαγγελέας φυσικά και γνωρίζει την συγκεκριμένη καταδίκη, η οποία εν ***ολίγοις επιβεβαιώνει τον βασανισμό του Σάββα Ξηρού από τις κρατικές αρχές***. Η πρότασή του, λοιπόν, είναι συγκεκριμένη όσον αφορά την στόχευσή της. Ο βασανισμός του Σάββα Ξηρού, όχι μόνο δεν πρέπει να διακοπεί, αλλά αντίθετα να συνεχιστεί μέχρι τέλους. Και πρέπει να συνεχιστεί γιατί η «δουλειά», που ξεκίνησε στον Ευαγγελισμό δεν πρέπει να μείνει στην μέση. Ο Αντιεισαγγελέας παρ' όλα αυτά είναι συνεπής και αυτό το γεγονός πρέπει να του αναγνωριστεί, καθώς είναι βαθιά αλληλέγγυος στην γνωστή συμμορία που πρωτοστάτησε, οργάνωσε και εκτέλεσε υποδειγματικά το έγκλημα του Ευαγγελισμού, φυσικά πάντα υπό την υψηλή εποπτεία και με την δέουσα ιατρική, βεβαίως, βοήθεια των αμερικανών φίλων.

Ο κ. Αντιεισαγγελέας δεν είναι κυνικός όταν με δύο λόγια ομολογεί ότι δεν του φθάνει η συγκεκριμένη και πιστοποιημένη αναπηρία (95%), καθώς θεωρεί ότι οι αισθήσεις της γεύσης, της όσφρησης και της ακοής «συνεχίζουν να κοσμούν την προσωπικότητά» του Σάββα Ξηρού, απλά είναι ειλικρινής: θα τον έβγαζε μόνο εάν ήταν κουτσός, κουφός, δεν είχε όσφρηση, δεν γευόταν και βέβαια εάν προχωρούσε σε καθημερινές γονυκλισίες και αποκηρύξεις της δράσης του.

Δεν χρειάζεται ιδιαίτερος κόπος για να κατανοήσουμε ότι η εισαγγελική πρόταση έρχεται να στηρίξει νομικά την επιθυμία, όχι μόνο του ιδίου φυσικά, ο Σάββας Ξηρός να βγει από την φυλακή νεκρός. Είναι άλλωστε μαζί με τον Αλέξανδρο Γιωτόπουλο οι μόνοι από τους καταδικασθέντες ως μέλη της Ε.Ο. 17Ν, (οι οποίοι εντελώς τυχαία μάλλον), δεν έχουν πάρει ούτε μία άδεια...

Η «ΑΠΟΔΡΑΣΗ» ΤΟΥ «ΕΧΕΜΥΘΟΥ» ΓΑΛΛΟΕΛΒΕΤΟΥ ΤΡΑΠΕΖΙΤΗ ΟΣΒΑΛΝΤ ΚΑΙ Ο ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΩΝ «ΣΚΑΝΔΑΛΩΝ»...

Ο γαλλοελβετός τραπεζίτης Ζαν Κλωντ

γαριασμών οι οποίοι είχαν «υποδεχθεί» μαύρο χρήμα από τα εξοπλιστικά. Η υπόσχεσή του αυτή, βέβαια, μένει στα λόγια αφού κατά τα άλλα δηλώνει ότι δεν γνωρίζει τίποτα για πρόσωπα που εμπλέκονται.

Σημειωτέον ότι σύμφωνα με τον δικηγόρο του εκκρεμεί η δίκη της **Siemens**, η **δίκη των υποβρυχίων**, η **δίκη της Ericsson**, η **δίκη των εξοπλιστικών Wegmann** (σ.σ. της γερμανικής εταιρείας που εμπλέκεται στην υπόθεση των αυτοκινούμενων πυροβόλων του στρατού) και μία ακόμα υπόθεση»: «*Ο πελάτης μου είχε κριθεί προσωρινά κρατούμενος μετά τη σύλληψή του τον Απρίλιο του 2015, **κρατήθηκε στον Κορυδαλλό προσωρινά μέχρι τον Δεκέμβριο του 2016 και από τότε μέχρι χθες ήταν υπό το καθεστώς ηλεκτρονικής επιτήρησης** σε ένα διαμέρισμα*».

Σύμφωνα με την σχετική ανακοίνωση του υπουργείου Δικαιοσύνης, «*διαπιστώθηκε παραβίαση των όρων του κατ' οίκον περιορισμού με ηλεκτρονική επιτήρηση («βραχιολάκι») από τον υπόδικο για οικονομικά εγκλήματα, Γάλλο πολίτη, J.-Cl. Oswald. Ο επιτηρούμενος με σχετικό βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών ήδη από τον Νοέμβριο του 2016, επέστρεψε στο σπίτι του στις 12:50 μ.μ. συνοδευόμενος από την ΕΛΑΣ, μετά την παρουσία του σε δικαστήριο. Λίγο αργότερα, στις 13:56, κατέστρεψε τον ιμάντα της συσκευής γεωεντοπισμού που φορούσε. Κατά την αναφορά της αναδόχου εταιρείας του συστήματος, η πράξη έγινε άμεσα αντιληπτή και ενημερώθηκε η Ελληνική Αστυνομία. Η αναζήτηση του επιτηρούμενου από τις αρμόδιες αστυνομικές αρχές βρίσκεται σε εξέλιξη*».

Δεν χρειάζεται πολύ μυαλό για να αντιληφθεί κάποιος ότι ο Όσβαλντ αφέθηκε να «αποδράσει», ακριβώς γιατί με συνέπεια μέχρι τώρα δεν άνοιγε το στόμα του. Άλλο τόσο δεν χρειάζεται πολύ μυαλό για να καταλάβει και ο πλέον αδαής ότι εάν ο γαλλοελβετός τραπεζίτης άνοιγε έστω και λίγο το στόμα του, για να «χασμουρηθεί» βρε αδερφέ, προφανώς το κοινοβουλευτικό σύστημα μάλλον θα έφθανε στα όρια της διάλυσης. Αλλά είμαστε για τέτοια τώρα

λευκών κελιών που προορίζονταν κυρίως για τους αντάρτες πόλεων.

Ν. Κορέα 2018.

«*Η φυλάκιση* μού δίνει ένα αίσθημα **ελευθερίας**», εξομολογείται στο ***Reuters*** η Park Hye-ri, μια 28χρονη ιδιωτική υπάλληλος, που πλήρωσε **90 δολάρια για να περάσει 24 ώρες μέσα σε «ψεύτικη» φυλακή.** Ήδη από το 2013, η εταιρεία **«Prison Inside Me»** στην επαρχία Hongcheon έχει φιλοξενήσει περισσότερους από 2.000 «**φυλακισμένους**». Οι περισσότεροι εξ αυτών είναι εξουθενωμένοι υπάλληλοι ιδιωτικών επιχειρήσεων, αλλά και φοιτητές. «*Έτρεχα συνέχεια*», λέει η Παρκ, έγκλειστη σε ένα **μικρό κελί** και συμπληρώνει «*Δεν θα έπρεπε καν να είμαι εδώ αυτή τη* ***στιγμή γιατί έχω δουλειά να κάνω.*** *Αλλά αποφάσισα να πατήσω "παύση" και να κάνω την αυτοκριτική μου, ώστε η ζωή μου να γίνει* ***καλύτερη***».

Σύμφωνα με τους κανόνες της φυλακής **απαγορεύονται τα κινητά τηλέφωνα, οι συνομιλίες με τους υπόλοιπους κρατούμενους, αλλά και τα ρολόγια. Όσοι «επιλέγουν» τον εθελούσιο εγκλεισμό υποχρεώνονται να** φορούν μια μπλε φόρμα, ενώ μόλις φτάσουν στο χώρο της κράτησής τους τούς δίνεται ένα λεπτό **στρώμα για γιόγκα, ένα τσαγερό, ένα στυλό και ένα σημειωματάριο. Στα κελιά υπάρχει μια τουαλέτα δίχως καθρέπτη, δεν υπάρχουν** κρεβάτια, οι έγκλειστοι κοιμούνται στο **πάτωμα** πάνω σε αυτό το λεπτό στρώμα.

Σύμφωνα με στατιστικά στοιχεία του **ΟΟΣΑ**, οι Νοτιοκορεάτες εργάστηκαν περί τις **2.024 ώρες το 2017.** Η κυβέρνηση της Νότιας Κορέας αύξησε τον κατώτατο μισθό και έθεσε όριο εργασίας 52 ωρών εβδομαδιαίως, από 68 που ίσχυε μέχρι πρόσφατα.

Και τι λένε στην ιδιοκτήτρια της εταιρείας οι ...πελάτες της φυλακής μετά τον εγκλεισμό τους; «*Δεν είναι αυτό φυλακή, φυλα-*

ενώ επίσης προσθέτει ότι οι «***κατά καιρούς δηλώσεις από μέρους του, προσχηματικής και υποκριτικής συγγνώμης, δεν πείθουν***».

Σ' άλλο σημείο της εισηγητικής έκθεσης ο Αντιεισαγγελέας τονίζει ότι, δεν συντρέχουν λόγοι αποφυλάκισης, επειδή σύμφωνα με τον ίδιο από το συνολικό 98% ποσοστό αναπηρίας, που διαπιστώνει η αρμόδια επιτροπή ΚΕΠΑ, το 95% σχετίζεται με την απώλεια όρασης, ενώ οι αισθήσεις της γεύσης, της όσφρησης και της ακοής «συνεχίζουν να κοσμούν την προσωπικότητά του».

Ο αξιότιμος κ. Εισαγγελέας φροντίζει πρώτα απ' όλα να ξεχνά ότι η σημαντική επιδείνωση της υγείας του πολυτραυματία και βασανισμένου στο Νοσοκομείο Ευαγγελισμός προήλθε από τις συνθήκες κράτησής του.

Τον Σεπτέμβρη του 2010, το ελληνικό κράτος καταδικάστηκε από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕΔΔΑ) του Στρασβούργου, γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο δηλαδή ότι εφαρμόζει πάνω στον Σάββα Ξηρό εκδικητικές μεθόδους κράτησης, αρνούμενο να του δώσει τη δυνατότητα να φροντίσει τα πολλαπλά προβλήματα υγείας που αντιμετωπίζει. Έκρινε, μάλιστα ότι «***η εισαγωγή του σε ειδικευμένο ιατρικό κέντρο για το χρονικό διάστημα που απαιτεί η φύση της ιατρικής του αγωγής, μπορούσε να αποδειχθεί αποφασιστική για την εξέλιξη της κατάστασης της υγείας του***».

Η συγκεκριμένη απόφαση καταδίκασε το ελληνικό κράτος σε αποζημίωση χιλίων ευρώ,για ηθική βλάβη, στο Σάββα Ξηρό έπειτα από προσφυγή του. Ο Σάββας Ξηρός προσέφυγε επικαλούμενος παραβίαση του άρθρου 3 (απαγόρευση των βασανιστηρίων) της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, υποστηρίζοντας παράλληλα ότι δεδομένης της κατάστασης της υγείας του, η κράτησή του στις φυλακές «***συνι-***

συμμορία που πρωτοστάτησε, οργάνωσε και εκτέλεσε υποδειγματικά το έγκλημα του Ευαγγελισμού, φυσικά πάντα υπό την υψηλή εποπτεία και με την δέουσα ιατρική, βεβαίως, βοήθεια των αμερικανών φίλων.

Ο κ. Αντιεισαγγελέας δεν είναι κυνικός όταν με δύο λόγια ομολογεί ότι δεν του φθάνει η συγκεκριμένη και πιστοποιημένη αναπηρία (95%), καθώς θεωρεί ότι οι αισθήσεις της γεύσης, της όσφρησης και της ακοής «συνεχίζουν να κοσμούν την προσωπικότητά» του Σάββα Ξηρού, απλά είναι ειλικρινής: θα τον έβγαζε μόνο εάν ήταν κουτσός, κουφός, δεν είχε όσφρηση, δεν γευόταν και βέβαια εάν προχωρούσε σε καθημερινές γονυκλισίες και αποκηρύξεις της δράσης του.

Δεν χρειάζεται ιδιαίτερος κόπος για να κατανοήσουμε ότι η εισαγγελική πρόταση έρχεται να στηρίξει νομικά την επιθυμία, όχι μόνο του ιδίου φυσικά, ο Σάββας Ξηρός να βγει από την φυλακή νεκρός. Είναι άλλωστε μαζί με τον Αλέξανδρο Γιωτόπουλο οι μόνοι από τους καταδικασθέντες ως μέλη της Ε.Ο. 17Ν, (οι οποίοι εντελώς τυχαία μάλλον), δεν έχουν πάρει ούτε μία άδεια...

Η «ΑΠΟΔΡΑΣΗ» ΤΟΥ «ΕΧΕΜΥΘΟΥ» ΓΑΛΛΟΕΛΒΕΤΟΥ ΤΡΑΠΕΖΙΤΗ ΟΣΒΑΛΝΤ ΚΑΙ Ο ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΩΝ «ΣΚΑΝΔΑΛΩΝ»...

Ο γαλλοελβετός τραπεζίτης Ζαν Κλωντ Όσβαλντ συλλαμβάνεται τον Απρίλιο του 2015 στο Άμπου Ντάμπι μετά από ένταλμα των ελληνικών αρχών, καθώς σύμφωνα πάντα με τα στοιχεία που παρουσίασαν οι δικαστικές αρχέςμαζί με τον συνεργάτη του Φάνη Λυγινό, βοήθησαν στη μεταφορά και απόκρυψη του «μαύρου» χρήματος που διακινήθηκε για δωροδοκίες Ελλήνων αξιωματούχων, τόσο στην υπόθεση της Siemens, όσο και σε υποθέσεις εξοπλιστικών προγραμμάτων του υπουρ-

Δεκέμβριο του 2016 και από τότε μέχρι χθες ήταν υπό το καθεστώς ηλεκτρονικής επιτήρησης *σε ένα διαμέρισμα*».

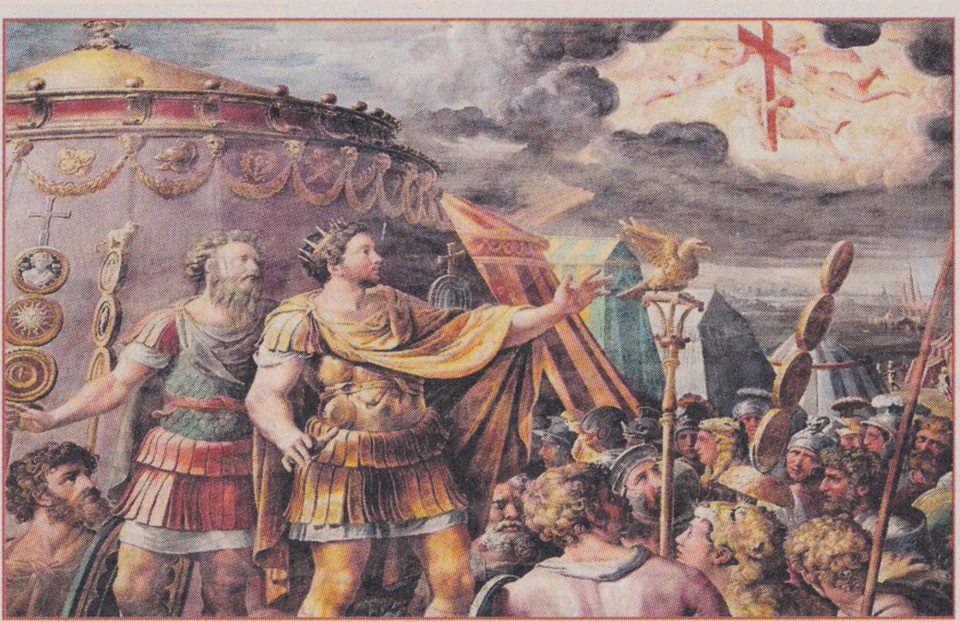
Σύμφωνα με την σχετική ανακοίνωση του υπουργείου Δικαιοσύνης, «*διαπιστώθηκε παραβίαση των όρων του κατ' οίκον περιορισμού με ηλεκτρονική επιτήρηση («βραχιολάκι») από τον υπόδικο για οικονομικά εγκλήματα, Γάλλο πολίτη, J.-Cl. Oswald. Ο επιτηρούμενος με σχετικό βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών ήδη από τον Νοέμβριο του 2016, επέστρεψε στο σπίτι του στις 12:50 μ.μ. συνοδευόμενος από την ΕΛΑΣ, μετά την παρουσία του σε δικαστήριο. Λίγο αργότερα, στις 13:56, κατέστρεψε τον ιμάντα της συσκευής γεωεντοπισμού που φορούσε. Κατά την αναφορά της αναδόχου εταιρείας του συστήματος, η πράξη έγινε άμεσα αντιληπτή και ενημερώθηκε η Ελληνική Αστυνομία. Η αναζήτηση του επιτηρούμενου από τις αρμόδιες αστυνομικές αρχές βρίσκεται σε εξέλιξη*».

Δεν χρειάζεται πολύ μυαλό για να αντιληφθεί κάποιος ότι ο Όσβαλντ αφέθηκε να «αποδράσει», ακριβώς γιατί με συνέπεια μέχρι τώρα δεν άνοιξε το στόμα του. Άλλο τόσο δεν χρειάζεται πολύ μυαλό για να καταλάβει και ο πλέον αδαής ότι εάν ο γαλλοελβετός τραπεζίτης άνοιγε έστω και λίγο το στόμα του, για να «χασμουρηθεί» βρε αδερφέ, προφανώς το κοινοβουλευτικό σύστημα μάλλον θα έφθανε στα όρια της διάλυσης. Αλλά είμαστε για τέτοια τώρα και μάλιστα με τους κομμουνιστές μπροστάρηδες σε μια συμμαχική κυβέρνηση που ορκίζεται στο όνομα της οικονομικής και πολιτικής σταθερότητας;

Ούτε για αστείο. Κατά τ' άλλα η «κάθαρση» συνεχίζεται μέχρι τελικής πτώσεως...

Λεόν

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Επανήλθε στο προσκήνιο και στη δημοσιότητα το θέμα των σχέσεων μεταξύ Κράτους και Εκκλησίας και μιας ενδεχόμενης συμφωνίας μεταξύ των δύο μερών. Όπως είπε, σε δεύτερο χρόνο, ο Ιερώνυμος «υπήρξε πρόθεση για συμφωνία» και όχι συμφωνία, αλλά φυσικά δεν γνωρίζουμε πότε δυο μέρη και φορείς συζητούν ένα θέμα με την, εκ των προτέρων, πρόθεση να διαφωνήσουν. Στη διαπραγμάτευση ο στόχος της κάθε πλευράς είναι να υπάρξει συμφωνία που τουλάχιστον η κάθε πλευρά είτε θα είναι είτε θα νιώθει ωφελημένη είτε θα μπορεί να διαχειριστεί επικοινωνιακά/πολιτικά τα οφέλη μιας απόφασης. Διαφορετικά εάν η πρόθεση είναι η διαφωνία τότε δεν υφίστανται συζητήσεις προς τη κατεύθυνση για μια νέα θεσμική συμφωνία. Ασφαλώς γνωρίζουμε ότι η συγκεκριμένη δήλωση απευθυνόταν αποκλειστικά και κύρια στους ιεράρχες και στις άμεσα εκφρασμένες αντιρρήσεις τους ως προς τη «συμφωνία».

Η ελληνική Εκκλησία, ως επίσημος θεσμικός και εκτελεστικός φορέας της ορθόδοξης χριστιανικής θρησκείας στον ελλαδικό χώρο, εξ αρχής είχε άμεση και στενή σύνδεση με το Κράτος από την ίδρυση του ελληνικού μοναρχικού κρατιδίου. Άλλωστε, από το 1833 η Αντιβασιλεία της Ελλάδας επεξεργάζεται σχέδια απόσπασης της Ελλαδικής Εκκλησίας από το Οικουμενικό Πατριαρχείο και ίδρυση αυτοκέφαλης εκκλησίας του ελληνικού βασιλείου. Τις προτάσεις αυτές παρουσιάζει την εποχή εκείνη ο Σπυρίδων Τρικούπης και η Αντιβασιλεία εκδίδει, χωρίς απόφαση και συναίνεση του Οικουμενικού Πατριαρχείου, βασιλικό διάταγμα όπου ανακηρύσσεται η αυτονομία της. Η σχέση της Εκκλησίας της Ελλάδος έχει πια δογματική σχέση με το Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης και όχι διοικητική.

Το 1833 ήταν ένα έτος τομή για τη σχέση Κράτους και Εκκλησίας αφού πέρα από την αυτονομία της Εκκλησίας, μια σειρά διαταγμάτων προσδιορίζουν θέματα διοίκησης και περιουσίας της. Την ίδια χρονιά διαλύονται οι μικρές

είναι, επίσης, ***δούλοι της Εκκλησίας και του Κράτους, στο μέτρο που το Κράτος ιεροποιείται απ' την Εκκλησία.*** *Την αλήθεια αυτή κατάλαβε ο Χριστιανισμός καλύτερα από κάθε άλλη θρησκεία που υπήρξε ή υπάρχει, μη εξαιρούμενων ακόμα και των παλιών ανατολικών*

Πατριαρχείο εξ αιτίας της **διαμάχης ενωτικών και ανθενωτικών**. Ο αυτοκράτορας και η βυζαντινή αντιπροσωπεία είχαν υπογράψει την ένωση των Εκκλησιών το 1439 στη Φλωρεντία. Φροντίζοντας για την εκλογή στον πατριαρχικό θρόνο του ηγέτη των ανθενωτικών Γεννάδιου Σχολάριου, λίγους μήνες μετά την Άλωση, ο σουλτάνος έδειξε την πρόθεσή του να αναδείξει τη Μεγάλη Εκκλησία σε **κεντρικό εκκλησιαστικό θεσμό για τους ορθόδοξους υπηκόους του και να την απομακρύνει από την επιρροή της Ρώμης**. Τριάντα χρόνια μετά, το 1483-1484, η ιερά σύνοδος που συγκάλεσε ο οικουμενικός πατριάρχης, με συμμετοχή και εκπροσώπων των πατριαρχών Αλεξανδρείας, Ιεροσολύμων και Αντιοχείας, ακύρωσε και επίσημα την ένωση.

Όπως και στην περίπτωση της Εκκλησίας της Ελλάδας με την πρωτοβουλία της Αντιβασιλείας να αποσχιστεί διοικητικά από το Πατριαρχείο, έτσι και στη συγκεκριμένη περίπτωση οι Εκκλησιαστικές-Πατριαρχικές αποφάσεις φέρουν την Κρατική-Πολιτειακή σφραγίδα. Επί πλέον ο Μεχμέτ Β΄ είχε απόλυτη συνείδηση της διαδικασίας μετεξέλιξης του οθωμανικού εμιράτου σε αυτοκρατορία. Η πολιτική που ακολούθησε αμέσως μετά την Άλωση δείχνει ένα επεξεργασμένο σχέδιο καθιέρωσης του οθωμανικού κράτους ως **διαδόχου και κληρονόμου της αυτοκρατορίας του Βυζαντίου.** *Ο σουλτάνος προώθησε με συνέπεια τα μέλη των παλιών αριστοκρατικών βυζαντινών οικογενειών σε αξιώματα, επιθυμώντας έτσι από τη μια να επωφεληθεί από την πείρα τους στη διαχείριση των σχέσεων με τη χριστιανική Ευρώπη κι από την άλλη* ***να διακηρύξει έμμεσα πως η εξουσία του δεν συνιστούσε ρήξη αλλά συνέχεια του βυζαντινού αυτοκρατορικού παρελθόντος.*** *Όψη της ίδιας πολιτικής, η πιο σημαντική μακροπρόθεσμα, ήταν και η ανασύσταση του Οικουμενικού Πατριαρχείου με την επιλογή του Γεννάδιου Σχολάριου για τον πατριαρχικό θρόνο*[2].

Ασφαλώς πριν από την άλωση της Κωνσταντινούπολης

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

στόχος της κάθε πλευράς είναι να υπάρξει συμφωνία που τουλάχιστον η κάθε πλευρά είτε θα είναι είτε θα νιώθει ωφελημένη είτε θα μπορεί να διαχειριστεί επικοινωνιακά/πολιτικά τα οφέλη μιας απόφασης. Διαφορετικά εάν η πρόθεση είναι η διαφωνία τότε δεν υφίστανται συζητήσεις προς τη κατεύθυνση για μια νέα θεσμική συμφωνία. Ασφαλώς γνωρίζουμε ότι η συγκεκριμένη δήλωση απευθυνόταν αποκλειστικά και κύρια στους ιεράρχες και στις άμεσα εκφρασμένες αντιρρήσεις τους ως προς τη «συμφωνία».

Η ελληνική Εκκλησία, ως επίσημος θεσμικός και εκτελεστικός φορέας της ορθόδοξης χριστιανικής θρησκείας στον ελλαδικό χώρο, εξ αρχής είχε άμεση και στενή σύνδεση με το Κράτος από την ίδρυση του ελληνικού μοναρχικού κρατιδίου. Άλλωστε, από το 1833 η Αντιβασιλεία της Ελλάδας επεξεργάζεται σχέδια απόσπασης της Ελλαδικής Εκκλησίας από το Οικουμενικό Πατριαρχείο και ίδρυση αυτοκέφαλης εκκλησίας του ελληνικού βασιλείου. Τις προτάσεις αυτές παρουσιάζει την εποχή εκείνη ο Σπυρίδων Τρικούπης και η Αντιβασιλεία εκδίδει, χωρίς απόφαση και συναίνεση του Οικουμενικού Πατριαρχείου, βασιλικό διάταγμα όπου ανακηρύσσεται η αυτονομία της. Η σχέση της Εκκλησίας της Ελλάδος έχει πια δογματική σχέση με το Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης και όχι διοικητική.

Το 1833 ήταν ένα έτος τομή για τη σχέση Κράτους και Εκκλησίας αφού πέρα από την αυτονομία της Εκκλησίας, μια σειρά διαταγμάτων προσδιορίζουν θέματα διοίκησης και περιουσίας της. Την ίδια χρονιά διαλύονται οι μικρές, σε δυναμικότητα μοναχών, μονές με απόφαση της Αντιβασιλείας κάτι το οποίο προκαλεί έντονες αντιδράσεις. Η περιουσία των μονών αυτών περνάει στις νομαρχίες. Εύλογη είναι η απορία, για το αν οι μονές συνέχιζαν να ανήκουν διοικητικά στο Πατριαρχείο Κωνσταντινούπολης και όχι στην νεοσυσταθείσα Εκκλησία της Ελλάδος, η Αντιβασιλεία θα είχε προβεί στην ίδια απόφαση; Να διευκρινιστεί ότι οι αποφάσεις αυτές αφορούν τον γεωγραφικό χώρο τού τότε ελλαδικού Κράτους όπου δεν περιλαμβάνονταν για παράδειγμα η Θεσσαλία, η Μακεδονία, η Κρήτη και λοιπά νησιά. Και γι' αυτό και σήμερα αυτές οι περιοχές υπάγονται στο Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης, το οποίο το 1850 παραχώρησε το αυτοκέφαλο καθεστώς στην Εκκλησία της Ελλάδος.

Είναι φανερό ότι **Εκκλησία χωρίς Κράτος δεν υπάρχει.** Με την έννοια ότι το ίδιο το Κράτος που θέτει τους κανόνες και εκχωρεί εξουσίες σε συγκεκριμένα γεωγραφικά και

είναι, επίσης, ***δούλοι της Εκκλησίας και του Κράτους, στο μέτρο που το Κράτος ιεροποιείται απ' την Εκκλησία.*** *Την αλήθεια αυτή κατάλαβε ο Χριστιανισμός καλύτερα από κάθε άλλη θρησκεία που υπήρξε ή υπάρχει, μη εξαιρούμενων ακόμα και των παλιών ανατολικών θρησκειών που αγκάλιασαν μόνο μερικά ξεχωριστά και προνομιούχα έθνη, ενώ ο Χριστιανισμός φιλοδοξεί ν' αγκαλιάσει ολόκληρη την ανθρωπότητα κι αυτή την αλήθεια, απ' όλες τις Χριστιανικές αιρέσεις, μόνον ο Ρωμαιοκαθολικισμός μπόρεσε να διακηρύξει και να υλοποιήσει με απόλυτη συνέπεια. Γι' αυτό, λοιπόν, ο Χριστιανισμός είναι η απόλυτη θρησκεία, η τελευταία θρησκεία και για τον ίδιο λόγο, η Αποστολική και Ρωμαϊκή Εκκλησία είναι η μόνη συνεπής, γνήσια και θεϊκή εκκλησία».*

Κράτος και Εκκλησία πάνε χέρι-χέρι από τότε που η χριστιανική θρησκεία από αίρεση έγινε επίσημη θρησκεία της βυζαντινής αυτοκρατορίας το 380μχχ ενώ είχε προηγηθεί το Διάταγμα των Μεδιολάνων το 313μχχ όπου η χριστιανική πίστη δεν εδιώκετο. Αλλά και πάλι, όπως σημειώνει ο Δημήτρης Κυρτάτας[1]: *«Το όραμα του Κωνσταντίνου να συνενώσει θρησκευτικά την αυτοκρατορία με το χριστιανισμό σκόνταψε σε ένα εμπόδιο που δεν το είχε φανταστεί κανείς.* ***Ο χριστιανικός μονοθεϊσμός εξαφάνισε τις***

για τους ορθόδοξους υπηκόους του και να την απομακρύνει από την επιρροή της Ρώμης. Τριάντα χρόνια μετά, το 1483-1484, η ιερά σύνοδος που συγκάλεσε ο οικουμενικός πατριάρχης, με συμμετοχή και εκπροσώπων των πατριαρχών Αλεξανδρείας, Ιεροσολύμων και Αντιοχείας, ακύρωσε και επίσημα την ένωση.

Όπως και στην περίπτωση της Εκκλησίας της Ελλάδας με την πρωτοβουλία της Αντιβασιλείας να αποσχιστεί διοικητικά από το Πατριαρχείο, έτσι και στη συγκεκριμένη περίπτωση οι Εκκλησιαστικές-Πατριαρχικές αποφάσεις φέρουν την Κρατική-Πολιτειακή σφραγίδα. Επί πλέον ο Μεχμέτ Β΄ είχε απόλυτη συνείδηση της διαδικασίας μετεξέλιξης του οθωμανικού εμιράτου σε αυτοκρατορία. Η πολιτική που ακολούθησε αμέσως μετά την Άλωση δείχνει ένα επεξεργασμένο σχέδιο καθιέρωσης του οθωμανικού κράτους ως **διαδόχου και κληρονόμου της αυτοκρατορίας του Βυζαντίου.** *Ο σουλτάνος προώθησε με συνέπεια τα μέλη των παλιών αριστοκρατικών βυζαντινών οικογενειών σε αξιώματα, επιθυμώντας έτσι από τη μια να επωφεληθεί από την πείρα τους στη διαχείριση των σχέσεων με τη χριστιανική Ευρώπη κι από την άλλη* ***να διακηρύξει έμμεσα πως η εξουσία του δεν συνιστούσε ρήξη αλλά συνέχεια του βυζαντινού αυτοκρατορικού παρελθόντος.*** *Όψη της ίδιας πολιτικής, η πιο σημαντική μακροπρόθεσμα, ήταν και η ανασύσταση του Οικουμενικού Πατριαρχείου με την επιλογή του Γεννάδιου Σχολάριου για τον πατριαρχικό θρόνο*[2].

Ασφαλώς πριν από την άλωση της Κωνσταντινούπολης ο θεολόγος Γεννάδιος Σχολάριος ήταν γνωστός ως ένας από τους ηγέτες της λεγόμενης «ανθενωτικής» παράταξης, αν και ως μέλος της βυζαντινής αντιπροσωπείας είχε διαπραγματευθεί την ένωση των Εκκλησιών (με αντάλλαγμα την υπόσχεση στρατιωτικής βοήθειας) την οποία και εκείνος είχε υπογράψει στη Φλωρεντία το 1439.

Τα χρόνια πριν από την Άλωση **οι ανθενωτικοί είχαν φθάσει να αντιμετωπίζουν με λιγότερη καχυποψία τους μουσουλμάνους Οθωμανούς απ' ό,τι τους καθολικούς «Φράγκους»**[3]. Τη στάση αυτή αντικατοπτρίζει η περίφημη φράση «κρειττότερον έστιν ειδέναι έν μέση τή πόλει φακιόλιον βασιλεΰον Τούρκων ή καλύπτραν Λατινικήν»[4]. Γενικότερα, η ιστορική εμπειρία μετά την άλωση της Κωνσταντινούπολης από τους σταυροφόρους το 1204 είχε δείξει πως οι συνθήκες ζωής των ορθόδοξων στις υπό λατινική κυριαρχία περιοχές ήταν χειρότερες απ' ό,τι στις μουσουλμανικές ηγεμονίες. Ως εκ τούτου, στο συρ-

ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

και στενή σύνδεση με το Κράτος από την ίδρυση του ελληνικού μοναρχικού κρατιδίου. Άλλωστε, από το 1833 η Αντιβασιλεία της Ελλάδας επεξεργάζεται σχέδια απόσπασης της Ελλαδικής Εκκλησίας από το Οικουμενικό Πατριαρχείο και ίδρυση αυτοκέφαλης εκκλησίας του ελληνικού βασιλείου. Τις προτάσεις αυτές παρουσιάζει την εποχή εκείνη ο Σπυρίδων Τρικούπης και η Αντιβασιλεία εκδίδει, χωρίς απόφαση και συναίνεση του Οικουμενικού Πατριαρχείου, βασιλικό διάταγμα όπου ανακηρύσσεται η αυτονομία της. Η σχέση της Εκκλησίας της Ελλάδος έχει πια δογματική σχέση με το Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης και όχι διοικητική.

Το 1833 ήταν ένα έτος τομή για τη σχέση Κράτους και Εκκλησίας αφού πέρα από την αυτονομία της Εκκλησίας, μια σειρά διαταγμάτων προσδιορίζουν θέματα διοίκησης και περιουσίας της. Την ίδια χρονιά διαλύονται οι μικρές, σε δυναμικότητα μοναχών, μονές με απόφαση της Αντιβασιλείας κάτι το οποίο προκαλεί έντονες αντιδράσεις. Η περιουσία των μονών αυτών περνάει στις νομαρχίες. Εύλογη είναι η απορία, για το αν οι μονές συνέχιζαν να ανήκουν διοικητικά στο Πατριαρχείο Κωνσταντινούπολης και όχι στην νεοσυσταθείσα Εκκλησία της Ελλάδος, η Αντιβασιλεία θα είχε προβεί στην ίδια απόφαση; Να διευκρινιστεί ότι οι αποφάσεις αυτές αφορούν τον γεωγραφικό χώρο τού τότε ελλαδικού Κράτους όπου δεν περιλαμβάνονταν για παράδειγμα η Θεσσαλία, η Μακεδονία, η Κρήτη και λοιπά νησιά. Και γι' αυτό και σήμερα αυτές οι περιοχές υπάγονται στο Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης, το οποίο το 1850 παραχώρησε το αυτοκέφαλο καθεστώς στην Εκκλησία της Ελλάδος.

Είναι φανερό ότι **Εκκλησία χωρίς Κράτος δεν υπάρχει.** Με την έννοια ότι το ίδιο το Κράτος που θέτει τους κανόνες και εκχωρεί εξουσίες σε συγκεκριμένα γεωγραφικά και διοικητικά πεδία είναι εκείνο που επιτρέπει την ύπαρξη ή μη της Εκκλησίας. Αυστηρά αναφερόμαστε στη διοικητική λειτουργία της Εκκλησίας και επ' ουδενί στη θρησκεία και εν προκειμένω στην ορθόδοξη χριστιανική, που είναι κάτι εντελώς διαφορετικό και δεν απαιτείται κανενός άδεια αλλά η αυτόβουλη θέση των ανθρώπων για τη πίστη σε ένα δόγμα. Φυσικά όπως η Εκκλησία δεν υπάρχει χωρίς το Κράτος έτσι και **το Κράτος, από διαφορετική αφετηρία και λόγους, επιζητά την σύνδεση με την Εκκλησία.** Διότι όπως εύστοχα είχε γράψει ο Μπακούνιν στο «Θεός και Κράτος»: «*Όντας δούλοι του Θεού, οι άνθρωποι οφείλουν να είναι, επίσης, **δούλοι της Εκκλησίας και του Κράτους, στο μέτρο που το Κράτος ιεροποιείται απ' την Εκκλησία.** Την αλήθεια αυτή κατάλαβε ο Χριστιανισμός καλύτερα από κάθε άλλη θρησκεία που υπήρξε ή υπάρχει, μη εξαιρούμενων ακόμα και των παλιών ανατολικών θρησκειών που αγκάλιασαν μόνο μερικά ξεχωριστά και προνομιούχα έθνη, ενώ ο Χριστιανισμός φιλοδοξεί ν' αγκαλιάσει ολόκληρη την ανθρωπότητα κι αυτή την αλήθεια, απ' όλες τις Χριστιανικές αιρέσεις, μόνον ο Ρωμαιοκαθολικισμός μπόρεσε να διακηρύξει και να υλοποιήσει με απόλυτη συνέπεια. Γι' αυτό, λοιπόν, ο Χριστιανισμός είναι η απόλυτη θρησκεία, η τελευταία θρησκεία και για τον ίδιο λόγο, η Αποστολική και Ρωμαϊκή Εκκλησία είναι η μόνη συνεπής, γνήσια και θεϊκή εκκλησία*».

Κράτος και Εκκλησία πάνε χέρι-χέρι από τότε που η χριστιανική θρησκεία από αίρεση έγινε επίσημη θρησκεία της βυζαντινής αυτοκρατορίας το 380μχχ ενώ είχε προηγηθεί το Διάταγμα των Μεδιολάνων το 313μχχ όπου η χριστιανική πίστη δεν εδιώκετο. Αλλά και πάλι, όπως σημειώνει ο Δημήτρης Κυρτάτας[1]: «*Το όραμα του Κωνσταντίνου να συνενώσει θρησκευτικά την αυτοκρατορία με το χριστιανισμό σκόνταψε σε ένα εμπόδιο που δεν το είχε φανταστεί κανείς. **Ο χριστιανικός μονοθεϊσμός εξαφάνισε τις πολλές θρησκείες των εθνικών αλλά χάραξε στη θέση τους νέες και πολύ βαθύτερες διαχωριστικές γραμμές***».

Έτσι συναντάμε, στη συνέχεια, στο πρώιμο οθωμανικό κράτος, τις επιμέρους Εκκλησίες να διευθετούν θέματα που αφορούν τα μοναστικά ιδρύματα, καθώς κανένα εκκλησιαστικό κέντρο δεν βρισκόταν εντός της επικράτειας των Οθωμανών. Τα πράγματα άλλαξαν άρδην με την άλωση της Κωνσταντινούπολης το 1453. Ο Μεχμέτ Β' βρήκε ένα ακέφαλο και βαθιά διαιρεμένο Οικουμενικό

1. Δημήτρης Κυρτάτας, «Απόκρυφες Ιστορίες», εκδ. Άγρα.

ξέλιξης του οθωμανικού εμιράτου σε αυτοκρατορία. Η πολιτική που ακολούθησε αμέσως μετά την Άλωση δείχνει ένα επεξεργασμένο σχέδιο καθιέρωσης του οθωμανικού κράτους ως **διαδόχου και κληρονόμου της αυτοκρατορίας του Βυζαντίου.** *Ο σουλτάνος προώθησε με συνέπεια τα μέλη των παλιών αριστοκρατικών βυζαντινών οικογενειών σε αξιώματα, επιθυμώντας έτσι από τη μια να επωφεληθεί από την πείρα τους στη διαχείριση των σχέσεων με τη χριστιανική Ευρώπη κι από την άλλη **να διακηρύξει έμμεσα πως η εξουσία του δεν συνιστούσε ρήξη αλλά συνέχεια του βυζαντινού αυτοκρατορικού παρελθόντος.** Όψη της ίδιας πολιτικής, η πιο σημαντική μακροπρόθεσμα, ήταν και η ανασύσταση του Οικουμενικού Πατριαρχείου με την επιλογή του Γενναδίου Σχολάριου για τον πατριαρχικό θρόνο*[2].

Ασφαλώς πριν από την άλωση της Κωνσταντινούπολης ο θεολόγος Γεννάδιος Σχολάριος ήταν γνωστός ως ένας από τους ηγέτες της λεγόμενης «ανθενωτικής» παράταξης, αν και ως μέλος της βυζαντινής αντιπροσωπείας είχε διαπραγματευθεί την ένωση των Εκκλησιών (με αντάλλαγμα την υπόσχεση στρατιωτικής βοήθειας) την οποία και εκείνος είχε υπογράψει στη Φλωρεντία το 1439.

Τα χρόνια πριν από την Άλωση **οι ανθενωτικοί είχαν φθάσει να αντιμετωπίζουν με λιγότερη καχυποψία τους μουσουλμάνους Οθωμανούς απ' ό,τι τους καθολικούς «Φράγκους»**[3]. Η στάση αυτή αντικατοπτρίζει η περίφημη φράση «κρειττότερον έστιν ειδέναι έν μέση τῇ πόλει φακιόλιον βασιλεῦον Τούρκων ἤ καλύπτραν Λατινικήν»[4]. Γενικότερα, η ιστορική εμπειρία μετά την άλωση της Κωνσταντινούπολης από τους σταυροφόρους το 1204 είχε δείξει πως οι συνθήκες ζωής των ορθοδόξων στις υπό λατινική κυριαρχία περιοχές ήταν χειρότερες απ' ό,τι στις μουσουλμανικές ηγεμονίες. Ως εκ τούτου, στο συρρικνωμένο Βυζάντιο των τελευταίων χρόνων πριν από την Άλωση, είχαν δημιουργηθεί οι όροι της συμφιλίωσης με το ενδεχόμενο της οθωμανικής επικράτησης, κυρίως στους εκκλησιαστικούς κύκλους. Ήταν, επομένως, λογική η επιλογή του Μεχμέτ Β' να επιλέξει ως πατριάρχη τον

2. Ελένη Γκαρά, *Οθωμανικό Κράτος και Χριστιανικές Εκκλησίες.*
3. Ελισάβετ Ζαχαριάδου, *Δέκα τουρκικά έγγραφα για την Μεγάλη Εκκλησία (1483-1567) Έκδοση: Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών (ΕΤΕ)*, 1996.
4. Με άλλα λόγια: «καλύτερα να δούμε στην Πόλη κυρίαρχους τους μουσουλμάνους παρά τους καθολικούς».

Γεννάδιο. Τον Ιανουάριο του 1454 η ανάρρηση του **Γενναδίου επικυρώθηκε σύμφωνα με το εκκλησιαστικό τυπικό με την εκλογή του ως πατριάρχη από σύνοδο των επισκόπων, η οποία απλώς επιβεβαίωσε τη σουλτανική επιλογή.** Ωστόσο, όσο λογική κι αν ήταν η επιλογή του συγκεκριμένου προσώπου, η ίδια η ανασύσταση του πατριαρχικού θεσμού με την επίσημη αναγνώριση του Γενναδίου από τον σουλτάνο δεν ήταν ούτε αυτονόητη ούτε αναμενόμενη πράξη. Η Κωνσταντινούπολη είχε κυριευτεί μετά από πολιορκία και σύμφωνα με τον **ισλαμικό ιερό νόμο** οι κάτοικοί της **είχαν απωλέσει κάθε δικαίωμα σε θρησκευτικές, φορολογικές και περιουσιακές ελευθερίες, τις οποίες θα δικαιούνταν αν είχαν παραδώσει την πόλη στους Οθωμανούς. Όμως, αν και οι κάτοικοι της Κωνσταντινούπολης εξανδραποδίστηκαν και οι περιουσίες τους λεηλατήθηκαν,** ο σουλτάνος προχώρησε στον διορισμό πατριάρχη και κατέστησε την Κωνσταντινούπολη έδρα της Εκκλησίας.

Και εάν κατά τη διάρκεια της βυζαντινής περιόδου οι έννοιες κρατική διοίκηση και Εκκλησία, εν πολλοίς, συσχετίζονται ή είναι σχεδόν ταυτόσημες, διαπιστώνουμε ότι και στη συνέχεια του Κράτους (ως Κράτος εννοούμε, εν προκειμένω, τη διοικητική εξουσία με κυρίαρχη ισχύ σε οποιαδήποτε μορφή, αυτοκρατορική, μοναρχική, δημοκρατική κλπ) στην οθωμανική περίοδο Κράτος και Εκκλησία συνεργάζονται αγαστά. Ασφαλώς και δεν λείπουν οι εντάσεις και οι εχθρικές στάσεις (δολοφονία Παρθενίου Β', κατηγορούμενου ως «μοσχοβίτη»), οι οποίες όμως και αυτές εντάσσονται στο πλαίσιο της στενής αλληλεπίδρασης μεταξύ των ενδοεξουσιαστικών μετασχηματισμών.

Από την εποχή της Άλωσης και μετά, η οθωμανική επέκταση σε περιοχές με ορθόδοξους πληθυσμούς συνεπαγόταν και επέκταση της δικαιοδοσίας του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Επί πλέον, με την οθωμανική κατάκτηση της Συροπαλαιστίνης και της Αιγύπτου στις αρχές του 16ου αιώνα, τα παλαιά ορθόδοξα πατριαρχεία των Ιεροσολύμων, της Αλεξάνδρειας και της Αντιόχειας ξαναβρέθηκαν στην ίδια αυτοκρατορική επικράτεια με εκείνο της Κωνσταντινούπολης για πρώτη φορά μετά τις αραβικές κατακτήσεις. Όπως επισημαίνει ο Παρασκευάς Κονόρτας, «ο πατριάρχης του τέλους του 16ου αιώνα δεν είναι πια ένας ταπεινός μοναχός όπως ο Γεννάδιος Β΄. Πρόκειται μάλλον για έναν πολιτικό άνδρα που ταξιδεύει και διατηρεί επαφές και διπλωματικές σχέσεις με πολιτικούς παράγοντες, οι οποίοι βρίσκονται και εκτός των οθωμανικών ορίων». Οι σχέσεις λοιπόν Κράτους και Εκκλησίας δεν περιορίζονται σε μια απλή επίσημη εκχώρηση της θρησκευτικής πίστης στον τάδε φορέα αλλά αποτελούν βασικά συστατικά των πολιτειακών δομών για πολλούς αιώνες. Και σίγουρα αυτή η σχέση δεν εντοπίζεται μονάχα στην βυζαντινή εκδοχή αλλά επεκτείνεται και στην ρωμαϊκή και δυτική με έντονη και αμφίδρομη ένταση. Ταυτόχρονα η έννοια του διαχωρισμού Κράτους-Εκκλησίας, κατά τη περίοδο του Διαφωτισμού, κάνει την εμφάνιση της (Λοκ, Μπαίηλ, Μοντεσκιέ) και μέσω αυτής της τάσης προωθούνται διάφορες αποφάσεις εκκοσμίκευσης του Κράτους στον δυτικό κόσμο (ΗΠΑ, Ην. Βασίλειο κ.α.).

Στη σύγχρονη εποχή παρατηρούμε ότι τα ευρωπαϊκά κράτη εντάσσουν το μάθημα των Θρησκευτικών στην εκπαίδευση τους αλλά με διαφορετικούς χαρακτήρες και τύπους, όπως Ομολογιακή θρησκευτική (υποχρεωτική) ή κατ' επιλογή εκπαίδευση, Μη ομολογιακή ή διδασκαλία θρησκειών. Παράλληλα η φορολογία και η χρηματοδότηση των Εκκλησιών ποικίλλει από χώρα σε χώρα, αλλά σχεδόν σταθερή είναι η ενίσχυση της επικρατούσας Εκκλησίας είτε απευθείας μέσω προϋπολογισμού, μέσω φορολογικού συστήματος ή εκκλησιαστικού φόρου για τα μέλη των θρησκευτικών ομάδων. Ενώ και στο ζήτημα της μισθοδοσίας των κληρικών ενδιαφέρον παρουσιάζει η περίπτωση της Γερμανίας, η οποία ναι μεν δεν μισθοδοτεί απ' ευθείας τους κληρικούς, αλλά τους επιχορηγεί κατ' έτος εν είδει αποζημιώσεων για «απαλλοτριώσεις περιουσιών».

Το τελευταίο παράδειγμα τέθηκε τελευταίως και για την εν Ελλάδι μισθοδοσία των κληρικών αποδεικνύοντας περίτρανα ότι «άλλαξε ο Μανωλιός και φόρεσε τα ρούχα του αλλιώς». Δηλαδή αντί να υπάρχει κωδικός μισθοδοσίας κληρικών στην Ενιαία Αρχή Πληρωμών θα υπάρχει αντίστοιχο ποσό ετκαμιευμένο κάθε χρόνο από τον κρατικό προϋπολογισμό το οποίο θα πιστώνει κάποιο τρίτο εκκλησιαστικό τραπεζικό λογαριασμό-Ταμείο.

Στον ελλαδικό χώρο για πρώτη φορά προβλέπεται η μέρους μισθοδοσία των κληρικών από το Δημόσιο, το 1945 και η ισοσκέλιση της με εκείνη του δημοσίου υπαλλήλου το 1968 (Τι «πατρίς, θρησκεία, οικογένεια» θα είχαμε άλλωστε;). Επί πλέον η περιβόητη εκκλησιαστική περιουσία, η οποία χρονολογείται φυσικά από τα βυζαντινά έτη και από τη μεγάλη δύναμη που είχαν τότε τα μοναστήρια, τα οποία είχαν στην κατοχή τους εκτός από γαίες και ακίνητα, παρέμεινε άθικτη από τους οθωμανούς (βακούφια) λόγω του «ιερού» χαρακτήρα τους και γι' αυτό το λόγο πολλοί έλληνες που κατείχαν γη τη δώριζαν στην εκκλησία με αντάλλαγμα να εργάζονται στα πρώην χωράφια τους! Το ίδιο γινόταν μερικούς αιώνες πριν με τους πάροικους όπου τα μοναστήρια μαζί με τις γαίες αποκτούσαν και τα «εργατικά χέρια» της περιοχής.

Σίγουρα το ελληνικό κράτος σε πολλές περιπτώσεις έχει υφαρπάξει τεράστιες εκκλησιαστικές περιουσίες στη προσπάθεια του να παράσχει κοινωνική πολιτική, όπως επίσης ότι οι δυο θεσμοί Εκκλησία και Κράτος αλληλοσυμορφώνονται στις απαιτήσεις αμοιβαίου οφέλους. Τα σκάνδαλα τύπου Μονής Βατοπεδίου αποδεικνύουν περίτρανα αυτή τη σχέση και το αλισβερίσι μεταξύ πολιτευτών και μοναστικών-εκκλησιαστικών παραγόντων, το ένα χέρι νίβει τ' άλλο. Και γι' αυτό το λόγο δεν πιστεύουμε ότι τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο, ούτε συντρέχει ούτε υπάρχει λόγος για ουσιαστική συζήτηση περί χωρισμού Κράτους και Εκκλησίας.

Γιατί απλούστατα είναι τόσο στενά σφιχταγκαλιασμένες οι δυο λειτουργίες, που πραγματικά θεωρούμε ότι ο μόνος λόγος για τον οποίον άνοιξε η συζήτηση είναι για να προπαγανδισθούν ακόμη 10.000 προσλήψεις στο Κράτος και για τίποτα περισσότερο. Ούτε καν για μια «στάχτη στα μάτια» των αριστερών με μια υποτιθέμενη προσπάθεια εκκοσμίκευσης του Κράτους!

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας.

αναμενόμενη πράξη. Η Κωνσταντινούπολη είχε κυριευτεί μετά από πολιορκία και σύμφωνα με τον **ισλαμικό ιερό νόμο** οι κάτοικοί της **είχαν απωλέσει κάθε δικαίωμα σε θρησκευτικές, φορολογικές και περιουσιακές ελευθερίες, τις οποίες θα δικαιούνταν αν είχαν παραδώσει την πόλη στους Οθωμανούς. Όμως, αν και οι κάτοικοι της Κωνσταντινούπολης εξανδραποδίστηκαν και οι περιουσίες τους λεηλατήθηκαν,** ο σουλτάνος προχώρησε στον διορισμό πατριάρχη και κατέστησε την Κωνσταντινούπολη έδρα της Εκκλησίας.

Και εάν κατά τη διάρκεια της βυζαντινής περιόδου οι έννοιες κρατική διοίκηση και Εκκλησία, εν πολλοίς, συσχετίζονται ή είναι σχεδόν ταυτόσημες, διαπιστώνουμε ότι και στη συνέχεια του Κράτους (ως Κράτος εννοούμε, εν προκειμένω, τη διοικητική εξουσία με κυρίαρχη ισχύ σε οποιαδήποτε μορφή, αυτοκρατορική, μοναρχική, δημοκρατική κλπ) στην οθωμανική περίοδο Κράτος και Εκκλησία συνεργάζονται αγαστά. Ασφαλώς και δεν λείπουν οι εντάσεις και οι εχθρικές στάσεις (δολοφονία Παρθενίου Β', κατηγορούμενου ως «μοσχοβίτη»), οι οποίες όμως και αυτές εντάσσονται στο πλαίσιο της στενής αλληλεπίδρασης μεταξύ των ενδοεξουσιαστικών μετασχηματισμών.

Από την εποχή της Άλωσης και μετά, η οθωμανική επέκταση σε περιοχές με ορθόδοξους πληθυσμούς συνεπαγόταν και επέκταση της δικαιοδοσίας του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Επί πλέον, με την οθωμανική κατάκτηση της Συροπαλαιστίνης και της Αιγύπτου στις αρχές του 16ου αιώνα, τα παλαιά ορθόδοξα πατριαρχεία των Ιεροσολύμων, της Αλεξάνδρειας και της Αντιόχειας ξαναβρέθηκαν στην ίδια αυτοκρατορική επικράτεια με εκείνο της Κωνσταντινούπολης για πρώτη φορά μετά τις αραβικές κατακτήσεις. Η Εκκλησία δεν ήταν ποτέ ζήτημα θρησκευτικής πίστης στον τάδε φορέα αλλά αποτελούν βασικά συστατικά των πολιτειακών δομών για πολλούς αιώνες. Και σίγουρα αυτή η σχέση δεν εντοπίζεται μονάχα στην βυζαντινή εκδοχή αλλά επεκτείνεται και στην ρωμαϊκή και δυτική με έντονη και αμφίδρομη ένταση. Ταυτόχρονα η έννοια του διαχωρισμού Κράτους-Εκκλησίας, κατά τη περίοδο του Διαφωτισμού, κάνει την εμφάνιση της (Λοκ, Μπαίηλ, Μοντεσκιέ) και μέσω αυτής της τάσης προωθούνται διάφορες αποφάσεις εκκοσμίκευσης του Κράτους στον δυτικό κόσμο (ΗΠΑ, Ην. Βασίλειο κ.α.).

Στη σύγχρονη εποχή παρατηρούμε ότι τα ευρωπαϊκά κράτη εντάσσουν το μάθημα των Θρησκευτικών στην εκπαίδευση τους αλλά με διαφορετικούς χαρακτήρες και τύπους, όπως Ομολογιακή θρησκευτική (υποχρεωτική) ή κατ' επιλογή εκπαίδευση, Μη ομολογιακή ή διδασκαλία θρησκειών. Παράλληλα η φορολογία και η χρηματοδότηση των Εκκλησιών ποικίλλει από χώρα σε χώρα, αλλά σχεδόν σταθερή είναι η ενίσχυση της επικρατούσας Εκκλησίας είτε απευθείας μέσω προϋπολογισμού, μέσω φορολογικού συστήματος ή εκκλησιαστικού φόρου για τα μέλη των θρησκευτικών ομάδων. Ενώ και στο ζήτημα της μισθοδοσίας των κληρικών ενδιαφέρον παρουσιάζει η περίπτωση της Γερμανίας, η οποία ναι μεν δεν μισθοδοτεί απ' ευθείας τους κληρικούς, αλλά τους επιχορηγεί κατ' έτος εν είδει αποζημιώσεων για «απαλλοτριώσεις περιουσιών».

Το τελευταίο παράδειγμα τέθηκε τελευταίως και για την εν Ελλάδι μισθοδοσία των κληρικών αποδεικνύοντας περίτρανα ότι «άλλαξε ο Μανωλιός και φόρεσε τα ρούχα του αλλιώς». Δηλαδή αντί να υπάρχει κωδικός μισθοδοσίας κληρικών στην Ενιαία Αρχή Πληρωμών θα υπάρχει αντίστοιχο ποσό εκταμιευμένο κάθε χρόνο από τον κρατικό προϋπολογισμό... από τη μεγάλη δύναμη που είχαν τότε τα μοναστήρια, τα οποία είχαν στην κατοχή τους εκτός από γαίες και ακίνητα, παρέμεινε άθικτη από τους οθωμανούς (βακούφια) λόγω του «ιερού» χαρακτήρα τους και γι' αυτό το λόγο πολλοί έλληνες που κατείχαν γη τη δώριζαν στην εκκλησία με αντάλλαγμα να εργάζονται στα πρώην χωράφια τους! Το ίδιο γινόταν μερικούς αιώνες πριν με τους πάροικους όπου τα μοναστήρια μαζί με τις γαίες αποκτούσαν και τα «εργατικά χέρια» της περιοχής.

Σίγουρα το ελληνικό κράτος σε πολλές περιπτώσεις έχει υφαρπάξει τεράστιες εκκλησιαστικές περιουσίες στη προσπάθεια του να παράσχει κοινωνική πολιτική, όπως επίσης ότι οι δυο θεσμοί Εκκλησία και Κράτος αλληλοσυμορφώνονται στις απαιτήσεις αμοιβαίου οφέλους. Τα σκάνδαλα τύπου Μονής Βατοπεδίου αποδεικνύουν περίτρανα αυτή τη σχέση και το αλισβερίσι μεταξύ πολιτευτών και μοναστικών-εκκλησιαστικών παραγόντων, το ένα χέρι νίβει τ' άλλο. Και γι' αυτό το λόγο δεν πιστεύουμε ότι τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο, ούτε συντρέχει ούτε υπάρχει λόγος για ουσιαστική συζήτηση περί χωρισμού Κράτους και Εκκλησίας.

Γιατί απλούστατα είναι τόσο στενά σφιχταγκαλιασμένες οι δυο λειτουργίες, που πραγματικά θεωρούμε ότι ο μόνος λόγος για τον οποίον άνοιξε η συζήτηση είναι για να προπαγανδισθούν ακόμη 10.000 προσλήψεις στο Κράτος και για τίποτα περισσότερο. Ούτε καν για μια «στάχτη στα μάτια» των αριστερών με μια υποτιθέμενη προσπάθεια εκκοσμίκευσης του Κράτους!

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας.

οι εντάσεις και οι εχθρικές στάσεις (δολοφονία Παρθενίου Β', κατηγορούμενου ως «μοσχοβίτη»), οι οποίες όμως και αυτές εντάσσονται στο πλαίσιο της στενής αλληλεπίδρασης μεταξύ των ενδοεξουσιαστικών μετασχηματισμών.

Από την εποχή της Άλωσης και μετά, η οθωμανική επέκταση σε περιοχές με ορθόδοξους πληθυσμούς συνεπαγόταν και επέκταση της δικαιοδοσίας του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Επί πλέον, με την οθωμανική κατάκτηση της Συροπαλαιστίνης και της Αιγύπτου στις αρχές του 16ου αιώνα, τα παλαιά ορθόδοξα πατριαρχεία των Ιεροσολύμων, της Αλεξάνδρειας και της Αντιόχειας ξαναβρέθηκαν στην ίδια αυτοκρατορική επικράτεια με εκείνο της Κωνσταντινούπολης για πρώτη φορά μετά τις αραβι-

ας είτε απευθείας μέσω προϋπολογισμού, μέσω φορολογικού συστήματος ή εκκλησιαστικού φόρου για τα μέλη των θρησκευτικών ομάδων. Ενώ και στο ζήτημα της μισθοδοσίας των κληρικών ενδιαφέρον παρουσιάζει η περίπτωση της Γερμανίας, η οποία ναι μεν δεν μισθοδοτεί απ' ευθείας τους κληρικούς, αλλά τους επιχορηγεί κατ' έτος εν είδει αποζημιώσεων για «απαλλοτριώσεις περιουσιών».

Το τελευταίο παράδειγμα τέθηκε τελευταίως και για την εν Ελλάδι μισθοδοσία των κληρικών αποδεικνύοντας περίτρανα ότι «άλλαξε ο Μανωλιός και φόρεσε τα ρούχα του αλλιώς». Δηλαδή αντί να υπάρχει κωδικός μισθοδοσίας κληρικών στην Ενιαία Αρχή Πληρωμών θα υπάρχει αντίστοιχο ποσό εκταμιευμένο κάθε χρόνο από τον κρα-

των και μοναστικών-εκκλησιαστικών παραγόντων, το ένα χέρι νίβει τ' άλλο. Και γι' αυτό το λόγο δεν πιστεύουμε ότι τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο, ούτε συντρέχει ούτε υπάρχει λόγος για ουσιαστική συζήτηση περί χωρισμού Κράτους και Εκκλησίας.

Γιατί απλούστατα είναι τόσο στενά σφιχταγκαλιασμένες οι δυο λειτουργίες, που πραγματικά θεωρούμε ότι ο μόνος λόγος για τον οποίον άνοιξε η συζήτηση είναι για να προπαγανδισθούν ακόμη 10.000 προσλήψεις στο Κράτος και για τίποτα περισσότερο. Ούτε καν για μια «στάχτη στα μάτια» των αριστερών με μια υποτιθέμενη προσπάθεια εκκοσμίκευσης του Κράτους!

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας.

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους. Με τα φύλλα 145-166 συμπληρώθηκε ο 7ος τόμος (έτη 2015-2016) και διατίθεται βιβλιοδετημένος, όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25),
2ος » (φύλλα 26-50),
3ος » (φύλλα 51-75),
4ος » (φύλλα 76-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)

***

Όσοι/ες επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιον από αυτούς τους τόμους θα πρέπει να τηλεφωνήσουν στο 69 73 799 207 ή να επικοινωνήσουν με την Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας.

Το αναρχικό διήμερο 2018 στο ΕΜΠ

Στις 15 και 16 Νοεμβρίου 2018 πραγματοποιήθηκε στο Μετσόβειο Πολυτεχνείο της Αθήνας το προγραμματισμένο από την Αναρχική Αρχειοθήκη διήμερο, στο οποίο περιλαμβάνονταν συζητήσεις, προβολές και έκθεση φωτογραφικού υλικού. Όπως και προηγούμενες χρονιές το διήμερο πραγματοποιήθηκε στο ισόγειο του κτιρίου Τοσίτσα.

Εκτός από τον χώρο του διημέρου στον οποίο υπήρχε τραπέζι με έντυπο αναρχικό υλικό, άλλο ένα τραπέζι, με ανάλογο υλικό, στήθηκε επί της οδού Πατησίων στην γωνία με την οδό Στουρνάρα, ενώ υπήρχε ανηρτημένο και πανώ με την φράση: **ΟΥΤΕ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ, ΟΥΤΕ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ, ΣΕ ΑΝΑΡΧΕΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΘΑ ΑΚΜΑΣΟΥΝ ΟΙ ΖΩΕΣ!**

Έξω από τον χώρο της αιθούσης του διημέρου υπήρχε αναρτημένο πανώ με την φράση: ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 2018, 45 χρόνια μετά, Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΗΘΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ..., ενώ εντός του χώρου σε άλλα δύο πανώ υπήρχαν οι κάτωθι καταγραφές από παλαιότερες παρουσίες της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ στις επετείους μνήμης της εξέγερσης του 1973:

ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΝΤΡΟΠΗ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΣΚΛΑΒΟΣ,
ΤΟΤΕ ΕΙΝΑΙ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΝΤΡΟΠΗ ΝΑ ΣΥΝΗΘΙΖΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΛΑΒΙΑ!

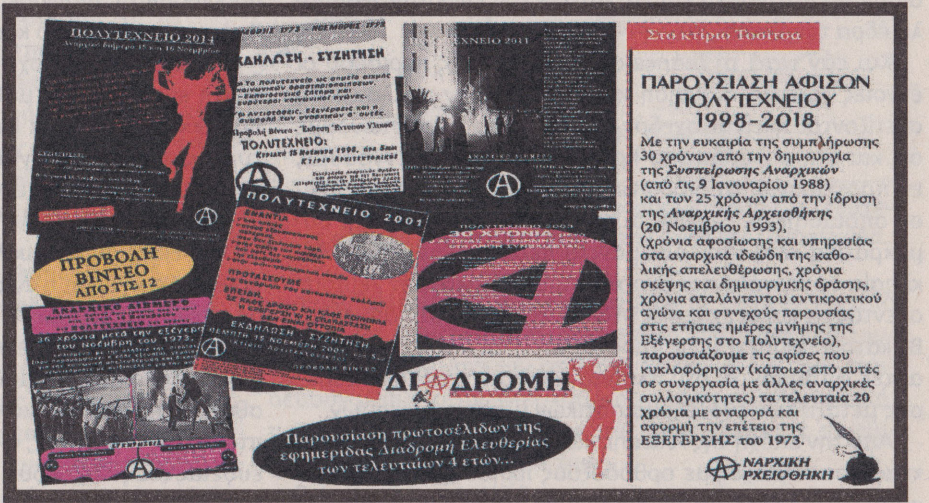
και

ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ ΚΡΑΤΗ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΜΕ ΣΥΝΕΧΗ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!

Η εντός του χώρου έκθεση αφορούσε φωτογραφικό υλικό από την εξέγερση του 1973, καθώς και την παρουσίαση των αφισών που κυκλοφόρησαν τα τελευταία 20 χρόνια από την Αναρχική Αρχειοθήκη (ορισμένες από κοινού με άλλες αναρχικές ομάδες). Στα ταμπλώ της παρουσίασης υπήρχε το ακόλουθο κείμενο:

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΑΦΙΣΩΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ 1998-2018

Με την ευκαιρία της συμπλήρωσης 30 χρόνων από την δημιουργία της Συσπείρωσης Αναρχικών (από τις 9 Ιανουαρίου 1988) και των 25 χρόνων από την ίδρυση της Αναρχικής Αρχειοθήκης (20 Νοεμβρίου 1993), χρόνια αφοσίωσης και υπηρεσίας στα αναρχικά ιδεώδη της καθολικής απελευθέρωσης, χρόνια σκέψης και δημιουργικής δράσης, χρόνια αταλάντευτου αντικρατικού αγώνα και συνεχούς παρουσίας στις ετήσιες ημέρες μνήμης της Εξέγερσης στο Πολυτεχνείο), παρουσιάζουμε τις αφίσες που κυκλοφόρησαν (κάποιες από αυτές σε συνεργασία με άλλες αναρχικές συλλογικότητες) τα τελευταία 20 χρόνια με αναφορά και αφορμή την επέτειο της ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ του 1973. Υπήρξε επίσης παρουσίαση πρωτοσέλιδων των τελευταίων 4 χρόνων της αναρχικής εφημερίδας ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, η οποία κυκλοφορεί πανελλαδικά επί 17 έτη.

ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ

Κατά την πρώτη ημέρα έγιναν οι εξής προβολές:

Ώρα 12.00μ.: V for Vendetta.

Ώρα 2.00μμ.: Πλάνα από τις κινητοποιήσεις της δεκαετίας του 1970 (κυρίως του 1973).

Ώρα 3.00μμ.: Πως η Wall Street χρηματοδότησε τους Μπολσεβίκους.

Ώρα 3.30μμ.: Το πείραμα του Μίλγκραμ.

Ώρα 4.00μμ.: Το πείραμα (Η μεταφορά στον κινηματογράφο του πειράματος του Στάνφορντ).

Μετά το πέρας των προβολών ακολούθησε η προγραμματισμένη συζήτηση με θέμα:

Αναρχικοί, Κοινοβουλευτική Δημοκρατία και Εκλογές.

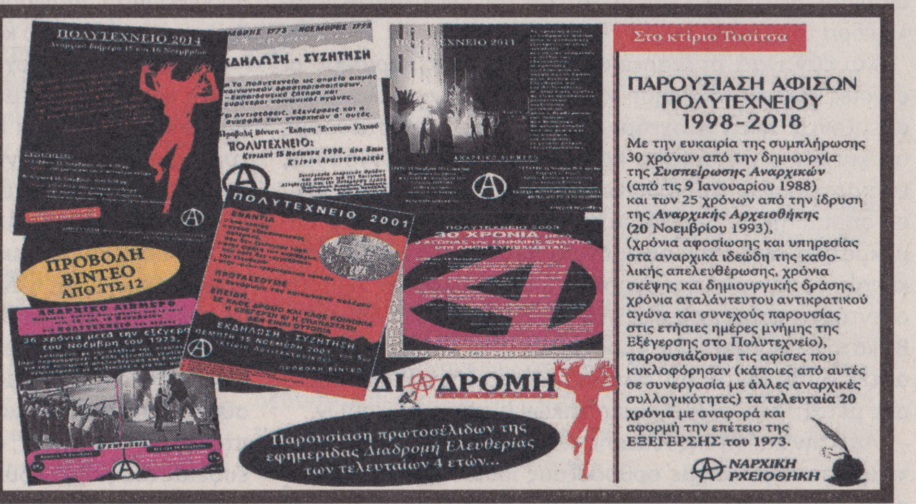

Κατά την συζήτηση αναπτύχθηκε το περιεχόμενο και οι πολλές όψεις της δημοκρατίας, μία εκ των

ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΝΤΡΟΠΗ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΣΚΛΑΒΟΣ,
ΤΟΤΕ ΕΙΝΑΙ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΝΤΡΟΠΗ ΝΑ ΣΥΝΗΘΙΖΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΛΑΒΙΑ!
και
ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ ΚΡΑΤΗ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΜΕ ΣΥΝΕΧΗ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!

Η εντός του χώρου έκθεση αφορούσε φωτογραφικό υλικό από την εξέγερση του 1973, καθώς και την παρουσίαση των αφισών που κυκλοφόρησαν τα τελευταία 20 χρόνια από την Αναρχική Αρχειοθήκη (ορισμένες από κοινού με άλλες αναρχικές ομάδες). Στα ταμπλώ της παρουσίασης υπήρχε το ακόλουθο κείμενο:

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΑΦΙΣΩΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ 1998-2018

Με την ευκαιρία της συμπλήρωσης 30 χρόνων από την δημιουργία της Συσπείρωσης Αναρχικών (από τις 9 Ιανουαρίου 1988) και των 25 χρόνων από την ίδρυση της Αναρχικής Αρχειοθήκης (20 Νοεμβρίου 1993), χρόνια αφοσίωσης και υπηρεσίας στα αναρχικά ιδεώδη της καθολικής απελευθέρωσης, χρόνια σκέψης και δημιουργικής δράσης, χρόνια αταλάντευτου αντικρατικού αγώνα και συνεχούς παρουσίας στις ετήσιες ημέρες μνήμης της Εξέγερσης στο Πολυτεχνείο), παρουσιάζουμε τις αφίσες που κυκλοφόρησαν (κάποιες από αυτές σε συνεργασία με άλλες αναρχικές συλλογικότητες) τα τελευταία 20 χρόνια με αναφορά και αφορμή την επέτειο της ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ του 1973. Υπήρξε επίσης παρουσίαση πρωτοσέλιδων των τελευταίων 4 χρόνων της αναρχικής εφημερίδας ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, η οποία κυκλοφορεί πανελλαδικά επί 17 έτη.

ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ

Κατά την πρώτη ημέρα έγιναν οι εξής προβολές:

Ώρα 12.00μ.: V for Vendetta.

Ώρα 2.00μμ.: Πλάνα από τις κινητοποιήσεις της δεκαετίας του 1970 (κυρίως του 1973).

Ώρα 3.00μμ.: Πως η Wall Street χρηματοδότησε τους Μπολσεβίκους.

Ώρα 3.30μμ.: Το πείραμα του Μίλγκραμ.

Ώρα 4.00μμ.: Το πείραμα (Η μεταφορά στον κινηματογράφο του πειράματος του Στάνφορντ).

Μετά το πέρας των προβολών ακολούθησε η προγραμματισμένη συζήτηση με θέμα:

Αναρχικοί, Κοινοβουλευτική Δημοκρατία και Εκλογές.

Κατά την συζήτηση αναπτύχθηκε το περιεχόμενο και οι πολλές όψεις της δημοκρατίας, μία εκ των οποίων είναι η κοινοβουλευτική εκδοχή της. Αναλύθηκε με εκτενή τρόπο η θεμελιακή αντίθεση της αναρχίας με την εξουσία, της οποίας η δημοκρατία αποτελεί την μία όψη. Η άλλη όψη της εξουσίας είναι η απολυταρχία, με τις διάφορες εκφάνσεις της (δικτατορία, φασισμός, εθνικοσοσιαλισμός κ.λπ.). Επισημάνθηκε το γεγονός ότι το δίπολο δημοκρατία-φασισμός είναι απαραίτητο να αντιμετωπίζεται ως ένα ενιαίο σύνολο και πως η μονόπλευρη πολεμική και δράση εναντίον τού ενός πόλου (εν προκειμένω του φασισμού, του εθνικοσοσιαλισμού ή του εθνικισμού) εκ μέρους όσων μιλούν και δρουν στο όνομα του αναρχισμού ουσιαστικά δεν ενισχύουν απλά την δημοκρατία αλλά αυτήν καθ' εαυτήν την εξουσία. Συζητήθηκε επίσης η διαφορά ανάμεσα στον εθνικοσοσιαλισμό και τον φασισμό, όπως, επίσης και η διαφορά ανάμεσα στην ΑΠΟΧΗ και την ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΗΜΕΡΑ

Την επόμενη ημέρα πραγματοποιήθηκαν οι προβολές:

Ώρα 12.00μ.: The Medusa Touch (Το άγγιγμα της Μέδουσας).

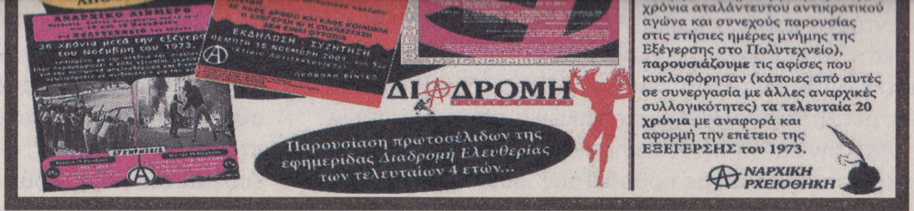
Ώρα 2.00μμ.: πλάνα από τις κινητοποιήσεις των αναρχικών κατά την δεκαετία του 1980 (Επίσκεψη Λε Πεν, Πρώτη κατάληψη Χημείου, Δεύτερη Κατάληψη Χημείου, Τσέρνομπιλ).

Ώρα 3.00μμ.: Ο εφιάλτης του Δαρβίνου.

Ώρα 3.30μμ.: Free state of jones (Η Ελεύθερη Πολιτεία Τζόουνς).

παρουσιάζουμε τις αφίσες που κυκλοφόρησαν (κάποιες από αυτές σε συνεργασία με άλλες αναρχικές συλλογικότητες) τα τελευταία 20 χρόνια με αναφορά και αφορμή την επέτειο της ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ του 1973. Υπήρξε επίσης παρουσίαση πρωτοσέλιδων των τελευταίων 4 χρόνων της αναρχικής εφημερίδας ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, η οποία κυκλοφορεί πανελλαδικά επί 17 έτη.

ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ

Κατά την πρώτη ημέρα έγιναν οι εξής προβολές:

Ώρα 12.00μ.: V for Vendetta.

Ώρα 2.00μμ.: Πλάνα από τις κινητοποιήσεις της δεκαετίας του 1970 (κυρίως του 1973).

Ώρα 3.00μμ.: Πως η Wall Street χρηματοδότησε τους Μπολσεβίκους.

Ώρα 3.30μμ.: Το πείραμα του Μίλγκραμ.

Ώρα 4.00μμ.: Το πείραμα (Η μεταφορά στον κινηματογράφο του πειράματος του Στάνφορντ).

Μετά το πέρας των προβολών ακολούθησε η προγραμματισμένη συζήτηση με θέμα:

Αναρχικοί, Κοινοβουλευτική Δημοκρατία και Εκλογές.

Κατά την συζήτηση αναπτύχθηκε το περιεχόμενο και οι πολλές όψεις της δημοκρατίας, μία εκ των οποίων είναι η κοινοβουλευτική εκδοχή της. Αναλύθηκε με εκτενή τρόπο η θεμελιακή αντίθεση της αναρχίας με την εξουσία, της οποίας η δημοκρατία αποτελεί την μία όψη. Η άλλη όψη της εξουσίας είναι η απολυταρχία, με τις διάφορες εκφάνσεις της (δικτατορία, φασισμός, εθνικοσοσιαλισμός κ.λπ.). Επισημάνθηκε το γεγονός ότι το δίπολο δημοκρατία-φασισμός είναι απαραίτητο να αντιμετωπίζεται ως ένα ενιαίο σύνολο και πως η μονόπλευρη πολεμική και δράση εναντίον τού ενός πόλου (εν προκειμένω του φασισμού, του εθνικοσοσιαλισμού ή του εθνικισμού) εκ μέρους όσων μιλούν και δρουν στο όνομα του αναρχισμού ουσιαστικά δεν ενισχύουν απλά την δημοκρατία αλλά αυτήν καθ' εαυτήν την εξουσία. Συζητήθηκε επίσης η διαφορά ανάμεσα στον εθνικοσοσιαλισμό και τον φασισμό, όπως, επίσης και η διαφορά ανάμεσα στην ΑΠΟΧΗ και την ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΗΜΕΡΑ

Την επόμενη ημέρα πραγματοποιήθηκαν οι προβολές:

Ώρα 12.00μ.: The Medusa Touch (Το άγγιγμα της Μέδουσας).

Ώρα 2.00μμ.: πλάνα από τις κινητοποιήσεις των αναρχικών κατά την δεκαετία του 1980 (Επίσκεψη Λε Πεν, Πρώτη κατάληψη Χημείου, Δεύτερη Κατάληψη Χημείου, Τσέρνομπιλ).

Ώρα 3.00μμ.: Ο εφιάλτης του Δαρβίνου.

Ώρα 3.30μμ.: Free state of jones (Η Ελεύθερη Πολιτεία Τζόουνς).

Ακολούθησε συζήτηση με θέμα: ***Εγκληματικότητα, Ρατσισμός και Εξουσία στη Μνημονιακή εποχή.***

Στη συζήτηση αυτή στην οποία, όπως και στην προηγούμενη, υπήρχε συμμετοχή των παρευρισκομένων, αναπτύχθηκε η έννοια της εγκληματικότητος και η πηγή προέλευσής της που είναι οι εξουσιαστικές σχέσεις και οι συνθήκες καταπίεσης κι εκμετάλλευσης που αναπαράγονται σε κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής η οποία είναι ασύμβατη με την αρμονική διαβίωση των ανθρώπινων ομάδων. Συζητήθηκε, επίσης, η διαφορά ανάμεσα στην κοινωνική διαφοροποίηση, τον κοινωνικό διαχωρισμό και τον ρατσισμό και η σύγχυση που επικρατεί ως προς αυτά τα θέματα και η ισοπεδωτική λογική που ταυτίζει πλήθος συμπεριφορών με τον ρατσισμό ή προκαταλαμβάνει οποιαδήποτε διαφωνία σε επί μέρους ζητήματα ως καθολική, ταυτίζοντάς την με τον ρατσισμό.

ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

Όταν η περιβαλλοντική συνείδηση καταλήγει σε χωματερές ανθρώπων

Όλοι μας έχουμε δει σε διάφορα σημεία να υπάρχουν ειδικοί χώροι όπου ο καθένας μπορεί να αφήσει την παλιά ή την χαλασμένη ηλεκτρονική του συσκευή. Τι είδους ανακύκλωση γίνεται όμως και ποιοι την κάνουν; Αρκετοί ίσως να έχουμε δει και μια τηλεοπτική διαφήμιση με το μότο: *«ανακύκλωση συσκευών, το κάνεις για σένα»*. Είναι από τις φορές που θα συμφωνήσουμε απόλυτα με τα παραπάνω και θα εξηγηθούμε γι' αυτό. Η ανακύκλωση συσκευών είναι όντως κάτι που το άτομο το κάνει μόνο για τον εαυτό του και για τίποτα άλλο. Είναι από τις περιπτώσεις που το άτομο κοιμάται ήσυχο έχοντας ήσυχη την συνείδησή του ότι προσέφερε στο περιβάλλον, ότι δεν δημιούργησε άλλο ένα απόβλητο που δεν θα απορροφηθεί από την φύση στον αιώνα τον άπαντα και όλα αυτά ανακυκλώνοντας την ηλεκτρονική του συσκευή.

Με την ανακύκλωση το άτομο εναποθέτει ένα δικό του πρόβλημα σε κάποιον άλλον, στο Κράτος, σε μια Ανώνυμη Εταιρία σε μια Δημοτική Επιχείρηση κλπ. Τελικά όμως το πρόβλημα, μέσα από την διαχείριση των παραπάνω φορέων, μεταφέρεται ώσπου εν τέλει να το επωμίζονται οι λαοί της Άπω Ανατολής, της Αφρικής και της Ινδίας. **Καμία ανακύκλωση ηλεκτρονικών συσκευών δεν γίνεται από τις εταιρίες που διαφημίζονται ως τέτοιες. Οι εταιρίες ανακύκλωσης ηλεκτρονικών συσκευών είναι ουσιαστικά κομιστές ηλεκτρονικών αποβλήτων προς άλλες εταιρίες και πάει λέγοντας, μέχρι οι συσκευές να φτάσουν στην Αφρική, στην Ινδία ή στην Κίνα.** Το εμπόριο των αποβλήτων έχει μεγάλα κέρδη. Με αυτό τον τρόπο είναι όλοι ευτυχισμένοι: ο καταναλωτής που έπραξε το περιβαλλοντικό του καθήκον (*το κάνεις για σένα* λέει το σποτ!) και όλοι οι ενδιάμεσοι, Κράτος, Ανώνυμες Εταιρίες, Δημοτικές Επιχειρήσεις κτλ. που τσίμπησαν αρκετά χρόνο πάνω από 215.000 τόνοι ηλεκτρονικών συσκευών και 129.000 τόνοι κάθε είδους ηλεκτρονικό απόβλητο. Σ' αυτή την χωματερή συρρέουν καθημερινά χιλιάδες φτωχοί άνθρωποι που προσπαθούν να εξάγουν από αυτές τις συσκευές με την μέθοδο της καύσης, πολύτιμα μέταλλα όπως χαλκό, χρυσό κτλ. Στην περιοχή αυτή υπάρ-

χει μόνιμα ένας μαύρος καπνός που δημιουργείται από την καύση των καλωδίων για την εξαγωγή των πολύτιμων μετάλλων. Το σκηνικό της κόλασης του Δάντη συμπληρώνεται από πολλούς που προσπαθούν να σπάσουν τηλεοράσεις με πέτρες στα χέρια ή πετώντας τες στο έδαφος. Μεταξύ όλων αυτών των φτωχών ανθρώπων βρίσκονται και μικρά παιδιά που μετά βίας έχουν κλείσει την πρώτη δεκαετία της ζωής τους, μιας ζωής με τους χειρότερους όρους διαβίωσης και το χειρότερο μέλλον μπροστά τους. Ο αέρας είναι μολυσμένος και όσοι βρίσκονται εκεί αναπνέουν αυτό τον τοξικό αέρα προκαλώντας τεράστιες βλάβες στον οργανισμό τους. Περίπου 220.000 άνθρωποι ζουν γύρω από αυτή την χωματερή και συνεπώς σ' αυτό το τοξικό περιβάλλον.

Guiyu

Η πόλη Guiyu απαριθμεί περίπου 150.000 κατοίκους, οι οποίοι είναι όλοι επιφορτι-

το 80% των παιδιών της Guiyu έχουν επικίνδυνα επίπεδα μολύβδου στο αίμα τους.

Νέο Δελχί

Χιλιάδες κάτοικοι που ζουν στα περίχωρα του Νέου Δελχί στην Ινδία, και σε πολλές δορυφορικές του πόλεις όπως το Noida, ασχολούνται με την επεξεργασία των ηλεκτρονικών συσκευών για την εξαγωγή πολύτιμων μετάλλων. Με την μέθοδο της καύσης όπως είδαμε και παραπάνω, προσπαθούν να εξάγουν χαλκό ώστε να κερδίσουν 3 με 5 δολάρια την ημέρα. Το Seelampur, βρίσκεται περίπου 14 μίλια έξω από το Νέο Δελχί και είναι η μεγαλύτερη αγορά ηλεκτρονικών αποβλήτων στη χώρα. Το Seelampur αποτελείται από βουνά πολλών τόνων ηλεκτρονικών αποβλήτων όπου καθημερινά δημοπρατούνται σε επίδοξους αγοραστές. Χαρακτηριστική είναι η πώληση ενός τέτοιου βουνού 50 τόνων από παλιά κινητά τηλέφωνα στην τιμή των 2.500 δολαρίων. Η αποσυναρμολόγηση και η εξαγωγή των πολύτιμων μετάλλων από τα κινητά τηλέφωνα θα φέρει πολλαπλάσια κέρδη στον αγοραστή του συγκεκριμένου βουνού.

Όλα αυτά έχουν ανεπανόρθωτο κόστος στην υγεία των φτωχών ανθρώπων που δουλεύουν για ελάχιστα δολάρια την ημέρα. Περίπου το 67% των εργαζομένων στον τομέα των ηλεκτρονικών αποβλήτων στην Ινδία πάσχει από αναπνευστικές ασθένειες όπως δυσκολίες αναπνοής, ερεθισμούς, βήχα, πνιγμό και προβλήματα τρεμούλας.

Πολλά παιδιά εργάζονται σε διάφορα αυτοσχέδια εργαστήρια ανακύκλωσης χωρίς επαρκή προστασία. Τα ηλεκτρονικά απόβλητα αποτελούνται συνήθως από 40% μόλυβδο και 70% βαρέα μέταλλα. Οι ρύποι οδηγούνται στην ατμόσφαιρα από την καύση, στα υπόγεια ύδατα, ενώ δηλητηριάζεται και το έδαφος από τους χώρους ταφής πολλών αποβλήτων. Η υψηλή και

ταναλωτικών γιορτών όπως η πρόσφατη **Black Friday**, θα συνεχίζουν να αποτελούν θλιβερή πραγματικότητα στο παρόν, τόσο το μέλλον θα διαγράφεται δυσοίωνο για το περιβάλλον όσο και για τον άνθρωπο, που σαν το Σίσυφο θα σπρώχνει μια πέτρα που ποτέ δεν θα φτάνει στο σκοπό του.

Το Κράτος και η εξουσία δημιουργούν ψευδαισθήσεις, ψεύτικες ανάγκες και αποπροσανατολίζουν την πραγματική ευτυχία, σε αντικείμενα, σε μόδες, σε καταναλωτικά πρότυπα που παράγουν καταθλίψεις, εθισμούς και δυστυχία.

Το Ανθρωπόκαινο

Πολλοί λένε ότι γεωλογικά ζούμε την εποχή του Ανθρωπόκαινου ακολουθώντας τους προηγούμενους γεωλογικούς αιώνες όπως το Ολόκαινο, το Πλειστόκαινο, το Πλειόκαινο κτλ. Το Ανθρωπόκαινο, λοιπόν είναι ο γεωλογικός αιώνας όπου ο άνθρωπος έχει αφήσει ισχυρό αποτύπωμα στον πλανήτη. Πολλοί την αρχή του την τοποθετούν την χρονιά της ρίψης των δύο ατομικών βομβών στην Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι, ενώ άλλοι προτείνουν για αρχή μια αρκετά παλαιότερη εποχή, αυτήν της λεγόμενης εποχής της βιομηχανικής επανάστασης.

Λίγη σημασία έχει για το που θα κάτσει τελικά η μπίλια. Για εμάς η εποχή που έκανε την εμφάνισή του το πρώτο πλαστικό ήταν καθοριστικής σημασίας γιατί το αποτύπωμά του στον πλανήτη θα είναι αιώνιο. Οι αρχαιολόγοι του μέλλοντος, όταν το πετρέλαιο θα έχει τελειώσει, θα μελετούν τα υλικά κατάλοιπά μας και ίσως να μας κατατάξουν στην αρχαιολογική εποχή του Πλα-

σένα». Είναι από τις φορές που θα συμφωνήσουμε απόλυτα με τα παραπάνω και θα εξηγηθούμε γι' αυτό. Η ανακύκλωση συσκευών είναι όντως κάτι που το άτομο το κάνει μόνο για τον εαυτό του και για τίποτα άλλο. Είναι από τις περιπτώσεις που το άτομο κοιμάται ήσυχο έχοντας ήσυχη την συνείδησή του ότι προσέφερε στο περιβάλλον, ότι δεν δημιούργησε άλλο ένα απόβλητο που δεν θα απορροφηθεί από την φύση στον αιώνα τον άπαντα και όλα αυτά ανακυκλώνοντας την ηλεκτρονική του συσκευή.

Με την ανακύκλωση το άτομο εναποθέτει ένα δικό του πρόβλημα σε κάποιον άλλον, στο Κράτος, σε μια Ανώνυμη Εταιρία σε μια Δημοτική Επιχείρηση κλπ. Τελικά όμως το πρόβλημα, μέσα από την διαχείριση των παραπάνω φορέων, μεταφέρεται ώσπου εν τέλει να το επωμίζονται οι λαοί της Άπω Ανατολής, της Αφρικής και της Ινδίας. **Καμία ανακύκλωση ηλεκτρονικών συσκευών δεν γίνεται από τις εταιρίες που διαφημίζονται ως τέτοιες. Οι εταιρίες ανακύκλωσης ηλεκτρονικών συσκευών είναι ουσιαστικά κομιστές ηλεκτρονικών αποβλήτων προς άλλες εταιρίες και πάει λέγοντας, μέχρι οι συσκευές να φτάσουν στην Αφρική, στην Ινδία ή στην Κίνα.** Το εμπόριο των αποβλήτων έχει μεγάλα κέρδη. Με αυτό τον τρόπο είναι όλοι ευτυχισμένοι: ο καταναλωτής που έπραξε το περιβαλλοντικό του καθήκον (*το κάνεις για σένα* λέει το σποτ!) και όλοι οι ενδιάμεσοι, Κράτος, Ανώνυμες Εταιρίες, Δημοτικές Επιχειρήσεις κτλ. που τσίμπησαν αρκετά φραγκάκια απ' την διακίνηση των ηλεκτρονικών αποβλήτων και τέλος τα εκάστοτε εξουσιαστικά οικονομικά συστήματα, καπιταλιστικά, δημοκρατικά, κουμουνιστικά, δικτατορικά κτλ που είναι οι τελικοί αποδέκτες, κερδίζοντας τεράστια οικονομικά οφέλη στις πλάτες όλων αυτών που ζουν και αναπνέουν παρέα με τα ηλεκτρονικά απόβλητα ολόκληρου του κόσμου.

Αν μπορούσαμε να κρυφτούμε μέσα σε μια ηλεκτρονική συσκευή που τοποθετείται σε ένα ειδικό κάδο ανακύκλωσης πιθανόν θα κάναμε ένα μεγάλο και μακρύ ταξίδι σε μια από τρεις περιοχές του πλανήτη. Θα ταξιδεύαμε για την Άκκρα την πρωτεύουσα της Γκάνας ή για το Νέο Δελχί της Ινδίας ή

χει μόνιμα ένας μαύρος καπνός που δημιουργείται από την καύση των καλωδίων για την εξαγωγή των πολύτιμων μετάλλων. Το σκηνικό της κόλασης του Δάντη συμπληρώνεται από πολλούς που προσπαθούν να σπάσουν τηλεοράσεις με πέτρες στα χέρια ή πετώντας τες στο έδαφος. Μεταξύ όλων αυτών των φτωχών ανθρώπων βρίσκονται και μικρά παιδιά που μετά βίας έχουν κλείσει την πρώτη δεκαετία της ζωής τους, μιας ζωής με τους χειρότερους όρους διαβίωσης και το χειρότερο μέλλον μπροστά τους. Ο αέρας είναι μολυσμένος και όσοι βρίσκονται εκεί αναπνέουν αυτό τον τοξικό αέρα προκαλώντας τεράστιες βλάβες στον οργανισμό τους. Περίπου 220.000 άνθρωποι ζουν γύρω από αυτή την χωματερή και συνεπώς σ' αυτό το τοξικό περιβάλλον.

Guiyu

Η πόλη Guiyu απαριθμεί περίπου 150.000 κατοίκους, οι οποίοι είναι όλοι επιφορτι-

σμένοι στην διάλυση ηλεκτρονικών συσκευών για την εξαγωγή χρυσού, χαλκού, μολύβδου, ασημιού και άλλων πολύτιμων μετάλλων. Η πόλη είναι συγχρόνως χωματερή και σταθμός επεξεργασίας ηλεκτρο-

ηλεκτρονικών συσκευών για την εξαγωγή πολύτιμων μετάλλων. Με την μέθοδο της καύσης όπως είδαμε και παραπάνω, προσπαθούν να εξάγουν χαλκό ώστε να κερδίσουν 3 με 5 δολάρια την ημέρα. Το Seelampur, βρίσκεται περίπου 14 μίλια έξω από το Νέο Δελχί και είναι η μεγαλύτερη αγορά ηλεκτρονικών αποβλήτων στη χώρα. Το Seelampur αποτελείται από βουνά πολλών τόνων ηλεκτρονικών αποβλήτων όπου καθημερινά δημοπρατούνται σε επίδοξους αγοραστές. Χαρακτηριστική είναι η πώληση ενός τέτοιου βουνού 50 τόνων από παλιά κινητά τηλέφωνα στην τιμή των 2.500 δολαρίων. Η αποσυναρμολόγηση και η εξαγωγή των πολύτιμων μετάλλων από τα κινητά τηλέφωνα θα φέρει πολλαπλάσια κέρδη στον αγοραστή του συγκεκριμένου βουνού.

Όλα αυτά έχουν ανεπανόρθωτο κόστος στην υγεία των φτωχών ανθρώπων που δουλεύουν για ελάχιστα δολάρια την ημέρα. Περίπου το 67% των εργαζομένων στον τομέα των ηλεκτρονικών αποβλήτων στην Ινδία πάσχει από αναπνευστικές ασθένειες όπως δυσκολίες αναπνοής, ερεθισμούς, βήχα, πνιγμό και προβλήματα τρεμούλας.

Πολλά παιδιά εργάζονται σε διάφορα αυτοσχέδια εργαστήρια ανακύκλωσης χωρίς επαρκή προστασία. Τα ηλεκτρονικά απόβλητα αποτελούνται συνήθως από 40% μόλυβδο και 70% βαρέα μέταλλα. Οι ρύποι οδηγούνται στην ατμόσφαιρα από την καύση, στα υπόγεια ύδατα, ενώ δηλητηριάζεται και το έδαφος από τους χώρους ταφής πολλών αποβλήτων. Η υψηλή και παρατεταμένη έκθεση σε αυτές τις χημικές ουσίες, που εκπέμπονται κατά την ανακύκλωση καταστρέφει το νευρικό σύστημα, το αίμα, τα νεφρά, την ανάπτυξη του εγκεφάλου και μπορεί να προκαλέσει αναπνευστικές και δερματικές διαταραχές, βρογχίτιδα και καρκίνο του πνεύμονα.

Η ανακύκλωση ηλεκτρικών συσκευών προσφέρει

Η ανακύκλωση, λοιπόν, ηλεκτρονικών συσκευών προσφέρει... Προσφέρει περιβαλλοντική ικανοποίηση στους καταναλωτές κυρίως των λεγόμενων «αναπτυγμένων» χωρών, προσφέρει αρρώστιες, άθλιες συνθήκες ζωής και θάνατο για τους φτω-

Black Friday, θα συνεχίζουν να αποτελούν θλιβερή πραγματικότητα στο παρόν, τόσο το μέλλον θα διαγράφεται δυσοίωνο για το περιβάλλον όσο και για τον άνθρωπο, που σαν το Σίσυφο θα σπρώχνει μια πέτρα που ποτέ δεν θα φτάνει στο σκοπό του.

Το Κράτος και η εξουσία δημιουργούν ψευδαισθήσεις, ψεύτικες ανάγκες και αποπροσανατολίζουν την πραγματική ευτυχία, σε αντικείμενα, σε μόδες, σε καταναλωτικά πρότυπα που παράγουν καταθλίψεις, εθισμούς και δυστυχία.

Το Ανθρωπόκαινο

Πολλοί λένε ότι γεωλογικά ζούμε την εποχή του Ανθρωπόκαινου ακολουθώντας τους προηγούμενους γεωλογικούς αιώνες όπως το Ολόκαινο, το Πλειστόκαινο, το Πλειόκαινο κτλ. Το Ανθρωπόκαινο, λοιπόν είναι ο γεωλογικός αιώνας όπου ο άνθρωπος έχει αφήσει ισχυρό αποτύπωμα στον πλανήτη. Πολλοί την αρχή του την τοποθετούν την χρονιά της ρίψης των δύο ατομικών βομβών στην Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι, ενώ άλλοι προτείνουν για αρχή μια αρκετά παλαιότερη εποχή, αυτήν της λεγόμενης εποχής της βιομηχανικής επανάστασης.

Λίγη σημασία έχει για το που θα κάτσει τελικά η μπίλια. Για εμάς η εποχή που έκανε την εμφάνισή του το πρώτο πλαστικό ήταν καθοριστικής σημασίας γιατί το αποτύπωμά του στον πλανήτη θα είναι αιώνιο. Οι αρχαιολόγοι του μέλλοντος, όταν το πετρέλαιο θα έχει τελειώσει, θα μελετούν τα υλικά κατάλοιπά μας και ίσως να μας κατατάξουν στην αρχαιολογική εποχή του Πλαστικού, στον γεωλογικό αιώνα του Ανθρωπόκαινου, ακολουθώντας εκείνες τις αρχαιολογικές εποχές του Λίθου, του Χαλκού και του Σιδήρου. Όπως σήμερα μελετούν τέχνεργα από λίθο και πηλό για να μπορέσουν να καταλάβουν τους ανθρώπους του παρελθόντος, τις σχέσεις τους, τα πιστεύω τους, τις ιδέες τους κλπ, έτσι και εκείνοι θα μας μελετούν με βάση το πλαστικό και τις αλλαγές του (σύνθεση, κατασκευή αντικειμένων κλπ) μέσα στα χρόνια. Τι θλιβερό να μπορεί κάποιος να σε κρίνει από ένα υλικό τόσο εξουσιαστικά κεντρικά καθοδηγούμενο, από ένα υλικό και ένα αντικείμενο που δεν έχει τίποτα από την προσωπικότητά σου, που το ίδιο αντικείμενο μπορεί να

ριση των παραπάνω φορέων, μεταφέρεται ώσπου εν τέλει να το επωμίζονται οι λαοί της Άπω Ανατολής, της Αφρικής και της Ινδίας. **Καμία ανακύκλωση ηλεκτρονικών συσκευών δεν γίνεται από τις εταιρίες που διαφημίζονται ως τέτοιες. Οι εταιρίες ανακύκλωσης ηλεκτρονικών συσκευών είναι ουσιαστικά κομιστές ηλεκτρονικών αποβλήτων προς άλλες εταιρίες και πάει λέγοντας, μέχρι οι συσκευές να φτάσουν στην Αφρική, στην Ινδία ή στην Κίνα.** Το εμπόριο των αποβλήτων έχει μεγάλα κέρδη. Με αυτό τον τρόπο είναι όλοι ευτυχισμένοι: ο καταναλωτής που έπραξε το περιβαλλοντικό του καθήκον (*το κάνεις για σένα* λέει το σποτ!) και όλοι οι ενδιάμεσοι, Κράτος, Ανώνυμες Εταιρίες, Δημοτικές Επιχειρήσεις κτλ. που τσίμπησαν αρκετά φραγκάκια απ' την διακίνηση των ηλεκτρονικών αποβλήτων και τέλος τα εκάστοτε εξουσιαστικά οικονομικά συστήματα, καπιταλιστικά, δημοκρατικά, κουμουνιστικά, δικτατορικά κτλ που είναι οι τελικοί αποδέκτες, κερδίζοντας τεράστια οικονομικά οφέλη στις πλάτες όλων αυτών που ζουν και αναπνέουν παρέα με τα ηλεκτρονικά απόβλητα ολόκληρου του κόσμου.

Αν μπορούσαμε να κρυφτούμε μέσα σε μια ηλεκτρονική συσκευή που τοποθετείται σε ένα ειδικό κάδο ανακύκλωσης πιθανόν θα κάναμε ένα μεγάλο και μακρύ ταξίδι σε μια από τρεις περιοχές του πλανήτη. Θα ταξιδεύαμε για την Άκκρα την πρωτεύουσα της Γκάνας ή για το Νέο Δελχί της Ινδίας ή για το Guiyu της νοτιοανατολικής Κίνας.

Άκκρα

Στην Άκκρα της Γκάνας βρίσκεται η μεγαλύτερη χωματερή ηλεκτρονικών αποβλήτων του πλανήτη. Εκεί συσσωρεύονται κάθε

νται και μικρά παιδιά που μετά βίας έχουν κλείσει την πρώτη δεκαετία της ζωής τους, μιας ζωής με τους χειρότερους όρους διαβίωσης και το χειρότερο μέλλον μπροστά τους. Ο αέρας είναι μολυσμένος και όσοι βρίσκονται εκεί αναπνέουν αυτό τον τοξικό αέρα προκαλώντας τεράστιες βλάβες στον οργανισμό τους. Περίπου 220.000 άνθρωποι ζουν γύρω από αυτή την χωματερή και συνεπώς σ' αυτό το τοξικό περιβάλλον.

Guiyu

Η πόλη Guiyu απαριθμεί περίπου 150.000 κατοίκους, οι οποίοι είναι όλοι επιφορτι-

σμένοι στην διάλυση ηλεκτρονικών συσκευών για την εξαγωγή χρυσού, χαλκού, μολύβδου, ασημιού και άλλων πολύτιμων μετάλλων. Η πόλη είναι συγχρόνως χωματερή και σταθμός επεξεργασίας ηλεκτρο-

νικών αποβλήτων. Περίπου 5.500 οικογενειακές επιχειρήσεις δραστηριοποιούνται στην επεξεργασία παλιών υπολογιστών, κινητών τηλεφώνων και κάθε είδους ηλεκτρονική συσκευή που μπορεί να φανταστεί κάποιος. Εκτός από την απίστευτη μόλυνση του περιβάλλοντος, του αέρα και του υδροφόρου ορίζοντα, συνέπειες υπάρχουν και στην υγεία των ανθρώπων όπου βουνού.

Όλα αυτά έχουν ανεπανόρθωτο κόστος στην υγεία των φτωχών ανθρώπων που δουλεύουν για ελάχιστα δολάρια την ημέρα. Περίπου το 67% των εργαζομένων στον τομέα των ηλεκτρονικών αποβλήτων στην Ινδία πάσχει από αναπνευστικές ασθένειες όπως δυσκολίες αναπνοής, ερεθισμούς, βήχα, πνιγμό και προβλήματα τρεμούλας.

Πολλά παιδιά εργάζονται σε διάφορα αυτοσχέδια εργαστήρια ανακύκλωσης χωρίς επαρκή προστασία. Τα ηλεκτρονικά απόβλητα αποτελούνται συνήθως από 40% μόλυβδο και 70% βαρέα μέταλλα. Οι ρύποι οδηγούνται στην ατμόσφαιρα από την καύση, στα υπόγεια ύδατα, ενώ δηλητηριάζεται και το έδαφος από τους χώρους ταφής πολλών αποβλήτων. Η υψηλή και παρατεταμένη έκθεση σε αυτές τις χημικές ουσίες, που εκπέμπονται κατά την ανακύκλωση καταστρέφει το νευρικό σύστημα, το αίμα, τα νεφρά, την ανάπτυξη του εγκεφάλου και μπορεί να προκαλέσει αναπνευστικές και δερματικές διαταραχές, βρογχίτιδα και καρκίνο του πνεύμονα.

Η ανακύκλωση ηλεκτρικών συσκευών προσφέρει

Η ανακύκλωση, λοιπόν, ηλεκτρονικών συσκευών προσφέρει... Προσφέρει περιβαλλοντική ικανοποίηση στους καταναλωτές κυρίως των λεγόμενων «αναπτυγμένων» χωρών, προσφέρει αρρώστιες, άθλιες συνθήκες ζωής και θάνατο για τους φτωχοδιάβολους «των αναπτυσσόμενων» και «τρίτων» χωρών και τέλος προσφέρει πολύ χρήμα για τους εμπόρους και τους διακινητές των ηλεκτρονικών αποβλήτων, που δεν είναι άλλοι από τα Κράτη και συνεργαζόμενων ιδιωτικών εταιριών που κάνουν σκουπιδομπίζνες.

Όσο η καταναλωτική μανία θα συνεχίζει, τόσο το πρόβλημα θα πολλαπλασιάζεται. Όσο η ψευδής ανάγκη για αγορά νέων συσκευών, πιο αναβαθμισμένων από τις προηγούμενες με μόνο σκοπό το κέρδος των εταιριών· η μόδα και η εισαγωγή κανο κτλ. Το Ανθρωπόκαινο, λοιπόν είναι ο γεωλογικός αιώνας όπου ο άνθρωπος έχει αφήσει ισχυρό αποτύπωμα στον πλανήτη. Πολλοί την αρχή του την τοποθετούν την χρονιά της ρίψης των δύο ατομικών βομβών στην Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι, ενώ άλλοι προτείνουν για αρχή μια αρκετά παλαιότερη εποχή, αυτήν της λεγόμενης εποχής της βιομηχανικής επανάστασης.

Λίγη σημασία έχει για το που θα κάτσει τελικά η μπίλια. Για εμάς η εποχή που έκανε την εμφάνισή του το πρώτο πλαστικό ήταν καθοριστικής σημασίας γιατί το αποτύπωμά του στον πλανήτη θα είναι αιώνιο. Οι αρχαιολόγοι του μέλλοντος, όταν το πετρέλαιο θα έχει τελειώσει, θα μελετούν τα υλικά κατάλοιπά μας και ίσως να μας κατατάξουν στην αρχαιολογική εποχή του Πλαστικού, στον γεωλογικό αιώνα του Ανθρωπόκαινου, ακολουθώντας εκείνες τις αρχαιολογικές εποχές του Λίθου, του Χαλκού και του Σιδήρου. Όπως σήμερα μελετούν τέχνεργα από λίθο και πηλό για να μπορέσουν να καταλάβουν τους ανθρώπους του παρελθόντος, τις σχέσεις τους, τα πιστεύω τους, τις ιδέες τους κλπ, έτσι και εκείνοι θα μας μελετούν με βάση το πλαστικό και τις αλλαγές του (σύνθεση, κατασκευή αντικειμένων κλπ) μέσα στα χρόνια. Τι θλιβερό να μπορεί κάποιος να σε κρίνει από ένα υλικό τόσο εξουσιαστικά κεντρικά καθοδηγούμενο, από ένα υλικό και ένα αντικείμενο που δεν έχει τίποτα από την προσωπικότητά σου, που το ίδιο αντικείμενο μπορεί να είναι ίδιο σ' όλο τον πλανήτη. Να μην εκφράζει αυτά που σκέφτεσαι, τις ιδέες σου και αυτά που ονειρεύεσαι. **Ίσως τελικά στο μέλλον να φαίνεται πιο ξεκάθαρα πόσο καθοδηγούμενα, μαζικά και παγκοσμιοποιημένα ζούμε και πόσο η ανάγκη για καταστροφή αυτού του εξουσιαστικού κόσμου είναι σήμερα αναγκαία.** Ίσως αυτοί που θα ψάχνουν στο μέλλον, να είναι ήδη ελεύθεροι από τα παραπάνω δεσμά, να είναι τα δικά μας ελεύθερα παιδιά. Όλα αυτά, μόνο από ένα υλικό, το πλαστικό!

Ελευθερόκοκκος

Από ιθαγενείς μετανάστες: Η περίπτωση της Γουατεμάλα

Το νομοσχέδιο Τραμπ σχετικά με το κλείσιμο των νότιων συνόρων των ΗΠΑ και η επικείμενη μεγάλη πορεία χιλιάδων κατοίκων από την Κεντρική Αμερική προς τα σύνορα με τις ΗΠΑ μπορούν να ερμηνευτούν ποικιλοτρόπως. Πραγματικά, το κλείσιμο των συνόρων και η ξεκάθαρα αντιανθρώπινη απομάκρυνση των παιδιών των μεταναστών από τις οικογένειές τους αποτελεί αναντίρρητα την εφαρμογή αδιάλλακτης πολιτικής γραμμής, που προσπαθεί βέβαια να κόψει κι όχι να λύσει τον γόρδιο δεσμό της αποικιοκρατίας στην Αμερικάνικη ήπειρο. Ωστόσο, η πορεία των χιλιάδων μεταναστών προς τα σύνορα και συγχρόνως η συγκέντρωση όλο και περισσότερων στρατευμάτων στην περιοχή δεν θα πρέπει να αντιμετωπιστεί δίχως προβληματισμό. Όχι επειδή οι προθέσεις κι η απελπισία αυτών των ανθρώπων είναι υπό αμφισβήτηση, απεναντίας. Το παράδειγμα της Γουατεμάλας είναι μόνον ένα κομμάτι του παζλ από τη συνολική πραγματικότητα της σκληρής αποικιοκρατικής εκμετάλλευσης στη Νότιο Αμερική. Ωστόσο, η καπήλευση του αγώνα και της προσπάθειας των ιθαγενών από την αντιπολίτευση των Δημοκρατικών στις ΗΠΑ αποτελεί δόκανο πολιτικής φύσεως πίσω από την πράξη απελπισίας των ανθρώπων που από ντόπιοι μετατρέπονται σε μετανάστες στον ίδιο τους τον τόπο.

Ποιος γνωρίζει την Claudia Patricia Gómez González;

Πίσω από τους αριθμούς υπάρχουν ονόματα που συνήθως εύκολα ξεχνιούνται, ειδικά όταν οι αριθμοί είναι μεγάλοι: πολλοί νεκροί κι αγνοούμενοι μετανάστες (πιο συγκεκριμένα, 7.000 μετανάστες δολοφονήθηκαν από συνοριοφύλακες ή πέθαναν στην προσπάθειά τους να διασχίσουν τα σύνορα από το 1998, ενώ αδιευκρίνιστος παραμένει ο αριθμός όσων «εξαφανίστηκαν»), πολύ μακριά από εμάς, πολλές πληροφορίες. Ωστόσο, αυτό το γεγονός έχει όνομα: Claudia Patricia Gómez González, ετών είκοσι. Εδώ οι αριθμοί αντιστρέφονται: πολύ νέα, από ένα χωριό λίγων κατοίκων. Δολοφονήθηκε στις 23 Μαΐου του 2018 μια ιθα-

για να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα, ισχυριζόμενη ότι «δέχτηκε επίθεση» και χαρακτήρισε τους μετανάστες ως «επιτιθέμενους κι οπλισμένους με αιχμηρά αντικείμενα». Ωστόσο, λίγο μετά, εκδόθηκε άλλη ανακοίνωση που δεν περιελάμβανε αναφορές σε αιχμηρά αντικείμενα ή τον χαρακτηρισμό «επιτιθέμενοι». Η Claudia δολοφονήθηκε, με σφαίρα στο κεφάλι, ενώ προσπαθούσε να διασχίσει τα σύνορα με άλλα τρία άτομα. Ήθελε να περάσει απέναντι, για να συναντήσει τον φίλο της, αλλά, κυρίως, για να βοηθήσει την οικογένειά της που βρίσκεται σε οικονομική ένδεια. Σκόπευε να εργαστεί ώστε να κερδίζει χρήματα, με σκοπό κυρίως την παροχή οικονομικής βοήθειας, όπως αναφέρθηκε, προς την οικογένειά της στη Γουατεμάλα, αλλά, επίσης, και τη συνέχιση των σπουδών της στις ΗΠΑ. Ο πατέρας της, Gilberto Gómez, δήλωσε ότι η Claudia «έφυγε με την επιθυμία να βελτιώσει τη ζωή της».

Η Claudia ανήκε στη φυλή Maya-Mam. Οι γονείς της τη χαρακτηρίζουν καλόκαρδη και δημιουργικά ανήσυχη, που την έλκυαν τα μαθηματικά από πολύ μικρή ηλικία. Συνήθιζε να τραγουδάει στις δύο μικρότερες αδερφές της, καθώς τους έπλεκε τα μαλλιά. Άφησε το σπίτι της στο αγροτικό ορεινό χωριό San Juan Ostuncalco στην δυτική περιοχή του Quetzaltenango όπου μεγάλωσε, στις αρχές του Μαΐου. «Μου είπε ότι ήθελε να συνεχίσει τις σπουδές της στο πανεπιστήμιο, αλλά δεν είχαμε τα χρήματα… είμαστε φτωχοί και δεν υπάρχουν θέσεις εργασίας εδώ, γι' αυτό πήγαινε στις ΗΠΑ, αλλά τη σκότωσαν. Η μετανάστευση τη σκότωσε», είπε η Lidia González, η μητέρα της, «δεν έκανε τίποτε κακό». Κλαίγοντας, δήλωσε: «Θέλω μόνο να μου στείλουν το σώμα της, δεν ξέρω γιατί η μετανάστευση σκότωσε το παιδί μου».

Τί σημαίνει φτώχεια στη Γουατεμάλα; Τί την προκάλεσε;

Οι κοινότητες ή aldeas, του San Juan Ostuncalco στα υψίπεδα της Γουατεμάλα, περίπου έξη ώρες με το αυτοκίνητο από την πόλη της Γουατεμάλα.

–τα υψηλότερα ποσοστά μεταναστών με οικογένειες από οποιαδήποτε άλλη χώρα. Στο μεταξύ ένα καραβάνι τουλάχιστον 7.300 ατόμων από την Κεντρική Αμερική ταξιδεύουν μέσω νοτίου Μεξικού για τα σύνορα ΗΠΑ-Μεξικό, προσπαθώντας να ξεφύγουν από τις μη βιώσιμες συνθήκες στις χώρες καταγωγής τους.

Οι πολιτικές των ΗΠΑ που ποινικοποιούν τις συγκεκριμένες μεταναστευτικές ροές δείχνουν να "αγνοούν" τη μακροχρόνια σχέση εκμεταλλευτών-εκμεταλλευομένων μεταξύ ΗΠΑ και Κεντρικής Αμερικής. Οι Maya-mam έχουν βαθιά βιωματική γνώση της ιστορίας των παρεμβάσεων των ΗΠΑ στις κοινότητές τους. Οι κάτοικοι της Γουατεμάλα προσπαθούν να απελευθερωθούν από τις συνθήκες σκλαβιάς που κατασκευάστηκαν επιμελώς και σκοπίμως από το Αμερικανικό κράτος, εναντίον τους. Η πολιτική των ΗΠΑ έχει διαμορφώσει σε μεγάλο μέρος την καθημερινότητά τους, πολύ πριν προσπαθήσουν να διασχίσουν τα σύνορα ΗΠΑ-Μεξικό.

τελεί αναντίρρητα την εφαρμογή αδιάλλακτης πολιτικής γραμμής, που προσπαθεί βέβαια να κόψει κι όχι να λύσει τον γόρδιο δεσμό της αποικιοκρατίας στην Αμερικάνικη ήπειρο. Ωστόσο, η πορεία των χιλιάδων μεταναστών προς τα σύνορα και συγχρόνως η συγκέντρωση όλο και περισσότερων στρατευμάτων στην περιοχή δεν θα πρέπει να αντιμετωπιστεί δίχως προβληματισμό. Όχι επειδή οι προθέσεις κι η απελπισία αυτών των ανθρώπων είναι υπό αμφισβήτηση, απεναντίας. Το παράδειγμα της Γουατεμάλας είναι μόνον ένα κομμάτι του παζλ από τη συνολική πραγματικότητα της σκληρής αποικιοκρατικής εκμετάλλευσης στη Νότιο Αμερική. Ωστόσο, η καπήλευση του αγώνα και της προσπάθειας των ιθαγενών από την αντιπολίτευση των Δημοκρατικών στις ΗΠΑ αποτελεί δόκανο πολιτικής φύσεως πίσω από την πράξη απελπισίας των ανθρώπων που από ντόπιοι μετατρέπονται σε μετανάστες στον ίδιο τους τον τόπο.

Ποιος γνωρίζει την Claudia Patricia Gómez González;

Πίσω από τους αριθμούς υπάρχουν ονόματα που συνήθως εύκολα ξεχνιούνται, ειδικά όταν οι αριθμοί είναι μεγάλοι: πολλοί νεκροί κι αγνοούμενοι μετανάστες (πιο συγκεκριμένα, 7.000 μετανάστες δολοφονήθηκαν από συνοριοφύλακες ή πέθαναν στην προσπάθειά τους να διασχίσουν τα σύνορα από το 1998, ενώ αδιευκρίνιστος παραμένει ο αριθμός όσων «εξαφανίστηκαν»), πολύ μακριά από εμάς, πολλές πληροφορίες. Ωστόσο, αυτό το γεγονός έχει όνομα: Claudia Patricia Gómez González, ετών είκοσι. Εδώ οι αριθμοί αντιστρέφονται: πολύ νέα, από ένα χωριό λίγων κατοίκων. Δολοφονήθηκε στις 23 Μαΐου του 2018 μια ιθαγενής από την Γουατεμάλα, που πυροβολήθηκε στο κεφάλι από συνοριοφύλακα των ΗΠΑ, ενώ διέσχιζε τα σύνορα από το Μεξικό στο Ρίο Μπράβο του Τέξας. Ήταν άοπλη.

Η τελωνειακή και συνοριακή υπηρεσία προστασίας των συνόρων των ΗΠΑ δημοσίευσε μια δήλωση την ίδια μέρα,

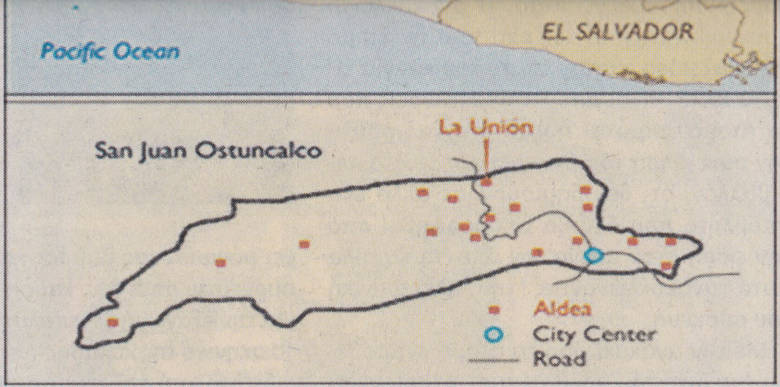
«επιτιθέμενοι». Η Claudia δολοφονήθηκε, με σφαίρα στο κεφάλι, ενώ προσπαθούσε να διασχίσει τα σύνορα με άλλα τρία άτομα. Ήθελε να περάσει απέναντι, για να συναντήσει τον φίλο της, αλλά, κυρίως, για να βοηθήσει την οικογένειά της που βρίσκεται σε οικονομική ένδεια. Σκόπευε να εργαστεί ώστε να κερδίζει χρήματα, με σκοπό κυρίως την παροχή οικονομικής βοήθειας, όπως αναφέρθηκε, προς την οικογένειά της στη Γουατεμάλα, αλλά, επίσης, και τη συνέχιση των σπουδών της στις ΗΠΑ. Ο πατέρας της, Gilberto Gómez, δήλωσε ότι η Claudia «έφυγε με την επιθυμία να βελτιώσει τη ζωή της».

Η Claudia ανήκε στη φυλή Maya-Mam. Οι γονείς της τη χαρακτηρίζουν καλόκαρδη και δημιουργικά ανήσυχη, που την έλκυαν τα μαθηματικά από πολύ μικρή ηλικία. Συνήθιζε να τραγουδάει στις δύο μικρότερες αδερφές της, καθώς τους έπλεκε τα μαλλιά. Άφησε το σπίτι της στο αγροτικό ορεινό χωριό San Juan Ostuncalco στην δυτική περιοχή του Quetzaltenango όπου μεγάλωσε, στις αρχές του Μαΐου. «Μου είπε ότι ήθελε να συνεχίσει τις σπουδές της στο πανεπιστήμιο, αλλά δεν είχαμε τα χρήματα... είμαστε φτωχοί και δεν υπάρχουν θέσεις εργασίας εδώ, γι' αυτό πήγαινε στις ΗΠΑ, αλλά τη σκότωσαν. Η μετανάστευση τη σκότωσε», είπε η Lidia González, η μητέρα της, «δεν έκανε τίποτε κακό». Κλαίγοντας, δήλωσε: «Θέλω μόνο να μου στείλουν το σώμα της, δεν ξέρω γιατί η μετανάστευση σκότωσε το παιδί μου».

Τί σημαίνει φτώχεια στη Γουατεμάλα; Τί την προκάλεσε;

Καθώς οι έννοιες παίρνουν πολλές διαστάσεις και σημαίνουν πολλά διαφορετικά πράγματα, καλό είναι να κατανοήσουμε τί σημαίνει να είναι κάποιος φτωχός στη Γουατεμάλα.

Η φυλή Maya-mam είναι η τέταρτη μεγαλύτερη ομάδα από τις 22 μεγάλες ιθαγενείς ομάδες Maya. Οι κοινότητες του San Juan Ostuncalco βρίσκονται σε ηφαιστειακά βουνά σε μεγάλο υψόμετρο και είναι από τις φτωχότερες της Γουατεμάλα. Τα κορίτσια, όπως η Claudia, που αγωνίζονται να κερδίσουν μια άλλη ζωή είναι πολλά στην περιοχή. Εβδομάδες πριν δολοφονηθεί η Gómez González, ο γενικός εισαγγελέας των ΗΠΑ, Jeff Sessions, ανακοίνωσε ότι οποιοσδήποτε εισέρχεται στις ΗΠΑ χωρίς τα απαιτούμενα έγγραφα θα κατηγορείται για έγκλημα – ακόμη κι εκείνοι που ζητούν άσυλο. Αυτή η ανακοίνωση προέκυψε ως μέρος της ευρύτερης πίεσης της κυβέρνησης Trump να τιμωρήσει όσους περνούν τα σύνορα. Ο αριθμός των

Οι κοινότητες ή aldeas, του San Juan Ostuncalco στα υψίπεδα της Γουατεμάλα, περίπου έξη ώρες με το αυτοκίνητο από την πόλη της Γουατεμάλα.

–τα υψηλότερα ποσοστά μεταναστών με οικογένειες από οποιαδήποτε άλλη χώρα. Στο μεταξύ ένα καραβάνι τουλάχιστον 7.300 ατόμων από την Κεντρική Αμερική ταξιδεύουν μέσω νοτίου Μεξικού για τα σύνορα ΗΠΑ-Μεξικό, προσπαθώντας να ξεφύγουν από τις μη βιώσιμες συνθήκες στις χώρες καταγωγής τους.

Οι πολιτικές των ΗΠΑ που ποινικοποιούν τις συγκεκριμένες μεταναστευτικές ροές δείχνουν να "αγνοούν" τη μακροχρόνια σχέση εκμεταλλευτών-εκμεταλλευομένων μεταξύ ΗΠΑ και Κεντρικής Αμερικής. Οι Maya-mam έχουν βαθιά βιωματική γνώση της ιστορίας των παρεμβάσεων των ΗΠΑ στις κοινότητές τους. Οι κάτοικοι της Γουατεμάλα προσπαθούν να απελευθερωθούν από τις συνθήκες σκλαβιάς που κατασκευάστηκαν επιμελώς και σκοπίμως από το Αμερικανικό κράτος, εναντίον τους. Η πολιτική των ΗΠΑ έχει διαμορφώσει σε μεγάλο μέρος την καθημερινότητά τους, πολύ πριν προσπαθήσουν να διασχίσουν τα σύνορα ΗΠΑ-Μεξικό.

Οι παλιότερες παρεμβάσεις των ΗΠΑ οδήγησαν στον υποσιτισμό, τη μητρική και παιδική θνησιμότητα, στις κατεστραμμένες κοινότητες, στη βαθιά ριζωμένη βία και διαφθορά και στην απώλεια αγαπημένων προσώπων μεταξύ των ιθαγενών λαών που ζουν στα ορεινά. Όσοι φεύγουν για τις ΗΠΑ προσπαθούν να ξεφύγουν από αυτές τις συνθήκες που τους επιβλήθηκαν και να επιβιώσουν.

Στα τέλη του '90 είχε δημοσιευτεί μια έκθεση της Επιτροπής για την Ιστορική Διασαφήνιση [Commission for Historical Clarification-CEH] – μιας Επιτροπής Αλήθειας[1] που υποστηρίχθηκε από τον ΟΗΕ, η οποία είχε αναλάβει τη διερεύνηση των γεγονότων του πολέμου που κράτησε για πάνω από τρεις δεκαετίες, από το 1960 μέχρι το 1996. Μετά από σχεδόν έναν χρόνο έρευνας, που περιελάμβανε συνεντεύξεις με 11.000 άτομα, η ανεξάρτητη επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι στρατιωτικές και οι παραστρατιωτικές ομάδες ευθύνονταν για το 93% των πάνω από 200.000 θανάτων που σχετίζονται με τον πόλεμο.

που από ντόπιοι μετατρέπονται σε μετανάστες στον ίδιο τους τον τόπο.

Ποιος γνωρίζει την Claudia Patricia Gómez González;

Πίσω από τους αριθμούς υπάρχουν ονόματα που συνήθως εύκολα ξεχνιούνται, ειδικά όταν οι αριθμοί είναι μεγάλοι: πολλοί νεκροί κι αγνοούμενοι μετανάστες (πιο συγκεκριμένα, 7.000 μετανάστες δολοφονήθηκαν από συνοριοφύλακες ή πέθαναν στην προσπάθειά τους να διασχίσουν τα σύνορα από το 1998, ενώ αδιευκρίνιστος παραμένει ο αριθμός όσων «εξαφανίστηκαν»), πολύ μακριά από εμάς, πολλές πληροφορίες. Ωστόσο, αυτό το γεγονός έχει όνομα: Claudia Patricia Gómez González, ετών είκοσι. Εδώ οι αριθμοί αντιστρέφονται: πολύ νέα, από ένα χωριό λίγων κατοίκων. Δολοφονήθηκε στις 23 Μαΐου του 2018 μια ιθαγενής από την Γουατεμάλα, που πυροβολήθηκε στο κεφάλι από συνοριοφύλακα των ΗΠΑ, ενώ διέσχιζε τα σύνορα από το Μεξικό στο Ρίο Μπράβο του Τέξας. Ήταν άοπλη.

Η τελωνειακή και συνοριακή υπηρεσία προστασίας των συνόρων των ΗΠΑ δημοσίευσε μια δήλωση την ίδια μέρα, γονείς της τη χαρακτηρίζουν καλόκαρδη και δημιουργικά ανήσυχη, που την έλκυαν τα μαθηματικά από πολύ μικρή ηλικία. Συνήθιζε να τραγουδάει στις δύο μικρότερες αδερφές της, καθώς τους έπλεκε τα μαλλιά. Άφησε το σπίτι της στο αγροτικό ορεινό χωριό San Juan Ostuncalco στην δυτική περιοχή του Quetzaltenango όπου μεγάλωσε, στις αρχές του Μαΐου. «Μου είπε ότι ήθελε να συνεχίσει τις σπουδές της στο πανεπιστήμιο, αλλά δεν είχαμε τα χρήματα… είμαστε φτωχοί και δεν υπάρχουν θέσεις εργασίας εδώ, γι' αυτό πήγαινε στις ΗΠΑ, αλλά τη σκότωσαν. Η μετανάστευση τη σκότωσε», είπε η Lidia González, η μητέρα της, «δεν έκανε τίποτε κακό». Κλαίγοντας, δήλωσε: «Θέλω μόνο να μου στείλουν το σώμα της, δεν ξέρω γιατί η μετανάστευση σκότωσε το παιδί μου».

Η δολοφονημένη Claudia Patricia Gómez González

Τί σημαίνει φτώχεια στη Γουατεμάλα; Τί την προκάλεσε;

Καθώς οι έννοιες παίρνουν πολλές διαστάσεις και σημαίνουν πολλά διαφορετικά πράγματα, καλό είναι να κατανοήσουμε τί σημαίνει να είναι κάποιος φτωχός στη Γουατεμάλα.

Η φυλή Maya-mam είναι η τέταρτη μεγαλύτερη ομάδα από τις 22 μεγάλες ιθαγενείς ομάδες Maya. Οι κοινότητες του San Juan Ostuncalco βρίσκονται σε ηφαιστειακά βουνά σε μεγάλο υψόμετρο και είναι από τις φτωχότερες της Γουατεμάλα. Τα κορίτσια, όπως η Claudia, που αγωνίζονται να κερδίσουν μια άλλη ζωή είναι πολλά στην περιοχή. Εβδομάδες πριν δολοφονηθεί η Gómez González, ο γενικός εισαγγελέας των ΗΠΑ, Jeff Sessions, ανακοίνωσε ότι οποιοσδήποτε εισέρχεται στις ΗΠΑ χωρίς τα απαιτούμενα έγγραφα θα κατηγορείται για έγκλημα – ακόμη κι εκείνοι που ζητούν άσυλο. Αυτή η ανακοίνωση προέκυψε ως μέρος της ευρύτερης πίεσης της κυβέρνησης Trump να τιμωρήσει όσους περνούν τα σύνορα. Ο αριθμός των ατόμων που συνελήφθησαν στα σύνορα ΗΠΑ-Μεξικό τον Αύγουστο του 2018 αυξήθηκε κατά 52% σε σχέση με τον Αύγουστο του 2017.

Γυναίκες και ολόκληρες οικογένειες εγκαταλείπουν την Κεντρική Αμερική σε αριθμούς ρεκόρ. Τους τελευταίους μήνες, η συνοριακή φρουρά κατέγραψε τον διαχωρισμό 2.617 παιδιών μεταναστών από τους γονείς τους, ενώ συνεχίζουν να αναφέρονται ακόμη και νέες περιπτώσεις. Μεταξύ 1ης Οκτωβρίου και 31 Αυγούστου 2017 η κυβέρνηση των ΗΠΑ συνέλαβε 42.757 κατοίκους της Γουατεμάλα, που ήρθαν στις ΗΠΑ με μέλη της οικογένειάς τους –τα υψηλότερα ποσοστά μεταναστών με οικογένειες από οποιαδήποτε άλλη χώρα. Στο μεταξύ ένα καραβάνι τουλάχιστον 7.300 ατόμων από την Κεντρική Αμερική ταξιδεύουν μέσω νοτίου Μεξικού για τα σύνορα ΗΠΑ-Μεξικό, προσπαθώντας να ξεφύγουν από τις μη βιώσιμες συνθήκες στις χώρες καταγωγής τους.

Οι πολιτικές των ΗΠΑ που ποινικοποιούν τις συγκεκριμένες μεταναστευτικές ροές δείχνουν να «αγνοούν» τη μακροχρόνια σχέση εκμεταλλευτών-εκμεταλλευομένων μεταξύ ΗΠΑ και Κεντρικής Αμερικής. Οι Maya-mam έχουν βαθιά βιωματική γνώση της ιστορίας των παρεμβάσεων των ΗΠΑ στις κοινότητές τους. Οι κάτοικοι της Γουατεμάλα προσπαθούν να απελευθερωθούν από τις συνθήκες σκλαβιάς που κατασκευάστηκαν επιμελώς και σκοπίμως από το Αμερικανικό κράτος, εναντίον τους. Η πολιτική των ΗΠΑ έχει διαμορφώσει σε μεγάλο μέρος την καθημερινότητά τους, πολύ πριν προσπαθήσουν να διασχίσουν τα σύνορα ΗΠΑ-Μεξικό.

Οι παλιότερες παρεμβάσεις των ΗΠΑ οδήγησαν στον υποσιτισμό, τη μητρική και παιδική θνησιμότητα, στις κατεστραμμένες κοινότητες, στη βαθιά ριζωμένη βία και διαφθορά και στην απώλεια αγαπημένων προσώπων μεταξύ των ιθαγενών λαών που ζουν στα ορεινά. Όσοι φεύγουν για τις ΗΠΑ προσπαθούν να ξεφύγουν από αυτές τις συνθήκες που τους επιβλήθηκαν και να επιβιώσουν.

Στα τέλη του '90 είχε δημοσιευτεί μια έκθεση της Επιτροπής για την Ιστορική Διασαφήνιση [Commission for Historical Clarification-CEH] – μιας Επιτροπής Αλήθειας[1] που υποστηρίχθηκε από τον ΟΗΕ, η οποία είχε αναλάβει τη διερεύνηση των γεγονότων του πολέμου που κράτησε για πάνω από τρεις δεκαετίες, από το 1960 μέχρι το 1996. Μετά από σχεδόν έναν χρόνο έρευνας, που περιελάμβανε συνεντεύξεις με 11.000 άτομα, η ανεξάρτητη επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι στρατιωτικές και οι παραστρατιωτικές ομάδες ευθύνονταν για το 93% των πάνω από 200.000 θανάτων που σχετίζονται με τον πόλεμο.

Τα συμπεράσματα της Επιτροπής ότι η βία προερχόταν

---

1. Ασφαλώς και δεν θεωρούμε οιανδήποτε επιτροπή που υποστηρίζεται από κρατικούς ή υπερκρατικούς οργανισμούς, όπως ο ΟΗΕ, φορέα αλήθειας. Ωστόσο, έχει πολλές φορές αποδειχθεί ότι στο όνομα ενδοεξουσιαστικών ανταγωνισμών, η μία επιτροπή «αλήθειας» βγάζει τα άπλυτα της άλλης στη φόρα και αντιστρόφως. Στις περιπτώσεις αυτές, θεωρούμε πως οι εξουσιαζόμενοι, με φιλοπονία και προσπάθεια, μπορούν, αν το επιθυμούν, να μάθουν πολλά που, υπό «κανονικές» συνθήκες, οι εξουσιαστές καταφέρνουν να αποκρύβουν επιμελώς.

σχεδόν εξ ολοκλήρου από κρατικές δυνάμεις αντιστάθμισε τη λαϊκή αφήγηση ότι μια ιδεολογική μάχη μεταξύ κομμουνισμού και καπιταλισμού είχε χωρίσει τη χώρα στα δύο. Αυτή η λαϊκή αφήγηση έκρινε ότι ο πόλεμος διεξαγόταν από αντάρτες από τη μια μεριά, που αγωνίζονταν για την ανακατανομή γης και αντεπαναστάτες, από την άλλη, που υπερασπίζονταν το κράτος δικαίου (sic). Η Επιτροπή Αλήθειας, αντιθέτως, εντόπισε πειστικές ενδείξεις γενοκτονίας. Από τις 42.275 δολοφονίες που κατέγραψε, το 83% των θυμάτων ήταν Maya.

Η Επιτροπή Αλήθειας κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι πράξεις βίας «δεν ήταν μόνο μια προσπάθεια να καταστρέψουν την κοινωνική βάση των αντάρτικων, αλλά, πάνω απ' όλα, να καταστρέψουν τις πολιτισμικές αξίες που διασφάλιζαν τη συνοχή και τη συλλογική δράση στις κοινότητες των Maya». Μάλιστα, ο Benito Ramírez, ένας εξέχων ηγέτης της κοινότητας Maya-mam, πιστεύει ότι δεν πρέπει να χρησιμοποιείται ο όρος «εμφύλιος πόλεμος», που θα σήμαινε ότι η χώρα ήταν χωρισμένη στα δύο. Πολλές εφημερίδες και κυβερνητικές πηγές είχαν διαμορφώσει αυτή την εικόνα για τον πόλεμο, ασφαλώς γιατί αυτό τους εξυπηρετούσε. Η καταστροφή ήταν μονόπλευρη: οι Maya ήταν ο κύριος στόχος της βίας. Η σύγκρουση ήταν ένας φυλετικός πόλεμος με πρωταρχικό στόχο τη θανάτωση των ιθαγενών λαών.

Την ίδια περίοδο ο τότε πρόεδρος των ΗΠΑ, Bill Clinton[2], ζήτησε επίσημα συγγνώμη εξ ονόματος της κυβέρνησης των ΗΠΑ για την ενεργό υποστήριξη των στρατιωτικών δυνάμεων και των μονάδων πληροφοριών στη διάρκεια της περιόδου της βίας και της καταστολής. Η Επιτροπή Αλήθειας κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι ΗΠΑ είχαν παράσχει στην κυβέρνηση της Γουατεμάλα εκτεταμένη οικονομική και στρατιωτική βοήθεια, καθώς και πληροφορίες σε όλη τη διάρκεια του πολέμου. Αυτή η σχέση αφορούσε τους μακροχρόνιους δεσμούς μεταξύ των πολιτικών ελίτ των ΗΠΑ και της Γουατεμάλα, που εντάθηκαν το 1954, όταν δύο λευκά αδέρφια Αμερικανών –ο Allen Dulles, ο επικεφαλής της CIA και ο John Dulles, ο υπουργός εξωτερικών– βοήθησαν στην καθαίρεση του μοναδικού δημοκρατικά εκλεγμένου προέδρου της Γουατεμάλα, του Jacobo Árbenz. Οι αδερφοί Dulles ήταν μεταξύ των πολλών εξεχόντων πολιτικών προσωπικοτήτων των ΗΠΑ που είχαν οικονομικούς δεσμούς με την United Fruit, μια αμερικάνικη πολυεθνική φυτειών, που έλεγχε τεράστιες εκτάσεις γης

που ήταν γνωστές ως «Πρασινοσκούφηδες» [Green Berets] εκπαίδευσαν τους στρατιωτικούς αξιωματούχους της Γουατεμάλα σε τεχνικές βιαιότητας, με εκπληκτική αποτελεσματικότητα. Η αναφορά της CEH χαρακτήρισε την Αμερικάνικη Στρατιωτική Σχολή των ΗΠΑ για την βάναυση μεταχείριση της επείγουσας εκπαίδευσης και για την ενθάρρυνση της ρητής παραβίασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Οι ένοπλες δυνάμεις της Γουατεμάλα διέπραξαν 626 σφαγές (που περιγράφονται ως εκτέλεση ανά πέντε ή περισσοτέρων ανυπεράσπιστων ατόμων) εναντίον των Maya, καταστρέφοντας συχνά τα σπίτια τους, τις καλλιέργειες και τα ζώα τους. Η Επιτροπή Αλήθειας εκτιμά ότι περισσότεροι από 1,5 εκατομμύρια άνθρωποι εκτοπίστηκαν μόνο μεταξύ 1981 και 1983. Οι εξαφανίσεις ήταν ένα άλλο μέσο για την εξάπλωση του τρόμου, καθώς χιλιάδες άνθρωποι άρχισαν να χάνονται σε ολόκληρη την χώρα. Πολλοί, επίσης, χάθηκαν δίχως να αφήσουν ίχνη.

Στην περίοδο των ένοπλων συγκρούσεων στη Γουατεμάλα, η κρατική βία στόχευε κυρίως γυναίκες, επειδή θεωρούνταν υπεύθυνες για την βιολογική και πολιτισμική αναπαραγωγή, όπως αναφέρει και η έρευνα των ανθρωπολόγων Carol Smith και M. Gabriela Torres. Το ίδιο ισχύει και σήμερα. Πράγματι, περίπου το ένα τέταρτο των θυμάτων που σχετίζονταν με την παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων την περίοδο του πολέμου στη Γουατεμάλα ήταν γυναίκες. Μια από τις στρατηγικές του στρατού ήταν να ανοίγει τις μήτρες εγκύων γυναικών. Η σεξουαλική βία ήταν μια άλλη τακτική τρομοκρατίας. Οι άνδρες του στρατού βίασαν περισσότερες από 100.000 γυναίκες κατά τη διάρκεια του πολέμου

Στην περίοδο της καταστροφής μετά τον πόλεμο και την αποικιοκρατική πολιτική των μεγάλων εταιρειών (βλ. United Fruit), πολλές οικογένειες χωρίστηκαν και πολλές μητέρες αναγκάστηκαν να μεγαλώνουν μόνες τα παιδιά τους, καθώς οι άντρες τους μετανάστευαν στις ΗΠΑ, ώστε να καταφέρουν να βρουν μια δουλειά εκεί, για να στέλνουν την όποια μηδαμινή οικονομική βοήθεια μπορούσαν. Οι φτωχοί αυτόχθονες από τη Γουατεμάλα σπάνια είχαν θεωρημένες βίζες και έφευγαν χωρίς έγγραφα. Διέσχιζαν περίπου 1500 μίλια ως το Μεξικό. Αυτή η πορεία είχε ξεκινήσει από τη δεκαετία του '90. Έτσι, **οι ιθαγενείς έγιναν μετανάστες στην ήπειρο που κατοικούν εδώ και χιλιάδες χρόνια.** Τα αποτελέσματα γενικά

για μια γυναίκα είναι επιπλέον δύσκολη˙ έξι με οκτώ στις δέκα βιάζονται στη διαδρομή.

Η πολιτική τρομοκράτησης που εφαρμόζεται από τις ΗΠΑ εναντίον των μεταναστών είναι κατά μία έννοια μάταιη˙ οι μετανάστες είναι ήδη τρομοκρατημένοι. Φεύγουν από αληθινή ανάγκη, που τους πιέζει να αφήσουν πίσω κάθε φόβο˙ γι' αυτούς, η μετανάστευση δεν είναι μια επιλογή, αλλά προς το παρόν η μόνη λύση επιβίωσης.

Ωστόσο, δεν έχασαν το γέλιο τους. Η αυτοκυριαρχία τους δεν καταπατήθηκε. Ακόμη και μπροστά στις δύσκολες αυτές συνθήκες οι γυναίκες που μένουν στη Γουατεμάλα καταφέρνουν να συνεχίσουν. Παρηγορούν η μια την άλλη στη θλίψη, στις κακουχίες και στη βία. Αν μια γυναίκα βρει δουλειά που απέχει κάποιες ώρες από το σπίτι της, τα άλλα μέλη της κοινότητας φροντίζουν τα παιδιά της. Κάθε φορά ένας άνδρας αναλαμβάνει να συνοδεύσει τα παιδιά που πάνε στο σχολείο, για να τα προστατεύσει από επιθέσεις. Δουλεύουν ο ένας στους λαχανόκηπους του άλλου και μοιράζονται τα οικιακά καθήκοντα, όπως το μαγείρεμα και τα ψώνια. Αφηγούνται ιστορίες, λένε αστεία, για να ανακτήσουν τις χαμένες μνήμες και να ξαναφτιάξουν το μέλλον που τους στέρησαν. Επαναλαμβάνουν «θα επιβιώσουμε, θα επιβιώσουμε, θα επιβιώσουμε».

Το ανθρώπινο καραβάνι που βαδίζει προς τα σύνορα ως ένδειξη διαμαρτυρίας μπορεί να έχει αγνές προθέσεις, αλλά οι πολιτικοί της σημερινής αντιπολίτευσης των ΗΠΑ φαίνεται ότι προσπαθούν να το εκμεταλλευτούν προς όφελός τους. Ας ελπίσουμε ότι οι κάπηλοι της απελπισίας αυτή τη φορά θα αποτύχουν. Η ειρωνεία είναι ότι οι αυτόχθονες κάτοικοι της αμερικάνικης ηπείρου, που κινούνταν χωρίς να γνωρίζουν σύνορα, όσο ζούσαν ελεύθεροι από κρατικούς σχηματισμούς, που ιχνηλάτησαν τους νόμους του σύμπαντος και υπολόγισαν με μαθηματική ακρίβεια τις κινήσεις των πλανητών του ηλιακού μας συστήματος και δημιούργησαν ένα από τα ακριβέστερα ημερολόγια, σήμερα είναι οι απαγορευμένοι μετανάστες σε έναν κόσμο γεμάτο σύνορα. Αντί να περνούν την «Πύλη του Ήλιου» φαίνεται ότι περνούν την πύλη του σκότους. Οι υποσχέσεις της παγκοσμιοποίησης για ανοιχτά σύνορα έφεραν μεγαλύτερο έλεγχο κι όλεθρο στις ψυχές των ανθρώπων ακόμη κι από τα εθνικά κράτη. Μακριά από τον διεθνισμό και εθνικισμό, ας λάμψει επιτέλους η Αναρχία.

Κλείνουμε με έναν μύθο των Μάγια-κιτσέ:

γενοκτονίας. Από τις 42.275 δολοφονίες που κατέγραψε, το 83% των θυμάτων ήταν Maya.

Η Επιτροπή Αλήθειας κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι πράξεις βίας «δεν ήταν μόνο μια προσπάθεια να καταστρέψουν την κοινωνική βάση των αντάρτικων, αλλά, πάνω απ' όλα, να καταστρέψουν τις πολιτισμικές αξίες που διασφάλιζαν τη συνοχή και τη συλλογική δράση στις κοινότητες των Maya». Μάλιστα, ο Benito Ramírez, ένας εξέχων ηγέτης της κοινότητας Maya-mam, πιστεύει ότι δεν πρέπει να χρησιμοποιείται ο όρος «εμφύλιος πόλεμος», που θα σήμαινε ότι η χώρα ήταν χωρισμένη στα δύο. Πολλές εφημερίδες και κυβερνητικές πηγές είχαν διαμορφώσει αυτή την εικόνα για τον πόλεμο, ασφαλώς γιατί αυτό τους εξυπηρετούσε. Η καταστροφή ήταν μονόπλευρη: οι Maya ήταν ο κύριος στόχος της βίας. Η σύγκρουση ήταν ένας φυλετικός πόλεμος με πρωταρχικό στόχο τη θανάτωση των ιθαγενών λαών.

Την ίδια περίοδο ο τότε πρόεδρος των ΗΠΑ, Bill Clinton[2], ζήτησε επίσημα συγγνώμη εξ ονόματος της κυβέρνησης των ΗΠΑ για την ενεργό υποστήριξη των στρατιωτικών δυνάμεων και των μονάδων πληροφοριών στη διάρκεια της περιόδου της βίας και της καταστολής. Η Επιτροπή Αλήθειας κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι ΗΠΑ είχαν παράσχει στην κυβέρνηση της Γουατεμάλα εκτεταμένη οικονομική και στρατιωτική βοήθεια, καθώς και πληροφορίες σε όλη τη διάρκεια του πολέμου. Αυτή η σχέση αφορούσε τους μακροχρόνιους δεσμούς μεταξύ των πολιτικών ελίτ των ΗΠΑ και της Γουατεμάλα, που εντάθηκαν το 1954, όταν δύο λευκά αδέρφια Αμερικανών –ο Allen Dulles, ο επικεφαλής της CIA και ο John Dulles, ο υπουργός εξωτερικών– βοήθησαν στην καθαίρεση του μοναδικού δημοκρατικά εκλεγμένου προέδρου της Γουατεμάλα, του Jacobo Árbenz. Οι αδερφοί Dulles ήταν μεταξύ των πολλών εξεχόντων πολιτικών προσωπικοτήτων των ΗΠΑ που είχαν οικονομικούς δεσμούς με την United Fruit, μια αμερικάνικη πολυεθνική φυτειών, που ήλεγχε τεράστιες εκτάσεις γης και στην Γουατεμάλα. Ο Árbenz, που μεγάλωσε στα υψίπεδα κοντά στην περιοχή καταγωγής του Gómez González, είχε υποστηρίξει τις προσπάθειες επιστροφής γης στους ιθαγενείς, οι οποίοι είχαν εκδιωχθεί από τα εδάφη τους από την εποχή της ισπανικής κυριαρχίας. Οι δημοφιλείς του στόχοι της αγροτικής μεταρρύθμισης απειλούσαν τα οικονομικά συμφέροντα της United Fruit και τα πολιτικά συμφέροντα των ΗΠΑ. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ συνωμότησε με μισθοφορικό στρατό που βρισκόταν υπό την ηγεσία του εξόριστου, δεξιού αξιωματικού που απομάκρυνε τον Árbenz από την εξουσία, σταματώντας έτσι οποιαδήποτε κίνηση ανακατανομής της γης και την όποια ευρύτερη οικονομική ισότητα. Ένα άλλο πραξικόπημα που υποστηρίχθηκε από τις ΗΠΑ και συνέβη το 1963, είχε ως αποτέλεσμα πολύ σύντομα όποιος μιλούσε για τις παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων να θέτει σε κίνδυνο τη ζωή και

μαλα διεπραξαν 626 σφαγές (που περιγράφονται ως εκτέλεση ανά πέντε ή περισσοτέρων ανυπεράσπιστων ατόμων) εναντίον των Maya, καταστρέφοντας συχνά τα σπίτια τους, τις καλλιέργειες και τα ζώα τους. Η Επιτροπή Αλήθειας εκτιμά ότι περισσότεροι από 1,5 εκατομμύρια άνθρωποι εκτοπίστηκαν μόνο μεταξύ 1981 και 1983. Οι εξαφανίσεις ήταν ένα άλλο μέσο για την εξάπλωση του τρόμου, καθώς χιλιάδες άνθρωποι άρχισαν να χάνονται σε ολόκληρη την χώρα. Πολλοί, επίσης, χάθηκαν δίχως να αφήσουν ίχνη.

Στην περίοδο των ένοπλων συγκρούσεων στη Γουατεμάλα, η κρατική βία στόχευε κυρίως γυναίκες, επειδή θεωρούνταν υπεύθυνες για την βιολογική και πολιτισμική αναπαραγωγή, όπως αναφέρει και η έρευνα των ανθρωπολόγων Carol Smith και M. Gabriela Torres. Το ίδιο ισχύει και σήμερα. Πράγματι, περίπου το ένα τέταρτο των θυμάτων που σχετίζονταν με την παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων την περίοδο του πολέμου στη Γουατεμάλα ήταν γυναίκες. Μια από τις στρατηγικές του στρατού ήταν να ανοίγει τις μήτρες εγκύων γυναικών. Η σεξουαλική βία ήταν μια άλλη τακτική τρομοκρατίας. Οι άνδρες του στρατού βίασαν περισσότερες από 100.000 γυναίκες κατά τη διάρκεια του πολέμου

Στην περίοδο της καταστροφής μετά τον πόλεμο και την αποικιοκρατική πολιτική των μεγάλων εταιρειών (βλ. United Fruit), πολλές οικογένειες χωρίστηκαν και πολλές μητέρες αναγκάστηκαν να μεγαλώνουν μόνες τα παιδιά τους, καθώς οι άντρες τους μετανάστευαν στις ΗΠΑ, ώστε να καταφέρουν να βρουν μια δουλειά εκεί, για να στέλνουν την όποια μηδαμινή οικονομική βοήθεια μπορούσαν. Οι φτωχοί αυτόχθονες από τη Γουατεμάλα σπάνια είχαν θεωρημένες βίζες και έφευγαν χωρίς έγγραφα. Διέσχιζαν περίπου 1500 μίλια ως το Μεξικό. Αυτή η πορεία είχε ξεκινήσει από τη δεκαετία του '90. Έτσι, **οι ιθαγενείς έγιναν μετανάστες στην ήπειρο που κατοικούν εδώ και χιλιάδες χρόνια.** Τα αποτελέσματα πενιχρά.

Ας μην ξεχνάμε ότι η «απελευθέρωση» του εμπορίου από τις «πολιτικές διαρθρωτικής προσαρμογής» από την Παγκόσμια Τράπεζα στη δεκαετία του '80 μείωσε τους φραγμούς στις εισαγωγές από τις ΗΠΑ. Καθώς το καλαμπόκι των ΗΠΑ εισέρρεε στη Γουατεμάλα, μειώθηκε η αξία των τοπικά καλλιεργούμενων προϊόντων, εξαναγκάζοντας τους αμέτρητους αγροτικούς πληθυσμούς σε χρέη ή σε οικονομική καταστροφή. Οι αγρότες δεν μπορούσαν πλέον να κερδίζουν αρκετά από τις καλλιέργειές τους, για να επιβιώσουν. Οι Maya-mam της Γουατεμάλα είδαν την επέκταση του ελεύθερου εμπορίου στην χώρα τους ως επέκταση της γενοκτονίας που είχε αρχίσει εναντίον τους ήδη νωρίτερα. Έχοντας, όμως, κουραστεί από τις δεκαετίες ανοιχτού πολέμου, οι κάτοικοι της Γουατεμάλα δεν αντιστάθηκαν. Αντ' αυτού, έφυγαν. Στο μεταξύ, συνέβη η έκρηξη ενός πλήθους ασθενειών, όπως καρδιακές παθή-

ξαλού, δεν έχασαν το γέλιο τους. Η αυτοκυριαρχία τους δεν καταπατήθηκε. Ακόμη και μπροστά στις δύσκολες αυτές συνθήκες οι γυναίκες που μένουν στη Γουατεμάλα καταφέρνουν να συνεχίσουν. Παρηγορούν η μια την άλλη στη θλίψη, στις κακουχίες και στη βία. Αν μια γυναίκα βρει δουλειά που απέχει κάποιες ώρες από το σπίτι της, τα άλλα μέλη της κοινότητας φροντίζουν τα παιδιά της. Κάθε φορά ένας άνδρας αναλαμβάνει να συνοδεύσει τα παιδιά που πάνε στο σχολείο, για να τα προστατεύσει από επιθέσεις. Δουλεύουν ο ένας στους λαχανόκηπους του άλλου και μοιράζονται τα οικιακά καθήκοντα, όπως το μαγείρεμα και τα ψώνια. Αφηγούνται ιστορίες, λένε αστεία, για να ανακτήσουν τις χαμένες μνήμες και να ξαναφτιάξουν το μέλλον που τους στέρησαν. Επαναλαμβάνουν «θα επιβιώσουμε, θα επιβιώσουμε, θα επιβιώσουμε».

Το ανθρώπινο καραβάνι που βαδίζει προς τα σύνορα ως ένδειξη διαμαρτυρίας μπορεί να έχει αγνές προθέσεις, αλλά οι πολιτικοί της σημερινής αντιπολίτευσης των ΗΠΑ φαίνεται ότι προσπαθούν να το εκμεταλλευτούν προς όφελός τους. Ας ελπίσουμε ότι οι κάπηλοι της απελπισίας αυτή τη φορά θα αποτύχουν. Η ειρωνεία είναι ότι οι αυτόχθονες κάτοικοι της αμερικάνικης ηπείρου, που κινούνταν χωρίς να γνωρίζουν σύνορα, όσο ζούσαν ελεύθεροι από κρατικούς σχηματισμούς, που ιχνηλάτησαν τους νόμους του σύμπαντος και υπολόγισαν με μαθηματική ακρίβεια τις κινήσεις των πλανητών του ηλιακού μας συστήματος και δημιούργησαν ένα από τα ακριβέστερα ημερολόγια, σήμερα είναι οι απαγορευμένοι μετανάστες σε έναν κόσμο γεμάτο σύνορα. Αντί να περνούν την «Πύλη του Ήλιου» φαίνεται ότι περνούν την πύλη του σκότους. Οι υποσχέσεις της παγκοσμιοποίησης για ανοιχτά σύνορα έφεραν μεγαλύτερο έλεγχο κι όλεθρο στις ψυχές των ανθρώπων ακόμη κι από τα εθνικά κράτη. Μακριά από τον διεθνισμό και εθνικισμό, ας λάμψει επιτέλους η Αναρχία.

Κλείνουμε με έναν μύθο των Μάγια-κιτσέ:

Οι θεοί έφτιαξαν από λάσπη τους πρώτους Μάγια-Κιτσέ. Αλλά δεν κράτησαν πολύ. Ήταν μαλακοί, χωρίς δύναμη. Κατέρρευσαν πριν προλάβουν να περπατήσουν.

Στη συνέχεια δοκίμασαν από ξύλο. Τα ξύλινα ομοιώματα μιλούσαν, περπατούσαν, αλλά ήταν κούφια, δίχως αίμα, δίχως μνήμη και δίχως σκοπό. Δεν ήξεραν πώς να μιλήσουν με τους θεούς ή δεν έβρισκαν τίποτα να πουν.

Τότε οι θεοί έφτιαξαν τους ανθρώπους από καλαμπόκι. Ζύμωσαν τη σάρκα τους με λευκό και κίτρινο καλαμπόκι.

Οι γυναίκες και οι άντρες από καλαμπόκι έβλεπαν όπως και οι θεοί. Το βλέμμα τους μπορούσε ν' ατενίζει όλη την πλάση. Οι θεοί έριξαν ατμό για να τους θαμπώσουν τα μάτια για πάντα, επειδή δεν ήθελαν οι άνθρωποι να βλέπουν πέρα από τον ορίζοντα.

Εντουάρντο Γκαλεάνο «Η μνήμη της φωτιάς. Ι. Η αρχή», σελ. 38-39

ζήτησε επίσημα συγγνώμη εξ ονόματος της κυβέρνησης των ΗΠΑ για την ενεργό υποστήριξη των στρατιωτικών δυνάμεων και των μονάδων πληροφοριών στη διάρκεια της περιόδου της βίας και της καταστολής. Η Επιτροπή Αλήθειας κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι ΗΠΑ είχαν παράσχει στην κυβέρνηση της Γουατεμάλα εκτεταμένη οικονομική και στρατιωτική βοήθεια, καθώς και πληροφορίες σε όλη τη διάρκεια του πολέμου. Αυτή η σχέση αφορούσε τους μακροχρόνιους δεσμούς μεταξύ των πολιτικών ελίτ των ΗΠΑ και της Γουατεμάλα, που εντάθηκαν το 1954, όταν δύο λευκά αδέρφια Αμερικανών –ο Allen Dulles, ο επικεφαλής της CIA και ο John Dulles, ο υπουργός εξωτερικών– βοήθησαν στην καθαίρεση του μοναδικού δημοκρατικά εκλεγμένου προέδρου της Γουατεμάλα, του Jacobo Árbenz. Οι αδερφοί Dulles ήταν μεταξύ των πολλών εξεχόντων πολιτικών προσωπικοτήτων των ΗΠΑ που είχαν οικονομικούς δεσμούς με την United Fruit, μια αμερικάνικη πολυεθνική φυτειών, που ήλεγχε τεράστιες εκτάσεις γης και στην Γουατεμάλα. Ο Árbenz, που μεγάλωσε στα υψίπεδα κοντά στην περιοχή καταγωγής του Gómez González, είχε υποστηρίξει τις προσπάθειες επιστροφής γης στους ιθαγενείς, οι οποίοι είχαν εκδιωχθεί από τα εδάφη τους από την εποχή της ισπανικής κυριαρχίας. Οι δημοφιλείς του στόχοι της αγροτικής μεταρρύθμισης απειλούσαν τα οικονομικά συμφέροντα της United Fruit και τα πολιτικά συμφέροντα των ΗΠΑ. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ συνωμότησε με μισθοφορικό στρατό που βρισκόταν υπό την ηγεσία του εξόριστου, δεξιού αξιωματικού που απομάκρυνε τον Árbenz από την εξουσία, σταματώντας έτσι οποιαδήποτε κίνηση ανακατανομής της γης και την όποια ευρύτερη οικονομική ισότητα. Ένα άλλο πραξικόπημα που υποστηρίχθηκε από τις ΗΠΑ και συνέβη το 1963, είχε ως αποτέλεσμα πολύ σύντομα όποιος μιλούσε για τις παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων να θέτει σε κίνδυνο τη ζωή και την κοινότητά του.

Τα αποχαρακτηρισμένα κυβερνητικά έγγραφα ενέπλεξαν την κυβέρνηση των ΗΠΑ στην κρατική και παρακρατική τρομοκρατία στη Γουατεμάλα. Οι στρατιωτικές στρατηγικές των ΗΠΑ για βασανιστήρια και βία κατά τη διάρκεια του πολέμου του Βιετνάμ διαμόρφωσαν τη στρατιωτική προσέγγιση στη Γουατεμάλα. Μεταξύ των δεκαετιών 1950 και 1980, οι Ειδικές Δυνάμεις των ΗΠΑ, ήταν γυναίκες. Μια από τις στρατηγικές του στρατού ήταν να ανοίγει τις μήτρες εγκύων γυναικών. Η σεξουαλική βία ήταν μια άλλη τακτική τρομοκρατίας. Οι άνδρες του στρατού βίασαν περισσότερες από 100.000 γυναίκες κατά τη διάρκεια του πολέμου

Στην περίοδο της καταστροφής μετά τον πόλεμο και την αποικιοκρατική πολιτική των μεγάλων εταιρειών (βλ. United Fruit), πολλές οικογένειες χωρίστηκαν και πολλές μητέρες αναγκάστηκαν να μεγαλώνουν μόνες τα παιδιά τους, καθώς οι άντρες τους μετανάστευαν στις ΗΠΑ, ώστε να καταφέρουν να βρουν μια δουλειά εκεί, για να στέλνουν την όποια μηδαμινή οικονομική βοήθεια μπορούσαν. Οι φτωχοί αυτόχθονες από τη Γουατεμάλα σπάνια είχαν θεωρημένες βίζες και έφευγαν χωρίς έγγραφα. Διέσχιζαν περίπου 1500 μίλια ως το Μεξικό. Αυτή η πορεία είχε ξεκινήσει από τη δεκαετία του '90. Έτσι, **οι ιθαγενείς έγιναν μετανάστες στην ήπειρο που κατοικούν εδώ και χιλιάδες χρόνια.** Τα αποτελέσματα πενιχρά.

Ας μην ξεχνάμε ότι η «απελευθέρωση» του εμπορίου από τις «πολιτικές διαρθρωτικής προσαρμογής» από την Παγκόσμια Τράπεζα στη δεκαετία του '80 μείωσε τους φραγμούς στις εισαγωγές από τις ΗΠΑ. Καθώς το καλαμπόκι των ΗΠΑ εισέρρεε στη Γουατεμάλα, μειώθηκε η αξία των τοπικά καλλιεργούμενων προϊόντων, εξαναγκάζοντας τους αμέτρητους αγροτικούς πληθυσμούς σε χρέη ή σε οικονομική καταστροφή. Οι αγρότες δεν μπορούσαν πλέον να κερδίζουν αρκετά από τις καλλιέργειές τους, για να επιβιώσουν. Οι Maya-mam της Γουατεμάλα είδαν την επέκταση του ελεύθερου εμπορίου στην χώρα τους ως επέκταση της γενοκτονίας που είχε αρχίσει εναντίον τους ήδη νωρίτερα. Έχοντας, όμως, κουραστεί από τις δεκαετίες ανοιχτού πολέμου, οι κάτοικοι της Γουατεμάλα δεν αντιστάθηκαν. Αντ' αυτού, έφυγαν. Στο μεταξύ, συνέβη η έκρηξη ενός πλήθους ασθενειών, όπως καρδιακές παθήσεις, γαστρίτιδα, καρκίνους, σαφέστατα ως αποτέλεσμα του άγχους και της φτώχειας. Το μέλλον των παιδιών τους υποθηκεύτηκε.

Η μετανάστευση αποτελεί τη βασική στρατηγική επιβίωσης όχι μόνο για όσους έφυγαν, αλλά και για όσους έμειναν πίσω. Το 2017, 7,5 δισεκατομμύρια δολάρια ήρθαν από τις ΗΠΑ στη Γουατεμάλα, από όσους κατάφεραν να πάνε και να εργαστούν εκεί. Τα περισσότερα χρήματα δαπανώνται για τις βασικές ανάγκες του νοικοκυριού. Αρχικά οι μετανάστες ήταν κυρίως άντρες. Μετά, ακολούθησαν και οι γυναίκες, προκειμένου να βρουν μια καλύτερη ποιότητας ζωής. Ωστόσο, η πορεία της μετανάστευσης φαίνεται ότι προσπαθούν να το εκμεταλλευτούν προς όφελός τους. Ας ελπίσουμε ότι οι κάπηλοι της απελπισίας αυτή τη φορά θα αποτύχουν. Η ειρωνεία είναι ότι οι αυτόχθονες κάτοικοι της αμερικάνικης ηπείρου, που κινούνταν χωρίς να γνωρίζουν σύνορα, όσο ζούσαν ελεύθεροι από κρατικούς σχηματισμούς, που ιχνηλάτησαν τους νόμους του σύμπαντος και υπολόγισαν με μαθηματική ακρίβεια τις κινήσεις των πλανητών του ηλιακού μας συστήματος και δημιούργησαν ένα από τα ακριβέστερα ημερολόγια, σήμερα είναι οι απαγορευμένοι μετανάστες σε έναν κόσμο γεμάτο σύνορα. Αντί να περνούν την «Πύλη του Ήλιου» φαίνεται ότι περνούν την πύλη του σκότους. Οι υποσχέσεις της παγκοσμιοποίησης για ανοιχτά σύνορα έφεραν μεγαλύτερο έλεγχο κι όλεθρο στις ψυχές των ανθρώπων ακόμη κι από τα εθνικά κράτη. Μακριά από τον διεθνισμό και εθνικισμό, ας λάμψει επιτέλους η Αναρχία.

Κλείνουμε με έναν μύθο των Μάγια-κιτσέ:

Οι θεοί έφτιαξαν από λάσπη τους πρώτους Μάγια-Κιτσέ. Αλλά δεν κράτησαν πολύ. Ήταν μαλακοί, χωρίς δύναμη. Κατέρρευσαν πριν προλάβουν να περπατήσουν.

Στη συνέχεια δοκίμασαν από ξύλο. Τα ξύλινα ομοιώματα μιλούσαν, περπατούσαν, αλλά ήταν κούφια, δίχως αίμα, δίχως μνήμη και δίχως σκοπό. Δεν ήξεραν πώς να μιλήσουν με τους θεούς ή δεν έβρισκαν τίποτα να πουν.

Τότε οι θεοί έφτιαξαν τους ανθρώπους από καλαμπόκι. Ζύμωσαν τη σάρκα τους με λευκό και κίτρινο καλαμπόκι.

Οι γυναίκες και οι άντρες από καλαμπόκι έβλεπαν όπως και οι θεοί. Το βλέμμα τους μπορούσε ν' ατενίζει όλη την πλάση. Οι θεοί έριξαν ατμό για να τους θαμπώσουν τα μάτια για πάντα, επειδή δεν ήθελαν οι άνθρωποι να βλέπουν πέρα από τον ορίζοντα.

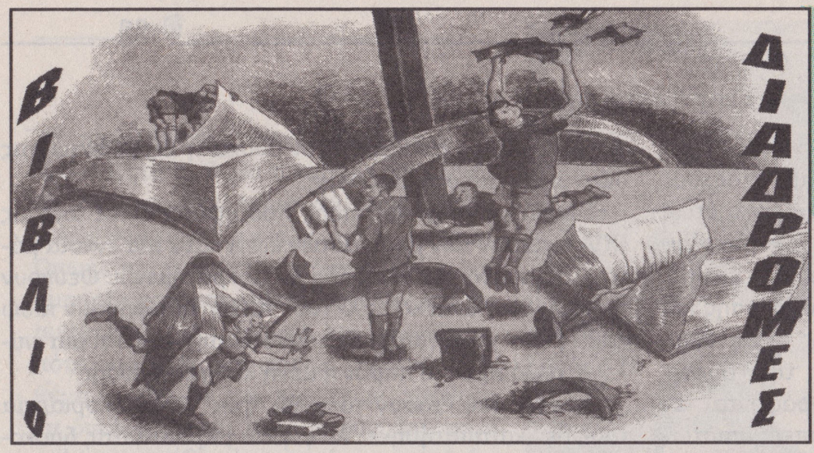
Εντουάρντο Γκαλεάνο «Η μνήμη της φωτιάς. Ι. Η αρχή», σελ. 38-39

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Πηγές:

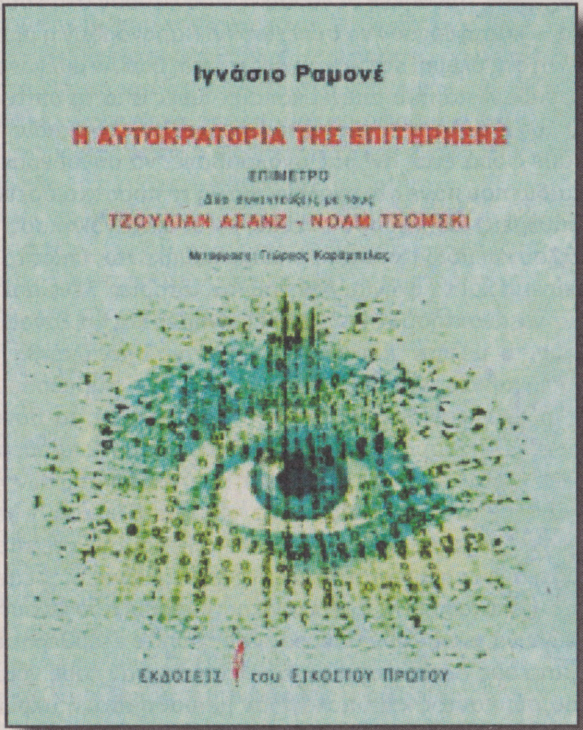
https://www.sapiens.org/culture/guatemala-migrants-united-states/
https://www.theguardian.com/world/2018/jun/02/guatemala-texas-rio-bravo-border-claudia-gomez?CMP=Share_iOSApp_Other
https://www.theguardian.com/us-news/2018/may/25/woman-shot-dead-border-patrol-rio-bravo-texas-identified
https://truthout.org/articles/why-was-claudia-murdered/

2. Ασφαλώς, η «συγγνώμη» από έναν σφαγέα όπως ο Clinton είναι λιγότερο γνήσια κι από χαρτονόμισμα των έντεκα δολλαρίων, ουδείς εχέφρων θα υποστήριζε το αντίθετο.

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΤΗΡΗΣΗΣ

Ιγνάσιο Ραμονέ

σελ. 186 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ του ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΑΙΩΝΑ

Ο ***Ιγνάσιο Ραμονέ*** ήδη στην ***Εισαγωγή*** δίνει το στίγμα της ***Αυτοκρατορίας της επιτήρησης,*** που θα περιγράψει στην συνέχεια σε τέσσερα κεφάλαια:

«Με την βοήθεια ολοένα και πιο τελειοποιημένων αλγορίθμων, χιλιάδες ερευνητές, μηχανικοί, μαθηματικοί, στατιστικολόγοι, προγραμματιστές, ιχνηλατούν και ξεδιαλέγουν πληροφορίες, που παράγουμε εμείς οι ίδιοι

2001, καθώς κατά την γνώμη του, εκείνη την ημέρα έκλεισε ένας γεωπολιτικός κύκλος, που είχε ξεκινήσει στις 9 Νοεμβρίου 1989 με την πτώση του τείχους του Βερολίνου και μετά με την «διάλυση» Σοβιετικής Ένωσης στις 25 Δεκεμβρίου 1991. Εγκαθιδρύεται ένα «έκτακτο» καθεστώς. Ο νόμος ***Patriot Act***, αλλά και γενικότερα ένας καταιγισμός από «ελευθεροκτόνα» μέτρα, όπως τα χαρακτηρίζει, ενίοτε μυστικά αποφασίζονται από την κυβέρνηση του ***Τζόρτζ Μπους*** του νεότερου στις ΗΠΑ. Το FBI προτείνει «ορισμένοι» κατηγορούμενοι ή ούτε καν κατηγορούμενοι, απλά «ύποπτοι», να εκδίδονται σε φιλικά «ασφαλή» κράτη με δικτατορικό καθεστώς, έτσι ώστε οι αρχές ασφαλείας να προχωρούν σε ανακρίσεις χρησιμοποιώντας «σκληρές και αποτελεσματικές» μεθόδους. Δηλαδή να βασανίζουν δίχως να προβληματίζονται για τυχόν αντιδράσεις.

Το ***γαλλικό κράτος*** θέτει σε ισχύ τον περίφημο ***νόμο περί Πληροφοριών*** στις 25 Ιουλίου 2015 με πρόσχημα την καταπολέμηση της τρομοκρατίας. Πρόκειται για έναν νόμο ο οποίος μεταξύ άλλων επιτρέπει τη χρήση ενός λεγόμενου λογισμικού «κατασκόπου» για να παρακολουθείται στενά η ηλεκτρονική δραστηριότητα ενός «υπόπτου»: *«Ο νόμος διευκρινίζει ότι κάθε άτομο που παρακινεί σε «συλλογικές πράξεις βίας», ή αποτελεί κίνδυνο για «τα μείζονα συμφέροντα της εξωτερικής πολιτικής της Γαλλίας», η απειλεί τα «οικονομικά ή επιστημονικά συμφέροντά της», θα μπορεί να τίθεται υπό παρακολούθηση. Όμως η δικαστική εξουσία δεν έχει πια λόγο επί του θέματος, καθώς ο έλεγχος των παρακολουθήσεων θα ασκείται εφεξής από την Εθνική Επιτροπή Ελέγχου των Τεχνικών Συλλογής Πληροφοριών».*

Μόνο που και σ' αυτήν την περίπτωση πρόκειται απλά, για την επισημοποίηση της ύπαρξης του Μεγάλου Αδελφού και της γιγάντωσης του, αφού ήδη από το 2013 η γαλλική εφημερίδα ***Le Monde*** αποκαλύπτει την ύπαρξη ενός μυστηριώδους Τομέα συλλογής και διαβάθμισης προσωπικών δεδομένων με το όνομα ***Εθνική Πλατφόρμα Κρυπτανάλυσης και Αποκρυπτογράφησης***. Πρόκειται για το δεύτερο κέντρο σε σημασία στην Ευρώπη μετά το βρετανικό, όπου γιγάντιοι υπολογιστές ξεδιαλέγουν κα-

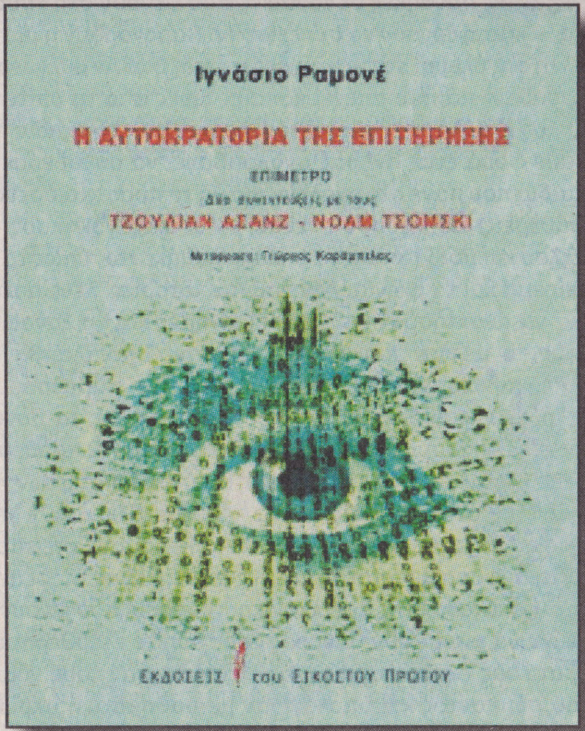
δεση με τις κυριότερες βιομηχανίες των επικοινωνιών.

«Τον Μάρτιο του 1946, τις παραμονές του Ψυχρού Πολέμου, υπογράφεται με στόχο την κατασκοπεία της Σοβιετικής Ένωσης και των συμμάχων της, η βαρυσήμαντη, άκρως απόρρητη συμφωνία UKUSA ανάμεσα στις υπηρεσίες πληροφοριών πέντε αγγλοσαξονικών κρατών: τον πρόδρομο της αμερικανικής Υπηρεσίας Εθνικής Ασφαλείας (NSA), με έδρα το Φορτ Μιντ (Μέριλαντ, ΗΠΑ)· το βρετανικό Κυβερνητικό Επιτελείο Επικοινωνιών (GCHQ)· την αυστραλιανή Αμυντική Διεύθυνση Διαβιβάσεων (DSI) με έδρα το Κίνγκστον (Αυστραλία)· τον καναδικό Οργανισμό Ασφαλείας των Επικοινωνιών (CSE), με έδρα την Οτάβα (Καναδάς)· και το νεοζηλανδικό Κυβερνητικό Γραφείο Ασφαλείας των Επικοινωνιών (GCSB), με έδρα το Ουέλιγκτον (Νέα Ζηλανδία). Η συμμαχία αυτή, που είναι επίσης γνωστή ως συμμαχία των Five Eyes (Πέντε μάτια), είναι ιστορικά η πρώτη επίσημη –αν και μυστική– διεθνής συνεργασία σε θέματα παρακολούθησης των παγκόσμιων επικοινωνιών».

Λίγο αργότερα στις αρχές της δεκαετίας του '50 τα πέντε κράτη θέτουν σε εφαρμογή το δίκτυο ***Echelon***, ένα πλανητικό σύστημα υποκλοπής ιδιωτικών και δημόσιων επικοινωνιών: *«Το Echelon μπορεί να καταγράψει μέχρι δύο εκατομμύρια συνομιλίες το λεπτό... Η βασική του αποστολή είναι να κατασκοπεύει τις κυβερνήσεις (τις φίλα, όσο και τις εχθρικά προσκείμενες, τα πολιτικά κόμματα, τα συνδικάτα, τα κοινωνικά κινήματα και τις εταιρείες. Δεκαπέντε μεγάλες βάσεις ανά τον κόσμο υποκλέπτουν τις επικοινωνίες, τις οποίες οι υπερυπολογιστές NSA «κοσκινίζουν» έπειτα εστιάζοντας σε συγκεκριμένες λέξεις σε ένα πλήθος γλωσσών».*

Το πιο παραληρηματικό, όμως, σύμφωνα με τον συγγραφέα, απ' όλα τα σχέδια λαθραίας μαζικής κατασκοπίας είναι εκείνο που αναπτύχθηκε από το αμερικανικό Πεντάγωνο με την επωνυμία Καθολική Επίγνωση Πληροφοριών, ένα σύστημα καθολικής παρακολούθησης των πληροφοριών που ανατέθηκε στον στρατηγό Τζον Ποϊντέξτερ:

«Το σχέδιο αφορά την συγκέντρωση σαράντα σελίδων πληροφοριών κατά μέσο όρο για καθέναν από τα επτά δισεκατομμύρια του πλανήτη και την ανάθεση της επεξεργασίας τους σε μια συστοιχία υπερυπολογιστών. Με την

σελ. 186 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ του ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΑΙΩΝΑ

Ο ***Ιγνάσιο Ραμονέ*** ήδη στην ***Εισαγωγή*** δίνει το στίγμα της ***Αυτοκρατορίας της επιτήρησης***, που θα περιγράψει στην συνέχεια σε τέσσερα κεφάλαια:

«Με την βοήθεια ολοένα και πιο τελειοποιημένων αλγορίθμων, χιλιάδες ερευνητές, μηχανικοί, μαθηματικοί, στατιστικολόγοι, προγραμματιστές, ιχνηλατούν και ξεδιαλέγουν πληροφορίες, που παράγουμε εμείς οι ίδιοι. Δορυφόροι και δρόνοι με διαπεραστικό βλέμμα μάς παρακολουθούν από το διάστημα. Στα αεροδρόμια, βιομετρικοί σαρωτές αναλύουν το βάδισμά μας, «διαβάζουν» την ίριδα των ματιών μας και τα δακτυλικά μας αποτυπώματα. Υπέρυθρες κάμερες μετρούν τη θερμοκρασία του σώματός μας. Οι σιωπηλοί φακοί των βιντεοκαμερών μάς περνούν από κόσκινο στα πεζοδρόμια των πόλεων ή στους διαδρόμους των σουπερμάρκετ. Μας παρακολουθούν επίσης στο γραφείο, στους δρόμους, στο λεωφορείο, στην τράπεζα, στο μετρό, στα γήπεδο, στα πάρκινγκ, στα ασανσέρ, στα εμπορικά κέντρα, στα διόδια, στους σταθμούς, στα αεροδρόμια».

Ο συγγραφέας εξηγεί πώς έχει συγκροτηθεί μια χωρίς προηγούμενο συμμαχία κράτους, στρατιωτικών μηχανισμών ασφαλείας και των γιγάντιων βιομηχανιών του Ίντερνετ με στόχο να τεθεί το διαδίκτυο, όλο το διαδίκτυο και όλοι οι χρήστες του υπό παρακολούθηση, δηλαδή οι μισοί κάτοικοι του πλανήτη.

Patriot Act, αλλά και γενικότερα ένας καταιγισμός από «ελευθεροκτόνα» μέτρα, όπως τα χαρακτηρίζει, ενίοτε μυστικά αποφασίζονται από την κυβέρνηση του ***Τζόρτζ Μπους*** του νεότερου στις ΗΠΑ. Το FBI προτείνει «ορισμένοι» κατηγορούμενοι ή ούτε καν κατηγορούμενοι, απλά «ύποπτοι», να εκδίδονται σε φιλικά «ασφαλή» κράτη με δικτατορικό καθεστώς, έτσι ώστε οι αρχές ασφαλείας να προχωρούν σε ανακρίσεις χρησιμοποιώντας «σκληρές και αποτελεσματικές» μεθόδους. Δηλαδή να βασανίζουν δίχως να προβληματίζονται για τυχόν αντιδράσεις.

Το ***γαλλικό κράτος*** θέτει σε ισχύ τον περίφημο ***νόμο περί Πληροφοριών*** στις 25 Ιουλίου 2015 με πρόσχημα την καταπολέμηση της τρομοκρατίας. Πρόκειται για έναν νόμο ο οποίος μεταξύ άλλων επιτρέπει τη χρήση ενός λεγόμενου λογισμικού «κατασκόπου» για να παρακολουθείται στενά η ηλεκτρονική δραστηριότητα ενός «υπόπτου»: *«Ο νόμος διευκρινίζει ότι κάθε άτομο που παρακινεί σε «συλλογικές πράξεις βίας», ή αποτελεί κίνδυνο για «τα μείζονα συμφέροντα της εξωτερικής πολιτικής της Γαλλίας», η απειλεί τα «οικονομικά ή επιστημονικά συμφέροντά της», θα μπορεί να τίθεται υπό παρακολούθηση. Όμως η δικαστική εξουσία δεν έχει πια λόγο επί του θέματος, καθώς ο έλεγχος των παρακολουθήσεων θα ασκείται εφεξής από την Εθνική Επιτροπή Ελέγχου των Τεχνικών Συλλογής Πληροφοριών».*

Μόνο που και σ' αυτήν την περίπτωση πρόκειται απλά, για την επισημοποίηση της ύπαρξης του Μεγάλου Αδελφού και της γιγάντωσης του, αφού ήδη από το 2013 η γαλλική εφημερίδα ***Le Monde*** αποκαλύπτει την ύπαρξη ενός μυστηριώδους Τομέα συλλογής και διαβάθμισης προσωπικών δεδομένων με το όνομα ***Εθνική Πλατφόρμα Κρυπτανάλυσης και Αποκρυπτογράφησης***. Πρόκειται για το δεύτερο κέντρο σε σημασία στην Ευρώπη μετά το βρετανικό, όπου γιγάντιοι υπολογιστές ξεδιαλέγουν καθημερινά εκατομμύρια e-mail, SMS, μηνύματα στο Skype, στο WhatsApp, στο Facebook, λογισμικά απομονώνουν αυτόματα ανά τηλεφωνικό αριθμό ή IP τις ανταλλαγές των ατόμων που έχουν μπει στο στόχαστρο, ενώ άλλο λογισμικό αναγνωρίζει την φωνή και άλλο μεταφράζει, με αποτέλεσμα το σύνολο της κυκλοφορίας να περνάει κυριολεκτικά από κόσκινο, χώρα την χώρα.

«Τα μεταδεδομένα αυτά αποθηκεύονται και διατηρούνται για χρόνια, όπως κάνει η αμερικάνικη NSA, ώστε να μπορούν να πραγματοποιούνται έρευνες εκ των υστέρων. Ο στόχος είναι να εξασφαλιστεί μια πλήρης καταγραφή των επικοινωνιών όλου του κόσμου τα πέντε τελευταία χρόνια, ώστε να είναι δυνατόν αν μια μέρα τραβήξει κάποιο άτομο την προσοχή, να αναζητηθεί μέσα σε όλο αυτόν τον όγκο των αποθηκευμένων δεδομένων και να αναβρεθεί ο κατάλογος των επαφών του υπόπτου, προκειμένου να ανασυσταθεί όλο το δίκτυο των σχέσεων του. Έτσι, με δορυφορικά και ερτζιανά εργαλεία, προπάντων όμως

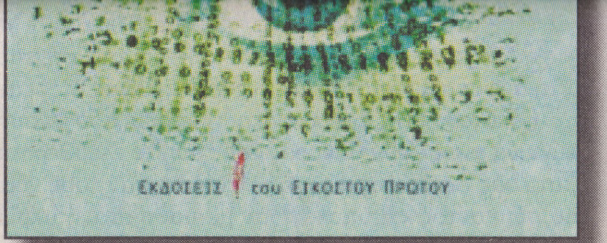
λείας (NSA), με έδρα το Φορτ Μιντ (Μέριλαντ, ΗΠΑ)· το βρετανικό Κυβερνητικό Επιτελείο Επικοινωνιών (GCHQ)· την αυστραλιανή Αμυντική Διεύθυνση Διαβιβάσεων (DSI) με έδρα το Κίνγκστον (Αυστραλία)· τον καναδικό Οργανισμό Ασφαλείας των Επικοινωνιών (CSE), με έδρα την Οτάβα (Καναδάς)· και το νεοζηλανδικό Κυβερνητικό Γραφείο Ασφαλείας των Επικοινωνιών (GCSB), με έδρα το Ουέλιγκτον (Νέα Ζηλανδία). Η συμμαχία αυτή, που είναι επίσης γνωστή ως συμμαχία των Five Eyes (Πέντε μάτια), είναι ιστορικά η πρώτη επίσημη –αν και μυστική– διεθνής συνεργασία σε θέματα παρακολούθησης των παγκόσμιων επικοινωνιών».

Λίγο αργότερα στις αρχές της δεκαετίας του '50 τα πέντε κράτη θέτουν σε εφαρμογή το δίκτυο ***Echelon***, ένα πλανητικό σύστημα υποκλοπής ιδιωτικών και δημόσιων επικοινωνιών: *«Το Echelon μπορεί να καταγράψει μέχρι δύο εκατομμύρια συνομιλίες το λεπτό... Η βασική του αποστολή είναι να κατασκοπεύει τις κυβερνήσεις (τις φίλα, όσο και τις εχθρικά προσκείμενες, τα πολιτικά κόμματα, τα συνδικάτα, τα κοινωνικά κινήματα και τις εταιρείες. Δεκαπέντε μεγάλες βάσεις ανά τον κόσμο υποκλέπτουν τις επικοινωνίες, τις οποίες οι υπερυπολογιστές NSA «κοσκινίζουν» έπειτα εστιάζοντας σε συγκεκριμένες λέξεις σε ένα πλήθος γλωσσών».*

Το πιο παραληρηματικό, όμως, σύμφωνα με τον συγγραφέα, απ' όλα τα σχέδια λαθραίας μαζικής κατασκοπίας είναι εκείνο που αναπτύχθηκε από το αμερικανικό Πεντάγωνο με την επωνυμία Καθολική Επίγνωση Πληροφοριών, ένα σύστημα καθολικής παρακολούθησης των πληροφοριών που ανατέθηκε στον στρατηγό Τζον Ποϊντέξτερ:

«Το σχέδιο αφορά την συγκέντρωση σαράντα σελίδων πληροφοριών κατά μέσο όρο για καθέναν από τα επτά δισεκατομμύρια του πλανήτη και την ανάθεση της επεξεργασίας τους σε μια συστοιχία υπερυπολογιστών. Με την επεξεργασία όλων των διαθέσιμων προσωπικών δεδομένων –πληρωμές με πιστωτική κάρτα, συνδρομές σε ΜΜΕ, τραπεζικές κινήσεις, τηλεφωνικές κλήσεις, πλοήγηση στο διαδίκτυο, ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, κοινωνικά δίκτυα, ιατρικά ιστορικά, αστυνομικοί φάκελοι, ασφαλιστήρια, λίστες αεροπορικών εταιρειών, πληροφορίες κοινωνικής ασφάλισης, κοκ.-, το Πεντάγωνο σχεδίαζε να πετύχει την πλήρη εντοπισιμότητα κάθε ατόμου που ζει επί γης. Επισήμως το ολοκληρωτικό αυτό σχέδιο εγκαταλείφθηκε. Στην πραγματικότητα όμως όλοι οι στόχοι του διατηρούνται λαθραία και μια από τις σημερινές αποστολές της NSA είναι να τους φέρει εις πέρας».

Στο ***τρίτο κεφάλαιο***, με τον τίτλο ***Οι αποκαλύψεις του Έντουαρντ Σνόουντεν***, ο συγγραφέας ασχολείται με το ***Πρόγραμμα PRISM***, την ύπαρξη Ελέγχου σ' όλες τις επικοινωνίες, τον Νόμο ***USA FREEDOM ACT***, την ***National Security Agency***, την ***Παρακολούθηση των Γάλλων προέδρων***, τις ***Πρεσβείες που λειτουργούν ως φωλιές κατα-***

σελ. 186 / ΕΚΔΟΣΕΙΣ του ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΑΙΩΝΑ

Ο ***Ιγνάσιο Ραμονέ*** ήδη στην ***Εισαγωγή*** δίνει το στίγμα της ***Αυτοκρατορίας της επιτήρησης,*** που θα περιγράψει στην συνέχεια σε τέσσερα κεφάλαια:

«Με την βοήθεια ολοένα και πιο τελειοποιημένων αλγορίθμων, χιλιάδες ερευνητές, μηχανικοί, μαθηματικοί, στατιστικολόγοι, προγραμματιστές, ιχνηλατούν και ξεδιαλέγουν πληροφορίες, που παράγουμε εμείς οι ίδιοι. Δορυφόροι και δρόνοι με διαπεραστικό βλέμμα μάς παρακολουθούν από το διάστημα. Στα αεροδρόμια, βιομετρικοί σαρωτές αναλύουν το βάδισμά μας, «διαβάζουν» την ίριδα των ματιών μας και τα δακτυλικά μας αποτυπώματα. Υπέρυθρες κάμερες μετρούν τη θερμοκρασία του σώματός μας. Οι σιωπηλοί φακοί των βιντεοκαμερών μάς περνούν από κόσκινο στα πεζοδρόμια των πόλεων ή στους διαδρόμους των σουπερμάρκετ. Μας παρακολουθούν επίσης στο γραφείο, στους δρόμους, στο λεωφορείο, στην τράπεζα, στο μετρό, στα γήπεδο, στα πάρκινγκ, στα ασανσέρ, στα εμπορικά κέντρα, στα διόδια, στους σταθμούς, στα αεροδρόμια».

Ο συγγραφέας εξηγεί πώς έχει συγκροτηθεί μια χωρίς προηγούμενο συμμαχία κράτους, στρατιωτικών μηχανισμών ασφαλείας και των γιγάντιων βιομηχανιών του Ίντερνετ με στόχο να τεθεί το διαδίκτυο, όλο το διαδίκτυο και όλοι οι χρήστες του υπό παρακολούθηση, δηλαδή οι μισοί κάτοικοι του πλανήτη.

Και οι υπόλοιποι; Σύμφωνα με το αφεντικό του ***Facebook*** τον Μαρκ Ζάκεμπεργκ, *«Αν συνδέσουμε τα τέσσερα δισεκατομμύρια ανθρώπους, που δεν έχουν πρόσβαση στο ίντερνετ, έχουμε μια ιστορική ευκαιρία να γαλουχήσουμε όλο τον πλανήτη τις επόμενες δεκαετίες».*

Ο συγγραφέας, στην συνέχεια, χωρίζει το βιβλίο του σε τέσσερα κεφάλαια.

Στο **πρώτο κεφάλαιο** με τον τίτλο ***Τρομοκρατία και Αντιτρομοκρατία*** ο ***Ιγνάσιο Ραμονέ*** περιγράφει τον τρόπο με τον οποίο Τρομοκρατία και Αντιτρομοκρατία πέρασαν σε νέα διάσταση μετά τις επιθέσεις της 11ης Σεπτέμβρη

διευκρινίζει ότι κάθε άτομο που παρακινεί σε «συλλογικές πράξεις βίας», ή αποτελεί κίνδυνο για «τα μείζονα συμφέροντα της εξωτερικής πολιτικής της Γαλλίας», η απειλεί τα «οικονομικά ή επιστημονικά συμφέροντά της», θα μπορεί να τίθεται υπό παρακολούθηση. Όμως η δικαστική εξουσία δεν έχει πια λόγο επί του θέματος, καθώς ο έλεγχος των παρακολουθήσεων θα ασκείται εφεξής από την Εθνική Επιτροπή Ελέγχου των Τεχνικών Συλλογής Πληροφοριών».

Μόνο που και σ' αυτήν την περίπτωση πρόκειται απλά, για την επισημοποίηση της ύπαρξης του Μεγάλου Αδελφού και της γιγάντωσης του, αφού ήδη από το 2013 η γαλλική εφημερίδα ***Le Monde*** αποκαλύπτει την ύπαρξη ενός μυστηριώδους Τομέα συλλογής και διαβάθμισης προσωπικών δεδομένων με το όνομα ***Εθνική Πλατφόρμα Κρυπτανάλυσης και Αποκρυπτογράφησης***. Πρόκειται για το δεύτερο κέντρο σε σημασία στην Ευρώπη μετά το βρετανικό, όπου γιγάντιοι υπολογιστές ξεδιαλέγουν καθημερινά εκατομμύρια e-mail, SMS, μηνύματα στο Skype, στο WhatsApp, στο Facebook, λογισμικά απομονώνουν αυτόματα ανά τηλεφωνικό αριθμό ή IP τις ανταλλαγές των ατόμων που έχουν μπει στο στόχαστρο, ενώ άλλο λογισμικό αναγνωρίζει την φωνή και άλλο μεταφράζει, με αποτέλεσμα το σύνολο της κυκλοφορίας να περνάει κυριολεκτικά από κόσκινο, χώρα την χώρα.

«Τα μεταδεδόμενα αυτά αποθηκεύονται και διατηρούνται για χρόνια, όπως κάνει η αμερικάνικη NSA, ώστε να μπορούν να πραγματοποιούνται έρευνες εκ των υστέρων. Ο στόχος είναι να εξασφαλιστεί μια πλήρης καταγραφή των επικοινωνιών όλου του κόσμου τα πέντε τελευταία χρόνια, ώστε να είναι δυνατόν αν μια μέρα τραβήξει κάποιο άτομο την προσοχή, να αναζητηθεί μέσα σε όλο αυτόν τον όγκο των αποθηκευμένων δεδομένων και να αναβρεθεί ο κατάλογος των επαφών του υπόπτου, προκειμένου να ανασυσταθεί όλο το δίκτυο των σχέσεων του. Έτσι, με δορυφορικά και ερτζιανά εργαλεία, προπάντων όμως με υποθαλάσσια καλώδια οπτικών ινών, μέσα από τα οποία περνά πλέον το μεγαλύτερο μέρος των παγκόσμιων επικοινωνιών, δισεκατομμύρια δεδομένα αναφορικά με Γάλλους όσο και αλλοδαπούς πολίτες υποκλέπτονται, αποκρυπτογραφούνται, συλλέγονται, ξεδιαλέγονται».

Στο ***δεύτερο κεφάλαιο***, με τον τίτλο ***Τα «πέντε μάτια» και το δίκτυο Echelon***, ο Ραμονέ θυμίζει την συμφωνία BRUSA μεταξύ ΗΠΑ και Μ. Βρετανίας το 1943 με την οποία μπήκαν οι πρώτες βάσεις ενός πλανητικού συστήματος μαζικής παρακολούθησης και υποκλοπής των τηλεπικοινωνιών, που κάλυπτε ολόκληρο τον κόσμο σε στενή σύν-

δύο εκατομμύρια συνομιλίες το λεπτό... Η βασική του αποστολή είναι να κατασκοπεύει τις κυβερνήσεις (τις φίλα, όσο και τις εχθρικά προσκείμενες, τα πολιτικά κόμματα, τα συνδικάτα, τα κοινωνικά κινήματα και τις εταιρείες. Δεκαπέντε μεγάλες βάσεις ανά τον κόσμο υποκλέπτουν τις επικοινωνίες, τις οποίες οι υπερυπολογιστές NSA «κοσκινίζουν» έπειτα εστιάζοντας σε συγκεκριμένες λέξεις σε ένα πλήθος γλωσσών».

Το πιο παραληρηματικό, όμως, σύμφωνα με τον συγγραφέα, απ' όλα τα σχέδια λαθραίας μαζικής κατασκοπίας είναι εκείνο που αναπτύχθηκε από το αμερικανικό Πεντάγωνο με την επωνυμία Καθολική Επίγνωση Πληροφοριών, ένα σύστημα καθολικής παρακολούθησης των πληροφοριών που ανατέθηκε στον στρατηγό Τζον Ποϊντέξτερ:

«Το σχέδιο αφορά την συγκέντρωση σαράντα σελίδων πληροφοριών κατά μέσο όρο για καθέναν από τα επτά δισεκατομμύρια του πλανήτη και την ανάθεση της επεξεργασίας τους σε μια συστοιχία υπερυπολογιστών. Με την επεξεργασία όλων των διαθέσιμων προσωπικών δεδομένων –πληρωμές με πιστωτική κάρτα, συνδρομές σε ΜΜΕ, τραπεζικές κινήσεις, τηλεφωνικές κλήσεις, πλοήγηση στο διαδίκτυο, ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, κοινωνικά δίκτυα, ιατρικά ιστορικά, αστυνομικοί φάκελοι, ασφαλιστήρια, λίστες αεροπορικών εταιρειών, πληροφορίες κοινωνικής ασφάλισης, κοκ.-, το Πεντάγωνο σχεδίαζε να πετύχει την πλήρη εντοπισιμότητα κάθε ατόμου που ζει επί γης. Επισήμως το ολοκληρωτικό αυτό σχέδιο εγκαταλείφθηκε. Στην πραγματικότητα όμως όλοι οι στόχοι του διατηρούνται λαθραία και μια από τις σημερινές αποστολές της NSA είναι να τους φέρει εις πέρας».

Στο ***τρίτο κεφάλαιο***, με τον τίτλο ***Οι αποκαλύψεις του Έντουαρντ Σνόουντεν***, ο συγγραφέας ασχολείται με το ***Πρόγραμμα PRISM***, την ύπαρξη Ελέγχου σ' όλες τις επικοινωνίες, τον Νόμο ***USA FREEDOM ACT***, την ***National Security Agency***, την ***Παρακολούθηση των Γάλλων προέδρων***, τις ***Πρεσβείες που λειτουργούν ως φωλιές κατασκόπων***, το ***Πρόγραμμα TEMPORA*** και το ***Ασφαλειο-ψηφιακό σύμπλεγμα***.

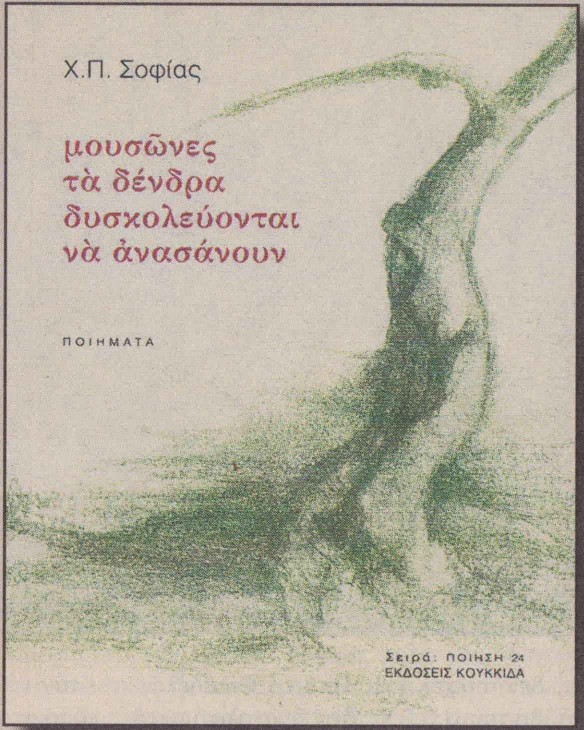
Στο ***τέταρτο κεφάλαιο***, με τον τίτλο ***Ένας πόλεμος τέταρτης γενιάς***, ο Ραμονέ αναφέρεται στα **Ιπταμένα Ρομποτικά έντομα**, στην ***Τηλεόραση που μας ακούει***, στις ***Σύγχρονες Κοινωνίες ελέγχου***, στην ***Google που ξέρει τα πάντα για εμάς***, στις ***Κοινωνίες Επιδείξεις***, στους ***Εθελοντές Πληροφοριοδότες*** και στο ***Ίντερνετ το 2030***.

Στο ***επίμετρο*** συμπεριλαμβάνονται συνεντεύξεις με τον ***Τζούλιαν Ασάνζ*** και τον ***Νόαμ Τσόμσκι***.

Συσπείρωση Αναρχικών

Μουσσώνες
τα δέντρα δυσκολεύονται να ανασάνουν

Χ.Π. Σοφίας

Ποιήματα / Εκδόσεις Κουκκίδα

Το *Μουσσώνες τα δέντρα δυσκολεύονται να ανασάνουν* είναι μια ποιητική συλλογή με μικρά και μεγάλα αλληγορικά αποφθέγματα. Στην αρχή ξεκινά με μια ρήση του Ανδρέα Εμπειρίκου *θαναι η ποίησης σπερματική απόλυτα ερωτική η δεν θα υπάρχει*. Εν συνεχεία, παρουσιάζει μια σειρά από ποιήματα που έχουν αναφορές στον άνθρωπο, στην φύση, στον έρωτα και στην καθημερινή ζωή. Ενδεικτική παρουσίαση:

Θλιμμένα λουλούδια
Παραφυλάω να σε δω να φεύγεις

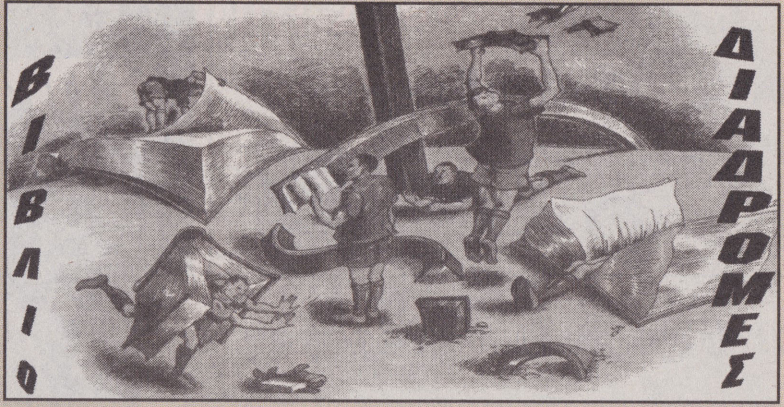
και τα καλοκαίρια όταν δύει ο ήλιος
βγαίνει και συλλέγει τις μοναχικές αράχνες

Δέντρα και πουλιά
Την αγάπη
μόνο τα πουλιά την καταλαβαίνουν
την καταλαβαίνουν γιατί έχουν ρίζες και φτερά

Ποιητής
Με τι ασχολείστε;
γράφω ποίηση
και υπάρχουν άνθρωποι
που σας δίνουν χρήματα
γι' αυτό
δεν είμαι πουτάνα είμαι ποιητής

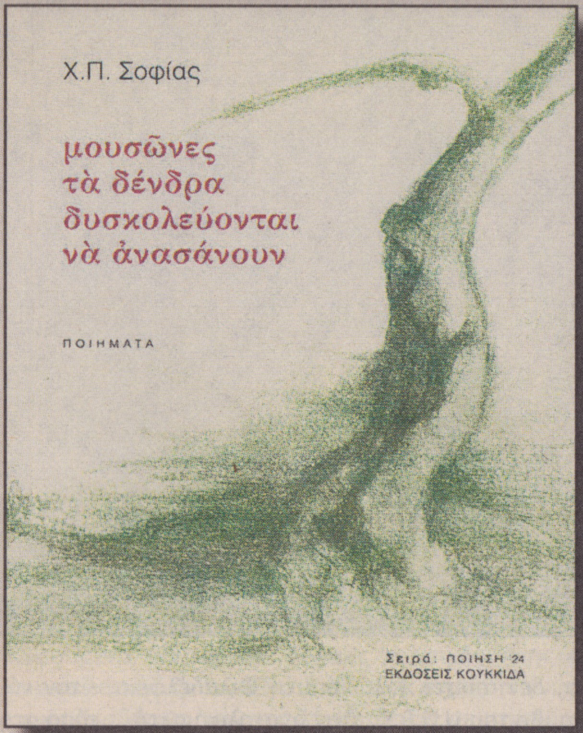
Ποίημα
Θέλω να γυρίσουμε εκεί που οι άνθρωποι
φροντίζουν το φεγγάρι
εκεί που τα σπίτια δεν έχουν καθρέπτες
και τα παιδιά σκαρφαλώνουν στα σύννεφα
εκεί που τα χελιδόνια την άνοιξη περνούν
ώρες κάνοντας συντροφιά στους τρελούς
και στους ποιητές
εκεί που κάποτε ζήσαμε
εκεί που κάποτε έσβησες ένα ποίημα
γιατί δεν το καταλάβαινες

Μουσσώνες τα δέντρα δυσκολεύονται να ανασάνουν
Μουσσώνες τα δέντρα δυσκολεύονται να ανασάνουν
στα Εξάρχεια ρίχνουν θειάφι στα αμπέλια
το πορτοκαλί στους καθρέπτες εξημερώνει τα αστέρια
οι ήρωες παίρνουν οδηγίες από τα ποιήματα
η ημερομηνία γέννησης εκσφενδονίζει τις
αρχαίες πέτρες των κήπων
οι καρναβαλιστές με τους επισκέπτες γίνονται ένα
στην ανηφόρα του Στρέφη τα ιδιαίτερα
χαρακτηριστικά παγιδεύονται

έρχονται από παντού χρώματα σπάνια να
ξεδιψάσουν
τρώγονται τα όνειρα μεταξύ τους και ο Άσιμος
γελάει μέχρι να βρει ζωή
τα πλήκτρα οργώνουν τη γεωμετρία της πλατείας
και οι πρόσφυγες αναζητούν τις αυλές με τους ίσκιους
το πρωί ο ήλιος και το βράδυ το φεγγάρι
ζητιανεύουν τις μνήμες των πεθαμένων
το ανείπωτο σέρνει μαζί του τα ραγισμένα
πλευρά της δύσης
ένα τεράστιο Άλφα επιλέγει για ρούχο του
το ασήμι των βράχων του λόφου
Μουσσώνες τα δέντρα δυσκολεύονται να ανασάνουν

Τα ποιήματα *Ποίημα* και *Ποιητής* μπορούν να χαρακτηριστούν ως ποιήματα ποιητικής. Όπερ σημαίνει πως σαν θέμα τους έχουν την ποιητική τέχνη και την καλλιτεχνική δημιουργία γενικότερα, καθώς και τον τρόπο μέσω του οποίου οι εκάστοτε δημιουργοί περιγράφουν τη διαδικασία γένεσης ή πρόσληψης της ποίησης. Επί πλέον δημιουργείται μια απόπειρα συγκριτικής αποτίμησης αυτών των ποιημάτων, ως προς τη συγκεκριμένη διαδικασία. Το ομώνυμο εκτενές ποίημα *Μουσσώνες τα δέντρα δυσκολεύονται να ανασάνουν* ξεδιπλώνει την υπαρξιακή καθημερινότητα και τις αντιφάσεις που δημιουργούνται στο κέντρο της Αθήνας. Κλείνοντας, παραθέτουμε τα λόγια του Ουάλλας Στήβενς περί ποίησης. *Η ποίηση για μένα ήταν και είναι ένα μεγάλο ταξίδι κατά το οποίο ανακαλύπτω τον κόσμο γύρω μου για πρώτη φορά, ενώ επιχειρώ να μοιραστώ τις εντυπώσεις μου με τους άλλους με σαφήνεια. Ποίηση είναι η γλώσσα που μαθαίνω όταν συναντώ άλλους ταξιδιώτες, που είναι περισσότερο εξοικειωμένοι με την ιστορία και την γεωγραφία του κόσμου*

Ποιήματα / Εκδόσεις Κουκκίδα

Το *Μουσσώνες τα δέντρα δυσκολεύονται να ανασάνουν* είναι μια ποιητική συλλογή με μικρά και μεγάλα αλληγορικά αποφθέγματα. Στην αρχή ξεκινά με μια ρήση του Ανδρέα Εμπειρίκου *θαναι η ποίησης σπερματική απόλυτα ερωτική η δεν θα υπάρχει*. Εν συνεχεία, παρουσιάζει μια σειρά από ποιήματα που έχουν αναφορές στον άνθρωπο, στην φύση, στον έρωτα και στην καθημερινή ζωή. Ενδεικτική παρουσίαση:

Θλιμμένα λουλούδια
Παραφυλάω να σε δω να φεύγεις
και τότε μπαίνω κρυφά στο σπίτι σου
και με τα δάκρυα μου ποτίζω τα λουλούδια σου
γι' αυτό όταν γυρίζεις τα βλέπεις θλιμμένα

Θλίψη
Έχει τη θλίψη των κοριτσιών
που γεννήθηκαν από δέντρα
και τα καλοκαίρια όταν δύει ο ήλιος
βγαίνει και συλλέγει τις μοναχικές αράχνες

Δέντρα και πουλιά
Την αγάπη
μόνο τα πουλιά την καταλαβαίνουν
την καταλαβαίνουν γιατί έχουν ρίζες και φτερά

Ποιητής
Με τι ασχολείστε;
γράφω ποίηση
και υπάρχουν άνθρωποι
που σας δίνουν χρήματα
γι' αυτό
δεν είμαι πουτάνα είμαι ποιητής

Ποίημα
Θέλω να γυρίσουμε εκεί που οι άνθρωποι
φροντίζουν το φεγγάρι
εκεί που τα σπίτια δεν έχουν καθρέπτες
και τα παιδιά σκαρφαλώνουν στα σύννεφα
εκεί που τα χελιδόνια την άνοιξη περνούν
ώρες κάνοντας συντροφιά στους τρελούς
και στους ποιητές
εκεί που κάποτε ζήσαμε
εκεί που κάποτε έσβησες ένα ποίημα
γιατί δεν το καταλάβαινες

Μουσσώνες τα δέντρα δυσκολεύονται να ανασάνουν
Μουσσώνες τα δέντρα δυσκολεύονται να ανασάνουν
στα Εξάρχεια ρίχνουν θειάφι στα αμπέλια
το πορτοκαλί στους καθρέπτες εξημερώνει τα αστέρια
οι ήρωες παίρνουν οδηγίες από τα ποιήματα
η ημερομηνία γέννησης εκσφενδονίζει τις
αρχαίες πέτρες των κήπων
οι καρναβαλιστές με τους επισκέπτες γίνονται ένα
στην ανηφόρα του Στρέφη τα ιδιαίτερα
χαρακτηριστικά παγιδεύονται
τα πουλιά ανήσυχα ακούν το μετεωρολογικό δελτίο
ο θρήνος της φωτιάς εξαπλώνεται
οι αντιθέσεις αφήνουν τα δακτυλικά τους
αποτυπώματα
και ησυχάζουν
ακούγεται απαγγελία εκείνης της ποιήτριας
που όλοι νόμιζαν πεθαμένη

έρχονται από παντού χρώματα σπάνια να
ξεδιψάσουν
τρώγονται τα όνειρα μεταξύ τους και ο Άσιμος
γελάει μέχρι να βρει ζωή
τα πλήκτρα οργώνουν τη γεωμετρία της πλατείας
και οι πρόσφυγες αναζητούν τις αυλές με τους ίσκιους
το πρωί ο ήλιος και το βράδυ το φεγγάρι
ζητιανεύουν τις μνήμες των πεθαμένων
το ανείπωτο σέρνει μαζί του τα ραγισμένα
πλευρά της δύσης
ένα τεράστιο Άλφα επιλέγει για ρούχο του
το ασήμι των βράχων του λόφου
Μουσσώνες τα δέντρα δυσκολεύονται να ανασάνουν

Τα ποιήματα *Ποίημα* και *Ποιητής* μπορούν να χαρακτηριστούν ως ποιήματα ποιητικής. Όπερ σημαίνει πως σαν θέμα τους έχουν την ποιητική τέχνη και την καλλιτεχνική δημιουργία γενικότερα, καθώς και τον τρόπο μέσω του οποίου οι εκάστοτε δημιουργοί περιγράφουν τη διαδικασία γένεσης ή πρόσληψης της ποίησης. Επί πλέον δημιουργείται μια απόπειρα συγκριτικής αποτίμησης αυτών των ποιημάτων, ως προς τη συγκεκριμένη διαδικασία. Το ομώνυμο εκτενές ποίημα *Μουσσώνες τα δέντρα δυσκολεύονται να ανασάνουν* ξεδιπλώνει την υπαρξιακή καθημερινότητα και τις αντιφάσεις που δημιουργούνται στο κέντρο της Αθήνας. Κλείνοντας, παραθέτουμε τα λόγια του Ουάλλας Στήβενς περί ποίησης. *Η ποίηση για μένα ήταν και είναι ένα μεγάλο ταξίδι κατά το οποίο ανακαλύπτω τον κόσμο γύρω μου για πρώτη φορά, ενώ επιχειρώ να μοιραστώ τις εντυπώσεις μου με τους άλλους με σαφήνεια. Ποίηση είναι η γλώσσα που μαθαίνω όταν συναντώ άλλους ταξιδιώτες, που είναι περισσότερο εξοικειωμένοι με την ιστορία και την γεωγραφία του κόσμου στον οποίο είχα την χαρά να χαθώ κατά τη διάρκεια των πρώτων χρόνων του ταξιδιού. Καθώς περνάει ο χρόνος, με λίγη τύχη και επιμονή, μαθαίνω να μην φοβάμαι να μιμηθώ τους παλιούς τεχνίτες του λόγου ή να επαναλαμβάνω παλιές κοινοτοπίες, μιας και έχω βρει την προσωπική μου ποιητική φωνή.*

Χ. Μ.

Από πού προέρχεται το κακό;

Μια φορά κι ένα καιρό ζούσε ένας άνθρωπος,
που τον απασχολούσαν πολύ τα αινίγματα του κόσμου.

Το τσεκούρι έλεγε στο δέντρο:
«Μπορώ να κάνω κάτι, που εσύ δεν μπορείς.
Μπορώ να σε κόψω, εσύ όμως να με κόψεις δεν μπορείς».
Τότε το δέντρο απάντησε ήρεμα

Ποιήματα / Εκδόσεις Κουκκίδα

Το *Μουσσώνες τα δέντρα δυσκολεύονται να ανασάνουν* είναι μια ποιητική συλλογή με μικρά και μεγάλα αλληγορικά αποφθέγματα. Στην αρχή ξεκινά με μια ρήση του Ανδρέα Εμπειρίκου *θαναι η ποίησις σπερματική απόλυτα ερωτική η δεν θα υπάρχει.* Εν συνεχεία, παρουσιάζει μια σειρά από ποιήματα που έχουν αναφορές στον άνθρωπο, στην φύση, στον έρωτα και στην καθημερινή ζωή. Ενδεικτική παρουσίαση:

Θλιμμένα λουλούδια

Παραφυλάω να σε δω να φεύγεις
και τότε μπαίνω κρυφά στο σπίτι σου
και με τα δάκρυα μου ποτίζω τα λουλούδια σου
γι' αυτό όταν γυρίζεις τα βλέπεις θλιμμένα

Θλίψη

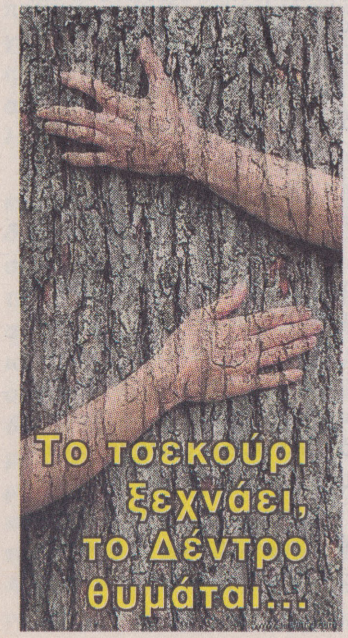
Έχει τη θλίψη των κοριτσιών
που γεννήθηκαν από δέντρα
και τα παιδιά σκαρφαλώνουν στα σύννεφα
εκεί που τα χελιδόνια την άνοιξη περνούν
ώρες κάνοντας συντροφιά στους τρελούς
και στους ποιητές
εκεί που κάποτε ζήσαμε
εκεί που κάποτε έσβησες ένα ποίημα
γιατί δεν το καταλάβαινες

Μουσσώνες τα δέντρα δυσκολεύονται να ανασάνουν

Μουσσώνες τα δέντρα δυσκολεύονται να ανασάνουν
στα Εξάρχεια ρίχνουν θειάφι στα αμπέλια
το πορτοκαλί στους καθρέπτες εξημερώνει τα αστέρια
οι ήρωες παίρνουν οδηγίες από τα ποιήματα
η ημερομηνία γέννησης εκσφενδονίζει τις
αρχαίες πέτρες των κήπων
οι καρναβαλιστές με τους επισκέπτες γίνονται ένα
στην ανηφόρα του Στρέφη τα ιδιαίτερα
χαρακτηριστικά παγιδεύονται
τα πουλιά ανήσυχα ακούν το μετεωρολογικό δελτίο
ο θρήνος της φωτιάς εξαπλώνεται
οι αντιθέσεις αφήνουν τα δακτυλικά τους
αποτυπώματα
και ησυχάζουν
ακούγεται απαγγελία εκείνης της ποιήτριας
που όλοι νόμιζαν πεθαμένη

ρίζουν ως ποιήματα ποιητικής. Όπερ σημαίνει πως σαν θέμα τους έχουν την ποιητική τέχνη και την καλλιτεχνική δημιουργία γενικότερα, καθώς και τον τρόπο μέσω του οποίου οι εκάστοτε δημιουργοί περιγράφουν τη διαδικασία γένεσης ή πρόσληψης της ποίησης. Επί πλέον δημιουργείται μια απόπειρα συγκριτικής αποτίμησης αυτών των ποιημάτων, ως προς τη συγκεκριμένη διαδικασία. Το ομώνυμο εκτενές ποίημα *Μουσσώνες τα δέντρα δυσκολεύονται να ανασάνουν* ξεδιπλώνει την υπαρξιακή καθημερινότητα και τις αντιφάσεις που δημιουργούνται στο κέντρο της Αθήνας. Κλείνοντας, παραθέτουμε τα λόγια του Ουάλλας Στήβενς περί ποίησης. *Η ποίηση για μένα ήταν και είναι ένα μεγάλο ταξίδι κατά το οποίο ανακαλύπτω τον κόσμο γύρω μου για πρώτη φορά, ενώ επιχειρώ να μοιραστώ τις εντυπώσεις μου με τους άλλους με σαφήνεια. Ποίηση είναι η γλώσσα που μαθαίνω όταν συναντώ άλλους ταξιδιώτες, που είναι περισσότερο εξοικειωμένοι με την ιστορία και την γεωγραφία του κόσμου στον οποίο είχα την χαρά να χαθώ κατά τη διάρκεια των πρώτων χρόνων του ταξιδιού. Καθώς περνάει ο χρόνος, με λίγη τύχη και επιμονή, μαθαίνω να μην φοβάμαι να μιμηθώ τους παλιούς τεχνίτες του λόγου ή να επαναλαμβάνω παλιές κοινοτοπίες, μιας και έχω βρει την προσωπική μου ποιητική φωνή.*

Χ. Μ.

Από πού προέρχεται το κακό;

Μια φορά κι ένα καιρό ζούσε ένας άνθρωπος,
που τον απασχολούσαν πολύ τα αινίγματα του κόσμου.
Πιο πολύ βασανιζόταν το μυαλό του
σαν προσπαθούσε να συλλάβει την προέλευση του κακού.
Δεν μπορούσε όμως να βρει απάντηση σ' αυτό.
Έλεγε μέσα του: ο κόσμος προέρχεται από το Θεό
και στο Θεό υπάρχει μόνο καλοσύνη.
Πώς γίνεται να βγαίνουν άνθρωποι κακοί απ' το καλό;
Συλλογιζόταν συνέχεια πάνω σ' αυτό,
αλλά μάταια, απάντηση στο ερώτημά του
δεν μπόραγε να βρει.

Συνέβη κάποτε ο άνθρωπος αυτός
να συναντήσει στο δρόμο του ένα δέντρο,
την ώρα που συνομιλούσε μ' ένα τσεκούρι.
Το τσεκούρι έλεγε στο δέντρο:
«Μπορώ να κάνω κάτι, που εσύ δεν μπορείς.
Μπορώ να σε κόψω, εσύ όμως να με κόψεις δεν μπορείς».
Τότε το δέντρο απάντησε ήρεμα
στο περήφανο τσεκούρι:
«Το ξύλο από το οποίο είναι φτιαγμένο το χερούλι σου
το πήραν πέρσι από το σώμα μου...»

Όταν ο άνθρωπος άκουσε αυτήν τη συνομιλία ξύπνησε μέσα στη ψυχή του μια σκέψη. Δεν μπορούσε να την εκφράσει με λόγια, αλλά του έδωσε απάντηση στο ερώτημά του:
πώς το κακό μπορεί να προκύψει απ' το καλό.

Rudolf Steiner, «*The test of the soul*»

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗ

(Δ΄Μέρος)

Ο Υπόγειος Σιδηρόδρομος

Ο ιστορικός και πολύ ξακουστός Υπόγειος Σιδηρόδρομος[1] είναι ένα άλλο θέμα που εξακολουθεί να απαιτεί μελέτη για να κατανοηθεί καλύτερα το μέγεθος και η ιστορική του σημασία.

Εδώ θα εξετάσουμε:

α. Τις διαστάσεις του, την ανυπακοή του στην κυβέρνηση και την κοινωνική του αποδοχή.

β. Γιατί ήταν μία από τις δύο κύριες αιτίες του εμφυλίου πολέμου.

γ. Τη «χειραφέτηση» των υποδουλωμένων μαύρων.

Βυθισμένοι σε ένα πλήθος ιστοριών που επιχειρούν να εστιάσουν το μυαλό και τη φαντασία μας στη δημιουργικότητα των πολλών, στον ηρωισμό και στις θυσίες άλλων, πολύ σπάνια εξετάζουμε το πραγματικό μέγεθος και το εύρος του Υπόγειου Σιδηρόδρομου και τα ιστορικά του επιτεύγματα. Επί πλέον, η δουλεία ήταν πολύ επικερδής επιχείρηση, γεγονός που έχει αποτυπωθεί ποικιλοτρόπως. Πολλές από αυτές τις αναφορές είναι ακόμα διαθέσιμες για να τις μελετήσουμε.

Μπορεί με βεβαιότητα να ειπωθεί ότι από την αρχή του εμφυλίου πολέμου υπήρχαν περισσότεροι από εκατό χιλιάδες σκλάβοι φυγάδες στον Καναδά και αρκετές χιλιάδες περισσότεροι στο Μεξικό. Σχεδόν όλοι τους έλαβαν κάποια άμεση ή έμμεση βοήθεια από το U.G.R.R. Ωστόσο, το Μεξικό συνήθως δεν αναφέρεται καν ως προορισμός στο U.G.R.R. –μολονότι ήταν– και οι κολλεκτίβες των Seminoles διαδραμάτισαν βασικό ρόλο, όπως προαναφέραμε.

Σκεφτείτε: «περισσότεροι από 100.000 δραπέτες», ενώ 4.000.000 βρίσκονταν ακόμα σε κατάσταση δουλείας στον Νότο. Αυτό είναι περίπου ίσο με το ποσοστό όλων των μαύρων σήμερα στις φυλακές σε σχέση με ολόκληρο τον Μαύρο πληθυσμό της χώρας αυτής!

Ο Καναδάς έγινε ο κύριος προορισμός (εκτός από τις

κή» και οικονομικά επιζήμια αντίθεση στην εξουσία και τον έλεγχό της.

Ακόμα, η δημοφιλής αντίληψη είναι ότι το U.G.R.R. και οι «Υπέρμαχοι της κατάργησης της δουλείας» μετακινούνταν με ευκολία, έχοντας «συνολική» υποστήριξη εκτός του Νότου. Παρά το εύρος και το βάθος του, αυτό απέχει πολύ από την πραγματικότητα! Βεβαίως, σε ορισμένες περιοχές όπως το Oberlin, το Οχάιο και η Βοστώνη της Μασαχουσέτης, η κατάργηση της δουλείας υποστηρίχθηκε από μεγάλα τμήματα του πληθυσμού, αλλά στις περισσότερες βόρειες περιοχές παρέμεινε η ατζέντα των «μειονοτήτων». Γνωρίζουμε ότι αυτό συνέβη επειδή δεν μπορούσαν να πάρουν αρκετούς ανθρώπους με το μέρος τους, για να σταματήσουν τις δυνάμεις καταστολής του κράτους, οι οποίες παρεμπόδιζαν κινητοποιήσεις προς αυτή την κατεύθυνση.

βάνια, δεν απέχει πολύ από τη Φιλαδέλφεια – τον κύριο κόμβο του U.G.R.R. στην ανατολική ακτή ... τόσο στη γραμμή «Mason Dixon», το επίσημο χώρισμα μεταξύ των βόρειων και νότιων Πολιτειών, όσο και της Πενσυλβάνια και του Μέρυλαντ: ελεύθερες και σκλαβωμένες πολιτείες. Έτσι, ήταν μια δευτερεύουσα, αλλά πολύ χρησιμοποιούμενη διαδρομή διαφυγής του U.G.R.R..

Ας μιλήσουμε τώρα για τον William Parker και τη σύζυγό του, δύο Μαύρους δραπέτες από το Maryland που εργάζονταν σε μια μικρή φάρμα κοντά στη Christiana για περίπου δέκα χρόνια. Μαζί τους ζούσαν και η μητέρα της συζύγου, καθώς και τα παιδιά τους. Το ίδιο το αγρόκτημα βρισκόταν σε εδάφη μισθωμένα σε αυτόν από τον τοπικό Λευκό Υπέρμαχο της Κατάργησης της Δουλείας. Επί πλέον, υπήρχαν και άλλοι μαύροι αγρότες κοντά, τόσο ελεύθεροι όσο και δραπέτες.

Ο ιστορικός και πολύ ξακουστός Υπόγειος Σιδηρόδρομος[1] είναι ένα άλλο θέμα που εξακολουθεί να απαιτεί μελέτη για να κατανοηθεί καλύτερα το μέγεθος και η ιστορική του σημασία.

Εδώ θα εξετάσουμε:

α. Τις διαστάσεις του, την ανυπακοή του στην κυβέρνηση και την κοινωνική του αποδοχή.

β. Γιατί ήταν μία από τις δύο κύριες αιτίες του εμφυλίου πολέμου.

γ. Τη «χειραφέτηση» των υποδουλωμένων μαύρων.

Βυθισμένοι σε ένα πλήθος ιστοριών που επιχειρούν να εστιάσουν το μυαλό και τη φαντασία μας στη δημιουργικότητα των πολλών, στον ηρωισμό και στις θυσίες άλλων, πολύ σπάνια εξετάζουμε το πραγματικό μέγεθος και το εύρος του Υπόγειου Σιδηρόδρομου και τα ιστορικά του επιτεύγματα. Επί πλέον, η δουλεία ήταν πολύ επικερδής επιχείρηση, γεγονός που έχει αποτυπωθεί ποικιλοτρόπως. Πολλές από αυτές τις αναφορές είναι ακόμα διαθέσιμες για να τις μελετήσουμε.

Μπορεί με βεβαιότητα να ειπωθεί ότι από την αρχή του εμφυλίου πολέμου υπήρχαν περισσότεροι από εκατό χιλιάδες σκλάβοι φυγάδες στον Καναδά και αρκετές χιλιάδες περισσότεροι στο Μεξικό. Σχεδόν όλοι τους έλαβαν κάποια άμεση ή έμμεση βοήθεια από το U.G.R.R. Ωστόσο, το Μεξικό συνήθως δεν αναφέρεται καν ως προορισμός στο U.G.R.R. –μολονότι ήταν– και οι κολλεκτίβες των Seminoles διαδραμάτισαν βασικό ρόλο, όπως προαναφέραμε.

Σκεφτείτε: «περισσότεροι από 100.000 δραπέτες», ενώ 4.000.000 βρίσκονταν ακόμα σε κατάσταση δουλείας στον Νότο. Αυτό είναι περίπου ίσο με το ποσοστό όλων των μαύρων σήμερα στις φυλακές σε σχέση με ολόκληρο τον Μαύρο πληθυσμό της χώρας αυτής!

Ο Καναδάς έγινε ο κύριος προορισμός (εκτός από τις βόρειες πολιτείες), αφού οι Η.Π.Α. πέρασαν από το 1850 έναν «επιθετικό» νόμο για Φυγόδικους σκλάβους, δεδομένου ότι η Αγγλία (κυβερνήτης του Καναδά) είχε απαγορεύσει την δουλεία και δεν θα ήταν ανεκτές οι παραβιάσεις στην επικράτειά του από κυνηγούς σκλάβων.

Το Μεξικό, από την άλλη πλευρά, ήταν ανοιχτό σε όσους έφυγαν από το Τέξας, αλλά από τη στιγμή που θα πατούσαν το πόδι τους εκεί, έπρεπε να σχηματίσουν «πολεμικές συμμαχίες» είτε με τους Seminoles είτε με άλλους Amerindians, προκειμένου να προστατεύσουν την ελευθερία τους από τακτικές επιθέσεις κεφαλοκυνηγών προερχόμενων από το Τέξας, όπως έκαναν οι Seminoles στη Φλόριντα.

Τέλος, ένας άγνωστος αριθμός δραπετών παρέμεινε στις πόλεις, και οργανώνονταν για να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους, χωρίς να υπολογίζουμε τους Maroons που βρίσκονταν ακόμα στους βάλτους του Νότου, στην

κή» και οικονομικά επιζήμια αντίθεση στην εξουσία και τον έλεγχό της.

Ακόμα, η δημοφιλής αντίληψη είναι ότι το U.G.R.R. και οι «Υπέρμαχοι της κατάργησης της δουλείας» μετακινούνταν με ευκολία, έχοντας «συνολική» υποστήριξη εκτός του Νότου. Παρά το εύρος και το βάθος του, αυτό απέχει πολύ από την πραγματικότητα! Βεβαίως, σε ορισμένες περιοχές όπως το Oberlin, το Οχάιο και η Βοστώνη της Μασαχουσέτης, η κατάργηση της δουλείας υποστηρίχθηκε από μεγάλα τμήματα του πληθυσμού, αλλά στις περισσότερες βόρειες περιοχές παρέμεινε η ατζέντα των «μειονοτήτων». Γνωρίζουμε ότι αυτό συνέβη επειδή δεν μπορούσαν να πάρουν αρκετούς ανθρώπους με το μέρος τους, για να σταματήσουν τις δυνάμεις καταστολής του κράτους, οι οποίες παρεμπόδιζαν κινητοποιήσεις προς αυτή την κατεύθυνση.

Επί πλέον, σε αρκετές βόρειες περιοχές, οι πλούσιοι και ισχυροί άνθρωποι στηρίζονταν στη δουλεία για να διατηρήσουν άθικτα τα έσοδα και τα κέρδη τους. Οι τράπεζες, η παραγωγή αγροτικών εργαλείων, αλυσίδων, δεσμών, οι ασφαλίσεις, βασικές πολιτικές συμμαχίες, όλα αυτά βασίζονταν στα κέρδη από την δουλεία.

Οι ευρέως γνωστές και μαχητικές δραστηριότητες διεξήχθησαν από τους ίδιους τους δραπέτες και τους υποστηρικτές του U.G.R.R..

Σε πολλά μέρη, οι υπέρμαχοι της κατάργησης της δουλείας δέχθηκαν επιθέσεις, φυλακίστηκαν και σκοτώθηκαν. Επί πρόσθετα, τα σπίτια και οι οικογένειές τους κάηκαν ή χτυπήθηκαν. Συνελήφθησαν, φυλακίστηκαν και γενικά δεν ήταν ποτέ ξανά ασφαλείς. Τέλος, ο αληθινός Υπέρμαχος της Κατάργησης της Δουλείας ήταν αυτός που υποστήριζε είτε άμεσα είτε έμμεσα το U.G.R.R. και συνεπώς έπρεπε να είναι έτοιμος να υπερασπιστεί τους δραπέτες,

βάνια, δεν απέχει πολύ από τη Φιλαδέλφεια – τον κύριο κόμβο του U.G.R.R. στην ανατολική ακτή ... τόσο στη γραμμή «Mason Dixon», το επίσημο χώρισμα μεταξύ των βόρειων και νότιων Πολιτειών, όσο και της Πενσυλβάνια και του Μέρυλαντ: ελεύθερες και σκλαβωμένες πολιτείες. Έτσι, ήταν μια δευτερεύουσα, αλλά πολύ χρησιμοποιούμενη διαδρομή διαφυγής του U.G.R.R..

Ας μιλήσουμε τώρα για τον William Parker και τη σύζυγό του, δύο Μαύρους δραπέτες από το Maryland που εργάζονταν σε μια μικρή φάρμα κοντά στη Christiana για περίπου δέκα χρόνια. Μαζί τους ζούσαν και η μητέρα της συζύγου, καθώς και τα παιδιά τους. Το ίδιο το αγρόκτημα βρισκόταν σε εδάφη μισθωμένα σε αυτόν από τον τοπικό Λευκό Υπέρμαχο της Κατάργησης της Δουλείας. Επί πλέον, υπήρχαν και άλλοι μαύροι αγρότες κοντά, τόσο ελεύθεροι όσο και δραπέτες.

Παρ' όλα αυτά, ο Parker και οι άλλοι δεν ήταν μόνο αγρότες. Στην πραγματικότητα αποτελούσαν ένα ενεργό, επιθετικό και πολύ αποτελεσματικό ένοπλο τμήμα του U.G.R.R. Ως τέτοιοι, για χρόνια αυτοπροστατεύονταν, προστάτευαν άλλους δραπέτες, απελευθέρωναν μαύρους με το δίκτυο U.G.R.R. από τους κεφαλοκυνηγούς, οι οποίοι συχνά ήταν από γειτονικές κοινότητες. Είχαν πολεμήσει με πυροβόλα όπλα, είχαν απελευθερώσει απαχθέντες Μαύρους, ενώ είχαν προσπαθήσει να διασώσουν και άλλους από την τοπική φυλακή. Με το πέρασμα του νόμου του 1850, περί Φυγοδικίας των Σκλάβων, ωστόσο, η κατάσταση επιδεινώθηκε. Η Πράξη αυτή «διέταζε» όλους τους πολίτες –Βορρά και Νότου– να βοηθήσουν ενεργά στη σύλληψη των φυγόδικων σκλάβων. Όλοι οι δουλέμποροι και οι κεφαλοκυνηγοί ενθαρρύνθηκαν από αυτήν. Έτσι, η σκηνή στήθηκε για τα επερχόμενα γεγονότα της Christiana.

επιτεύγματα. Επί πλέον, η δουλεία ήταν πολύ επικερδής επιχείρηση, γεγονός που έχει αποτυπωθεί ποικιλοτρόπως. Πολλές από αυτές τις αναφορές είναι ακόμα διαθέσιμες για να τις μελετήσουμε.

Μπορεί με βεβαιότητα να ειπωθεί ότι από την αρχή του εμφυλίου πολέμου υπήρχαν περισσότεροι από εκατό χιλιάδες σκλάβοι φυγάδες στον Καναδά και αρκετές χιλιάδες περισσότεροι στο Μεξικό. Σχεδόν όλοι τους έλαβαν κάποια άμεση ή έμμεση βοήθεια από το U.G.R.R. Ωστόσο, το Μεξικό συνήθως δεν αναφέρεται καν ως προορισμός στο U.G.R.R. –μολονότι ήταν– και οι κολλεκτίβες των Seminoles διαδραμάτισαν βασικό ρόλο, όπως προαναφέραμε.

Σκεφτείτε: «περισσότεροι από 100.000 δραπέτες», ενώ 4.000.000 βρίσκονταν ακόμα σε κατάσταση δουλείας στον Νότο. Αυτό είναι περίπου ίσο με το ποσοστό όλων των μαύρων σήμερα στις φυλακές σε σχέση με ολόκληρο τον Μαύρο πληθυσμό της χώρας αυτής!

Ο Καναδάς έγινε ο κύριος προορισμός (εκτός από τις βόρειες πολιτείες), αφού οι Η.Π.Α. πέρασαν από το 1850 έναν «επιθετικό» νόμο για Φυγόδικους σκλάβους, δεδομένου ότι η Αγγλία (κυβερνήτης του Καναδά) είχε απαγορεύσει την δουλεία και δεν θα ήταν ανεκτές οι παραβιάσεις στην επικράτειά του από κυνηγούς σκλάβων.

Το Μεξικό, από την άλλη πλευρά, ήταν ανοιχτό σε όσους έφυγαν από το Τέξας, αλλά από τη στιγμή που θα πατούσαν το πόδι τους εκεί, έπρεπε να σχηματίσουν «πολεμικές συμμαχίες» είτε με τους Seminoles είτε με άλλους Amerindians, προκειμένου να προστατεύσουν την ελευθερία τους από τακτικές επιθέσεις κεφαλοκυνηγών προερχόμενων από το Τέξας, όπως έκαναν οι Seminoles στη Φλόριντα.

Τέλος, ένας άγνωστος αριθμός δραπετών παρέμεινε στις πόλεις, και οργανώνονταν για να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους, χωρίς να υπολογίζουμε τους Maroons που βρίσκονταν ακόμα στους βάλτους του Νότου, στην ενδοχώρα, στους πρόποδες και στα βουνά.

Ποτέ πριν ή έκτοτε, η χώρα αυτή δεν είχε να αντιμετωπίσει ένα τόσο μεγάλο τμήμα του πληθυσμού της, που να εκφράζει έμπρακτα μια τόσο εξαπλωμένη, «μαχητική» και οικονομικά επιζήμια αντίθεση στην εξουσία και τον έλεγχό της.

Ακόμα, η δημοφιλής αντίληψη είναι ότι το U.G.R.R. και οι «Υπέρμαχοι της κατάργησης της δουλείας» μετακινούνταν με ευκολία, έχοντας «συνολική» υποστήριξη εκτός του Νότου. Παρά το εύρος και το βάθος του, αυτό απέχει πολύ από την πραγματικότητα! Βεβαίως, σε ορισμένες περιοχές όπως το Oberlin, το Οχάιο και η Βοστώνη της Μασαχουσέτης, η κατάργηση της δουλείας υποστηρίχθηκε από μεγάλα τμήματα του πληθυσμού, αλλά στις περισσότερες βόρειες περιοχές παρέμεινε η ατζέντα των «μειονοτήτων». Γνωρίζουμε ότι αυτό συνέβη επειδή δεν μπορούσαν να πάρουν αρκετούς ανθρώπους με το μέρος τους, για να σταματήσουν τις δυνάμεις καταστολής του κράτους, οι οποίες παρεμπόδιζαν κινητοποιήσεις προς αυτή την κατεύθυνση.

Επί πλέον, σε αρκετές βόρειες περιοχές, οι πλούσιοι και ισχυροί άνθρωποι στηρίζονταν στη δουλεία για να διατηρήσουν άθικτα τα έσοδα και τα κέρδη τους. Οι τράπεζες, η παραγωγή αγροτικών εργαλείων, αλυσίδων, δεσμών, οι ασφαλίσεις, βασικές πολιτικές συμμαχίες, όλα αυτά βασίζονταν στα κέρδη από την δουλεία.

Οι ευρέως γνωστές και μαχητικές δραστηριότητες διεξήχθησαν από τους ίδιους τους δραπέτες και τους υποστηρικτές του U.G.R.R..

Σε πολλά μέρη, οι υπέρμαχοι της κατάργησης της δουλείας δέχθηκαν επιθέσεις, φυλακίστηκαν και σκοτώθηκαν. Επί πρόσθετα, τα σπίτια και οι οικογένειές τους κάηκαν ή χτυπήθηκαν. Συνελήφθησαν, φυλακίστηκαν και γενικά δεν ήταν ποτέ ξανά ασφαλείς. Τέλος, ο αληθινός Υπέρμαχος της Κατάργησης της Δουλείας ήταν αυτός που υποστήριζε είτε άμεσα είτε έμμεσα το U.G.R.R. και συνεπώς έπρεπε να είναι έτοιμος να υπερασπιστεί τους δραπέτες, τους συνεργάτες και τους γείτονές του από ένοπλους και επικίνδυνους κυνηγούς σκλάβων και τις Αρχές που τους στήριζαν, και οι οποίοι προσπαθούσαν να κερδίσουν ανταμοιβή για τον εντοπισμό και την απαγωγή «δραπετών» και «ελεύθερων» μαύρων.

Βέβαια, η επονομαζόμενη «Τραγωδία στην Christiana» το 1851 είναι διδακτική ως προς τη δεινή κατάσταση τόσο των δραπετών όσο και των Υπέρμαχων της Κατάργησης της Δουλείας[2]. Η Christiana, στο Λάνκαστερ της Πενσυλβάνια, δεν απέχει πολύ από τη Φιλαδέλφεια – τον κύριο κόμβο του U.G.R.R. στην ανατολική ακτή ... τόσο στη γραμμή «Mason Dixon», το επίσημο χώρισμα μεταξύ των βόρειων και νότιων Πολιτειών, όσο και της Πενσυλβάνια και του Μέρυλαντ: ελεύθερες και σκλαβωμένες πολιτείες. Έτσι, ήταν μια δευτερεύουσα, αλλά πολύ χρησιμοποιούμενη διαδρομή διαφυγής του U.G.R.R..

Ας μιλήσουμε τώρα για τον William Parker και τη σύζυγό του, δύο Μαύρους δραπέτες από το Maryland που εργάζονταν σε μια μικρή φάρμα κοντά στη Christiana για περίπου δέκα χρόνια. Μαζί τους ζούσαν και η μητέρα της συζύγου, καθώς και τα παιδιά τους. Το ίδιο το αγρόκτημα βρισκόταν σε εδάφη μισθωμένα σε αυτόν από τον τοπικό Λευκό Υπέρμαχο της Κατάργησης της Δουλείας. Επί πλέον, υπήρχαν και άλλοι μαύροι αγρότες κοντά, τόσο ελεύθεροι όσο και δραπέτες.

Παρ' όλα αυτά, ο Parker και οι άλλοι δεν ήταν μόνο αγρότες. Στην πραγματικότητα αποτελούσαν ένα ενεργό, επιθετικό και πολύ αποτελεσματικό ένοπλο τμήμα του U.G.R.R. Ως τέτοιοι, για χρόνια αυτοπροστατεύονταν, προστάτευαν άλλους δραπέτες, απελευθέρωναν μαύρους με το δίκτυο U.G.R.R. από τους κεφαλοκυνηγούς, οι οποίοι συχνά ήταν από γειτονικές κοινότητες. Είχαν πολεμήσει με πυροβόλα όπλα, είχαν απελευθερώσει απαχθέντες Μαύρους, ενώ είχαν προσπαθήσει να διασώσουν και άλλους από την τοπική φυλακή. Με το πέρασμα του νόμου του 1850, περί Φυγοδικίας των Σκλάβων, ωστόσο, η κατάσταση επιδεινώθηκε. Η Πράξη αυτή «διέταζε» όλους τους πολίτες –Βορρά και Νότου– να βοηθήσουν ενεργά στη σύλληψη των φυγόδικων σκλάβων. Όλοι οι δουλέμποροι και οι κεφαλοκυνηγοί ενθαρρύνθηκαν από αυτήν. Έτσι, η σκηνή στήθηκε για τα επερχόμενα γεγονότα της Christiana.

Ένας δουλέμπορος από το Μέρυλαντ έλαβε πληροφορίες ότι θα μπορούσε να συλλάβει μερικά από τα δικά του «περιουσιακά στοιχεία» στο Λάνκαστερ της Πενσυλβάνια. Αμέσως έφτιαξε ένοπλο απόσπασμα αποτελούμενο από το γιο του, έναν άλλο συγγενή του και κάποιους ακόμη. Ακολούθως παρουσιάστηκε σε ένα Ομοσπονδιακό Δικαστήριο στην Φιλαδέλφεια της Πενσυλβάνια, όπου και έλαβε ένα επίσημο ένταλμα σύλληψης της «περιουσίας» του. Επί πλέον, προσέλαβε έναν ομοσπονδιακό αναπληρωτή και έναν αστυνομικό της πόλης για να βοηθήσουν στην επιχείρηση.

---

1. Ο Υπόγειος Σιδηρόδρομος (The Under Ground Rail Road/ U.G.R.R) ήταν ένα ευρύ δίκτυο μυστικών διαδρομών και ασφαλών σπιτιών, κατά τα μέσα του 19ου αιώνα, για την μεταφορά Αφρικανών σκλάβων σε βορειότερες χώρες, όπου είχε καταργηθεί η δουλεία. Εκτιμήσεις αναφέρουν ότι μέχρι το 1850 περίπου 100.000 σκλάβοι είχαν αποδράσει με τη βοήθεια αυτού του δικτύου. [Σ.τ.μ.]

2. Βλέπε http://explorepahistory.com/hmarker.php?markerId=1-A-109

Στη συνέχεια, το απόσπασμα αυτό επιβιβάστηκε σε τραίνο για την κομητεία του Λάνκαστερ. Δεν γνώριζαν, όμως, ότι ένας μεταφορέας του U.G.R.R. ήταν επίσης στο τραίνο –στο δικό τους βαγόνι– και παρακολουθούσε κάθε κίνησή τους. Ήσυχα και προσεκτικά, ο κατάσκοπος του U.G.R.R. στη Φιλαδέλφεια έστειλε μήνυμα στην τοπική «Επιτροπή Επαγρύπνησης» για ό,τι είχε μάθει για το ένταλμα στο δικαστήριο, για να ειδοποιηθεί ο Parker και η οργάνωση. Στη συνέχεια, την επόμενη μέρα, το απόσπασμα δωροδόκησε κάποιον και έμαθε ότι οι δύο δραπέτες που ζητούσαν βρίσκονταν στο αγρόκτημα των Parkers. Εκεί, οι Parkers και άλλοι, περίμεναν υπομονετικά τους διώκτες τους.

Οι δουλέμποροι μπήκαν τολμηρά στο ισόγειο του σπιτιού των Parkers, με το απαραίτητο ύφος νταή, ενώ οι Parkers και άλλοι φυγόδικοι βρίσκονταν αρχικά στον δεύτερο όροφο. Κατεβαίνοντας στο ισόγειο, ο Parker και κάποιος Λευκός Υπέρμαχος της Κατάργησης της Δουλείας επιχείρησαν να πείσουν τους δουλέμπορους να φύγουν, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Έτσι, η σύζυγος του Parker άρχισε να ηχεί ένα είδος συναγερμού. Αυτό έκανε έναν δουλέμπορο να ανέβει σε ένα δέντρο και να πυροβολήσει στο παράθυρο, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να την αναγκάσει να πέσει κάτω και να συνεχίσει να σφυράει. Σύντομα, άλλοι Μαύροι άρχισαν να εμφανίζονται, οπλισμένοι μέχρι τα δόντια.

Στη συνέχεια, ξεκινά συμπλοκή με πυροβολισμούς και μαχαιρώματα. Σε μικρό χρονικό διάστημα όλοι, εκτός από έναν από τους δουλέμπορους, είτε τραυματίστηκαν είτε εκδιώχθηκαν στα χωράφια, από τους Μαύρους. Ο αρχηγός, άλλωστε, αφού τραυματίστηκε, «αποτελειώθηκε από τις γυναίκες». Οι μαύροι δεν τραυματίστηκαν σοβαρά.

Στη συνέχεια, βέβαια, η κυβέρνηση προχώρησε σε ευρεία καταστολή στους εναπομείναντες Μαύρους και στους Λευκούς Υπέρμαχους της Κατάργησης της Δουλείας, σύροντας τους σε δικαστήρια και στη φυλακή. Όλοι, ωστόσο, απαλλάχτηκαν, και όλοι οι δραπέτες και τα παιδιά τους διέφυγαν μέσω του U.G.R.R. –εκτός από την ηλικιωμένη μητέρα.

Στο Oberlin και σε άλλες βόρειες περιοχές πραγματοποιήθηκαν ανάλογες «μαχητικές» ενέργειες: εισβολές σε δικαστήρια και φυλακές για να διασώσουν βίαια και να αρπάξουν τους φυγόδικους, να εξουδετερώσουν οποιονδήποτε φύλακα ή παρόμοια άτομα, συνήθως με αποτέλεσμα φίας του U.G.R.R., σε συνδυασμό με ό,τι έγινε γνωστό για τους κινδύνους και τις θυσίες τους, καθιστά τους όποιους επικριτές να φαίνονται ανόητοι ή στενόμυαλοι ιδεολόγοι.

Και θυμηθείτε, δεν ήταν καν ένας σκακιστικός όμιλος ή σύλλογος συζητήσεων αυτό για το οποίο μιλάμε! Ο Harriet Tubman κυκλοφορούσε πάντα οπλισμένος και είχε ορκιστεί να μην πιαστεί ποτέ ζωντανός. Ο Levi Coffin είχε ένοπλους συγγενείς για να προστατεύσει το άτομό του και το σπίτι του. Ο John Brown βοήθησε τους Μαύρους στο Βορρά να δημιουργήσουν ένα οπλισμένο τμήμα του U.G.R.R., όπως και οι Parkers στην κομητεία του Λάνκαστερ. Και, για δύο δεκαετίες μετά την αναχώρηση από τη Φλόριντα, οι Seminoles στο Μεξικό πολέμησαν απέναντι σε μικρά και μεγάλα αποσπάσματα δουλεμπόρων και κεφαλοκυνηγών. Ακόμη πιο εκπληκτικό ήταν το γεγονός ότι δεν πληρώνονταν για να αναλάβουν αυτούς τους κινδύνους, δεν είχαν «συνταχθεί» από καμία κυβέρνηση και μόνο μερικοί ήταν επαγγελματίες πολιτικοί.

Σαφώς, λοιπόν, αυτή η ηθική και ανθρώπινη προσπάθεια διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στον «εξαναγκασμό» ολόκληρης της χώρας να εμπλακεί τελικά σε μια αιματηρή σύγκρουση για να επιλύσει το ζήτημα της δουλείας. Ναι, το αναδυόμενο βιομηχανικό σύστημα στο Βορρά, ανάλογα με τη «μισθολογική δουλεία», ήταν σε μια πορεία σύγκρουσης με το σύστημα της «απλήρωτης εργασίας» του Νότου. Πάντως, την παραμονή του εμφυλίου πολέμου υπήρχαν περισσότεροι «εκατομμυριούχοι» (δουλέμποροι) στο Δέλτα του Μισισιπή, από όσους θα μπορούσε να βρει κάποιος σε όλες τις περιοχές έξω από αυτό· επρόκειτο για μια Αριστοκρατία του Νότου που δεν είχε απολύτως καμμία πρόθεση ή κίνητρο να καταργήσει τη δουλεία. Αντίθετα, ήταν απασχολημένοι προσπαθώντας να την εξαπλώσουν στις περιοχές από τις οποίες απομακρύνθηκαν οι Amerindians. Κατά συνέπεια, αν το «U.G.R.R. και οι Υπέρμαχοι της Κατάργησης της Δουλείας δεν τους είχαν αναγκάσει να «πανικοβληθούν» και να αποσπαστούν από την Ένωση» –προκαλώντας τον εμφύλιο πόλεμο– δεν ξέρει κανείς για πόσες δεκαετίες ακόμη θα μπορούσε να

Βιβλιογραφία

Hidden Americans: Maroons of Virginia and the Carolinas, Hugo Prosper Learning (Routledge, 1995)

Maroon Societies: Rebel Slave Communities in the Americas, Richard Price (Johns Hopkins Press, 1996)

To Be Free: Studies in American Negro History, Herbert Aptheker (International Publishers, 1968)

The Exiles of Florida, J. R. Giddings (Black Classic Press, 1997 – originally published in 1858)

Black Indians: A Hidden Heritage, William Loren Katz (Atheneum Books for Young Readers, 1997)

Underground Railroad, William Still (Dover, 2007 – originally published in 1872)

But We Have No Country: The 1851 Christiana, Pennsylvania Resistance, Ella Forbes (Africana Homestead Legacy Pub, 2010)

Russell Maroon Shoatz is a US political prisoner. The campaign to free him can be found at https://russellmaroonshoats.wordpress.com/

σμα δωροδόκησε κάποιον και έμαθε ότι οι δύο δραπέτες που ζητούσαν βρίσκονταν στο αγρόκτημα των Parkers. Εκεί, οι Parkers και άλλοι, περίμεναν υπομονετικά τους διώκτες τους.

Οι δουλέμποροι μπήκαν τολμηρά στο ισόγειο του σπιτιού των Parkers, με το απαραίτητο ύφος νταή, ενώ οι Parkers και άλλοι φυγόδικοι βρίσκονταν αρχικά στον δεύτερο όροφο. Κατεβαίνοντας στο ισόγειο, ο Parker και κάποιος Λευκός Υπέρμαχος της Κατάργησης της Δουλείας επιχείρησαν να πείσουν τους δουλέμπορους να φύγουν, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Έτσι, η σύζυγος του Parker άρχισε να ηχεί ένα είδος συναγερμού. Αυτό έκανε έναν δουλέμπορο να ανέβει σε ένα δέντρο και να πυροβολήσει στο παράθυρο, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να την αναγκάσει να πέσει κάτω και να συνεχίσει να σφυράει. Σύντομα, άλλοι Μαύροι άρχισαν να εμφανίζονται, οπλισμένοι μέχρι τα δόντια.

Στη συνέχεια, ξεκινά συμπλοκή με πυροβολισμούς και μαχαιρώματα. Σε μικρό χρονικό διάστημα όλοι, εκτός από έναν από τους δουλέμπορους, είτε τραυματίστηκαν είτε εκδιώχθηκαν στα χωράφια, από τους Μαύρους. Ο αρχηγός, άλλωστε, αφού τραυματίστηκε, «αποτελειώθηκε από τις γυναίκες». Οι μαύροι δεν τραυματίστηκαν σοβαρά.

Στη συνέχεια, βέβαια, η κυβέρνηση προχώρησε σε ευρεία καταστολή στους εναπομείναντες Μαύρους και στους Λευκούς Υπέρμαχους της Κατάργησης της Δουλείας, σύροντας τους σε δικαστήρια και στη φυλακή. Όλοι, ωστόσο, απαλλάχτηκαν, και όλοι οι δραπέτες και τα παιδιά τους διέφυγαν μέσω του U.G.R.R. –εκτός από την ηλικιωμένη μητέρα.

Στο Oberlin και σε άλλες βόρειες περιοχές πραγματοποιήθηκαν ανάλογες «μαχητικές» ενέργειες: εισβολές σε δικαστήρια και φυλακές για να διασώσουν βίαια και να αρπάξουν τους φυγόδικους, να εξουδετερώσουν οποιονδήποτε φύλακα ή παρόμοια άτομα, συνήθως με αποτέλεσμα κάποιος Υπέρμαχος της Κατάργησης της Δουλείας να συλληφθεί και να δικαστεί.

Στη συνέχεια, υπήρχαν οι «επιτροπές επαγρύπνησης», οι «Διευθυντές» και οι «Μέτοχοι» του U.G.R.R. Αυτά τα γενναία και αφοσιωμένα άτομα, μαζί με τους ταραχοποιούς, τις εφημερίδες και μια χούφτα εκλεγμένους αξιωματούχους ήταν οι «τεχνικοί» του κινήματος, ενώ η «καρδιά και η ψυχή» ήταν πάντα οι ίδιοι οι δραπέτες. Οι τελευταίοι, όπως είναι καλά τεκμηριωμένο, χρησιμοποίησαν κάθε είδους δημιουργικότητα, τεχνάσματα και βία, για να ξεφύγουν με τα πόδια, με μεταφορικά μέσα, με άμαξα, μέσα σε κιβώτια (ο Henry «Box» Brown ήταν μόνο ένας από έναν μεγάλο αριθμό ανδρών και γυναικών που έγινε γνωστό ότι είχαν αποσταλεί οι ίδιοι ως δέματα-εμπορεύματα – στην ελευθερία). Και στις περισσότερες από αυτές τις αποστολές συμμετείχαν μέλη του U.G.R.R., νος και είχε ορκιστεί να μην πιαστεί ποτέ ζωντανός. Ο Levi Coffin είχε ένοπλους συγγενείς για να προστατεύσει το άτομό του και το σπίτι του. Ο John Brown βοήθησε τους Μαύρους στο Βορρά να δημιουργήσουν ένα οπλισμένο τμήμα του U.G.R.R., όπως και οι Parkers στην κομητεία του Λάνκαστερ. Και, για δύο δεκαετίες μετά την αναχώρηση από τη Φλόριντα, οι Seminoles στο Μεξικό πολέμησαν απέναντι σε μικρά και μεγάλα αποσπάσματα δουλεμπόρων και κεφαλοκυνηγών. Ακόμη πιο εκπληκτικό ήταν το γεγονός ότι δεν πληρώνονταν για να αναλάβουν αυτούς τους κινδύνους, δεν είχαν «συνταχθεί» από καμία κυβέρνηση και μόνο μερικοί ήταν επαγγελματίες πολιτικοί.

Σαφώς, λοιπόν, αυτή η ηθική και ανθρώπινη προσπάθεια διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στον «εξαναγκασμό» ολόκληρης της χώρας να εμπλακεί τελικά σε μια αιματηρή σύγκρουση για να επιλύσει το ζήτημα της δουλείας. Ναι, το αναδυόμενο βιομηχανικό σύστημα στο Βορρά, ανάλογα με τη «μισθολογική δουλεία», ήταν σε μια πορεία σύγκρουσης με το σύστημα της «απλήρωτης εργασίας» του Νότου. Πάντως, την παραμονή του εμφυλίου πολέμου υπήρχαν περισσότεροι «εκατομμυριούχοι» (δουλέμποροι) στο Δέλτα του Μισισιπή, από όσους θα μπορούσε να βρει κάποιος σε όλες τις περιοχές έξω από αυτό· επρόκειτο για μια Αριστοκρατία του Νότου που δεν είχε απολύτως καμμία πρόθεση ή κίνητρο να καταργήσει τη δουλεία. Αντίθετα, ήταν απασχολημένοι προσπαθώντας να την εξαπλώσουν στις περιοχές από τις οποίες απομακρύνθηκαν οι Amerindians. Κατά συνέπεια, αν το «U.G.R.R. και οι Υπέρμαχοι της Κατάργησης της Δουλείας δεν τους είχαν αναγκάσει να «πανικοβληθούν» και να αποσπαστούν από την Ένωση» –προκαλώντας τον εμφύλιο πόλεμο– δεν ξέρει κανείς για πόσες δεκαετίες ακόμη θα μπορούσε να επιβιώσει το σύστημά τους!

Γι'αυτό, το U.G.R.R. είναι το πλέον «Μαχητικό Κίνημα της Ισότητας και της Ισονομίας» που έχει δει ποτέ αυτή η χώρα. Άλλα κινήματα το έχουν πλησιάσει σε μαχητικότητα. Το κίνημα των γυναικών (σουφραζέτες), το εργατικό κίνημα, το κίνημα για τα πολιτικά δικαιώματα και το κίνημα πολέμου κατά του Βιετνάμ. Αλλά πέρα από κάθε επιχείρημα, πρέπει να τονιστεί ότι κανένα από αυτά τα κινήματα δεν είχε να αντιμετωπίσει και να νικήσει την πιο εξευτελιστική μορφή καταπίεσης που είναι γνωστή: τη δουλοκτησία! [...]

Τέλος, από τις μελέτες μου φαίνεται ότι η ιστορία είναι απρόθυμη να αναδείξει τον τύπο της ολικής ανιδιοτέλειας που εμφανίζουν οι συμμετέχοντες στο U.G.R.R.. Ίσως η(οι) επόμενη(ες) γενιά(ές) να αισθανθούν την ανάγκη να σταθούν, να μαζέψουν και να απολαύσουν τους καρπούς

Βιβλιογραφία

Hidden Americans: Maroons of Virginia and the Carolinas, Hugo Prosper Learning (Routledge, 1995)

Maroon Societies: Rebel Slave Communities in the Americas, Richard Price (Johns Hopkins Press, 1996)

To Be Free: Studies in American Negro History, Herbert Aptheker (International Publishers, 1968)

The Exiles of Florida, J. R. Giddings (Black Classic Press, 1997 – originally published in 1858)

Black Indians: A Hidden Heritage, William Loren Katz (Atheneum Books for Young Readers, 1997)

Underground Railroad, William Still (Dover, 2007 – originally published in 1872)

But We Have No Country: The 1851 Christiana, Pennsylvania Resistance, Ella Forbes (Africana Homestead Legacy Pub, 2010)

Russell Maroon Shoatz is a US political prisoner. The campaign to free him can be found at https://russellmaroonshoats.wordpress.com/

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 17ος, Φύλλο 188
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2018

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)

Στη συνέχεια, ξεκίνα συμπλοκή με πυροβολισμούς και μαχαιρώματα. Σε μικρό χρονικό διάστημα όλοι, εκτός από έναν από τους δουλέμπορους, είτε τραυματίστηκαν είτε εκδιώχθηκαν στα χωράφια, από τους Μαύρους. Ο αρχηγός, άλλωστε, αφού τραυματίστηκε, «αποτελειώθηκε από τις γυναίκες». Οι μαύροι δεν τραυματίστηκαν σοβαρά.

Στη συνέχεια, βέβαια, η κυβέρνηση προχώρησε σε ευρεία καταστολή στους εναπομείναντες Μαύρους και στους Λευκούς Υπέρμαχους της Κατάργησης της Δουλείας, σύροντας τους σε δικαστήρια και στη φυλακή. Όλοι, ωστόσο, απαλλάχτηκαν, και όλοι οι δραπέτες και τα παιδιά τους διέφυγαν μέσω του U.G.R.R. –εκτός από την ηλικιωμένη μητέρα.

Στο Oberlin και σε άλλες βόρειες περιοχές πραγματοποιήθηκαν ανάλογες «μαχητικές» ενέργειες: εισβολές σε δικαστήρια και φυλακές για να διασώσουν βίαια και να αρπάξουν τους φυγόδικους, να εξουδετερώσουν οποιονδήποτε φύλακα ή παρόμοια άτομα, συνήθως με αποτέλεσμα κάποιος Υπέρμαχος της Κατάργησης της Δουλείας να συλληφθεί και να δικαστεί.

Στη συνέχεια, υπήρχαν οι «επιτροπές επαγρύπνησης», οι «Διευθυντές» και οι «Μέτοχοι» του U.G.R.R. Αυτά τα γενναία και αφοσιωμένα άτομα, μαζί με τους ταραχοποιούς, τις εφημερίδες και μια χούφτα εκλεγμένους αξιωματούχους ήταν οι «τεχνικοί» του κινήματος, ενώ η «καρδιά και η ψυχή» ήταν πάντα οι ίδιοι οι δραπέτες. Οι τελευταίοι, όπως είναι καλά τεκμηριωμένο, χρησιμοποίησαν κάθε είδους δημιουργικότητα, τεχνάσματα και βία, για να ξεφύγουν με τα πόδια, με μεταφορικά μέσα, με άμαξα, μέσα σε κιβώτια (ο Henry «Box» Brown ήταν μόνο ένας από έναν μεγάλο αριθμό ανδρών και γυναικών που έγινε γνωστό ότι είχαν αποσταλεί οι ίδιοι ως δέματα-εμπορεύματα – στην ελευθερία). Και στις περισσότερες από αυτές τις αποστολές συμμετείχαν μέλη του U.G.R.R., βόρεια, νότια, ανατολικά και δυτικά.

Μην έχετε καμμία αμφιβολία, το U.G.R.R. βασιζόταν σε έναν κορμό πραγματικά ανιδιοτελών ανθρώπων, που απευθύνονταν μεταξύ τους με σεβασμό, ζεστασιά και αφοσίωση: «Αγαπητέ φίλε William Still» (Ο γενναίος, ευφυής και αριστοτεχνικός επικεφαλής της Επιτροπής Επαγρύπνησης της Φιλαδέλφεια). «Αγαπητέ φίλε», «Αξιότιμε φίλε», «Αγαπητέ φίλε και αδελφέ», «Αληθινά ο φίλος σου», «Δικός σας για τους φτωχούς σκλάβους» κ.λπ.... Είτε υποκινούμενοι από θρησκευτικές πεποιθήσεις είτε από ο,τιδήποτε άλλο, το συμπέρασμα είναι το ίδιο. Πράγματι, μια μελέτη της τεράστιας διασωθείσας αλληλογραφίας ολόκληρης της χώρας να εμπλακεί τελικά σε μια αιματηρή σύγκρουση για να επιλύσει το ζήτημα της δουλείας. Ναι, το αναδυόμενο βιομηχανικό σύστημα στο Βορρά, ανάλογα με τη «μισθολογική δουλεία», ήταν σε μια πορεία σύγκρουσης με το σύστημα της «απλήρωτης εργασίας» του Νότου. Πάντως, την παραμονή του εμφυλίου πολέμου υπήρχαν περισσότεροι «εκατομμυριούχοι» (δουλέμποροι) στο Δέλτα του Μισισιπή, από όσους θα μπορούσε να βρει κάποιος σε όλες τις περιοχές έξω από αυτό· επρόκειτο για μια Αριστοκρατία του Νότου που δεν είχε απολύτως καμμία πρόθεση ή κίνητρο να καταργήσει τη δουλεία. Αντίθετα, ήταν απασχολημένοι προσπαθώντας να την εξαπλώσουν στις περιοχές από τις οποίες απομακρύνθηκαν οι Amerindians. Κατά συνέπεια, αν το «U.G.R.R. και οι Υπέρμαχοι της Κατάργησης της Δουλείας δεν τους είχαν αναγκάσει να «πανικοβληθούν» και να αποσπαστούν από την Ένωση» –προκαλώντας τον εμφύλιο πόλεμο– δεν ξέρει κανείς για πόσες δεκαετίες ακόμη θα μπορούσε να επιβιώσει το σύστημά τους!

Γι'αυτό, το U.G.R.R. είναι το πλέον «Μαχητικό Κίνημα της Ισότητας και της Ισονομίας» που έχει δει ποτέ αυτή η χώρα. Άλλα κινήματα το έχουν πλησιάσει σε μαχητικότητα. Το κίνημα των γυναικών (σουφραζέτες), το εργατικό κίνημα, το κίνημα για τα πολιτικά δικαιώματα και το κίνημα πολέμου κατά του Βιετνάμ. Αλλά πέρα από κάθε επιχείρημα, πρέπει να τονιστεί ότι κανένα από αυτά τα κινήματα δεν είχε να αντιμετωπίσει και να νικήσει την πιο εξευτελιστική μορφή καταπίεσης που είναι γνωστή: τη δουλοκτησία! [...]

Τέλος, από τις μελέτες μου φαίνεται ότι η ιστορία είναι απρόθυμη να αναδείξει τον τύπο της ολικής ανιδιοτέλειας που εμφανίζουν οι συμμετέχοντες στο U.G.R.R.. Ίσως η(οι) επόμενη(ες) γενιά(ές) να αισθανθούν την ανάγκη να σταθούν, να μαζέψουν και να απολαύσουν τους καρπούς των θυσιών των προγόνων τους.

Εν κατακλείδι, ο συγγραφέας προκαλεί τους αναγνώστες να μελετήσουν πιο προσεκτικά την αντίσταση στη δουλεία στη Βόρεια Αμερική και στη συνέχεια να κοιτάξουν στον καθρέφτη και να αναρωτηθούν, μόνο, που βρίσκονται σε σχέση με το ιστορικό δράμα; Πώς αντιλαμβανόμαστε τις γενεές που περιγράφονται εδώ, οι οποίες είχαν τόσο μεγάλη επίδραση στα γεγονότα, σε σημείο που οι σημερινοί καταπιεστές να προσπαθούν πολύ σκληρά να κρατήσουν κρυμμένα τα «Πραγματικά» επιτεύγματά τους;

Μετάφραση-Απόδοση Π.

Black Indians: A Hidden Heritage, William Loren Katz (Atheneum Books for Young Readers, 1997)

Underground Railroad, William Still (Dover, 2007 – originally published in 1872)

But We Have No Country: The 1851 Christiana, Pennsylvania Resistance, Ella Forbes (Africana Homestead Legacy Pub, 2010)

Russell Maroon Shoatz is a US political prisoner. The campaign to free him can be found at https://russellmaroonshoats.wordpress.com/

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 17ος, Φύλλο 188
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2018

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)

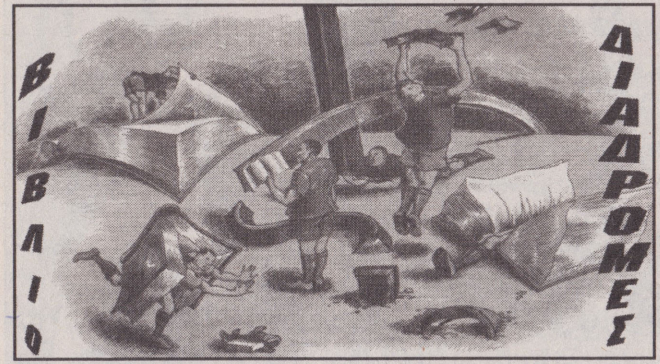
116/611-838-03

IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803

bic: ETHNGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

Η Μυστική Ζωή των Δέντρων

Peter Wohlleben

Πρόκειται για ένα βιβλίο, το οποίο, κατά τη γνώμη μας, πραγματικά, μας εισάγει στον μαγικό κόσμο της μητέρας Φύσης. Μαγεία στη Φύση είναι ότι όλα, φανερά ή κρυφά, συνδέονται, είναι ένα, αλληλοβοηθούνται, επικοινωνούν, ζουν μαζί, επιβιώνουν το ένα πλάι στο άλλο, το ένα από το άλλο.

Οφείλουμε, αρχικά στους εαυτούς μας, σαν πρώτο βήμα, να αντιληφθούμε ότι είμαστε κομμάτι αυτής της μαγείας.

[...]

Φιλίες

Πριν από χρόνια, σε ένα από τα προστατευόμενα δάση με παλιές οξιές της περιοχής μου, έπεσα πάνω σε κάτι παράξενες πέτρες που ήταν καλυμμένες με βρύα. Εκ των υστέρων συνειδητοποίησα ότι τις είχα προσπεράσει πολλές φορές χωρίς να τις προσέξω, μια μέρα όμως σταμάτησα και έσκυψα να τις κοιτάξω. Το σχήμα τους ήταν περίεργο, ελαφρώς στρογγυλεμένο και με κάποια κούφια σημεία, κι όταν ανασήκωσα λίγο τα βρύα, είδα ότι από κάτω υπήρχε φλοιός δέντρου. Δεν ήταν πέτρα λοιπόν, ήταν παλιό ξύλο. Κι επειδή το ξύλο της οξιάς, όταν βρίσκεται πάνω σε υγρό έδαφος, μέσα σε λίγα χρόνια σαπίζει, απόρησα με το πόσο σκληρό ήταν. Πάνω απ' όλα όμως δεν μπορούσα να το σηκώσω, προφανώς ήταν γερά ριζωμένο στο χώμα. Άρχισα προσεκτικά να ξύνω λίγο τον φλοιό με τον σουγιά μου, μέχρι που έφτασα σε ένα πράσινο στρώμα. Πράσινο; Αυτή τη χρωστική τη συναντάμε μόνο στη χλωροφύλλη, στην ουσία που δίνει στα καινούργια φύλλα το πράσινο χρώμα και που υπάρχει αποθηκευμένη στους κορμούς των ζωντανών δέντρων. Μόνο ένα πράγμα θα μπορούσε να σημαίνει: ότι τούτο το κομμάτι ξύλο ήταν ακόμα ζωντανό! Από τις υπόλοιπες «πέτρες» προέκυψε γρήγορα μια λογική εικόνα, αφού σχημάτιζαν έναν κύκλο με διάμετρο ενάμισι μέτρο. Επρόκειτο για τα ροζιασμένα υπολείμματα ενός τεράστιου και πάρα πολύ παλιού κούτσουρου. Το μόνο που είχε σωθεί ήταν τα απομεινάρια του εξωτερικού του φλοιού, ενώ το εσωτερικό είχε σαπίσει προ πολλού και είχε γίνει χούμος – ξεκάθαρη ένδειξη ότι ο κορμός είχε κοπεί πριν από 400 με 500 χρόνια. Πως διατηρήθηκαν όμως ζωντανά αυτά τα υπολείμματα; Αφού τα κύτταρα πρέπει να λαμβάνουν τροφή με τη μορφή σακχάρων, πρέπει να αναπνέουν και τουλάχιστον να αναπτύσσονται λίγο. Χωρίς φύλλα, και επομένως χωρίς φωτοσύνθεση, κάτι τέτοιο είναι αδύνατον. Κανένα από τα πλάσματα του πλανήτη μας δεν αντέχει σε νηστεία αιώνων, και αυτό ισχύει και για τα υπολείμματα των δέντρων. Τουλάχιστον για τα κούτσουρα, που δεν περιμένουν βοήθεια από πουθενά. Στη συγκεκριμένη περίπτωση όμως τα πράγματα προφανώς είναι τελείως διαφορετικά. Το κούτσουρο είχε την υποστήριξη των γειτονικών του δέντρων, και συγκεκριμένα μέσω των ριζών τους. Κάποιες φορές συνδέονται μόνο χαλαρά, μέσω του δικτύου των μυκήτων που περιβάλλει τις άκρες των ριζών και τις βοηθάει στην ανταλλαγή θρεπτικών ουσιών, άλλοτε πάλι υπάρχουν και άμεσες συμφύσεις.

[...] Οι θάμνοι που το περιέβαλλαν το τροφοδοτούσαν με διάλυμα σακχάρων, ώστε να το κρατήσουν σε ζωή [...]

Σελ. 291 / Εκδ. Πατάκη, 2017

λοπαρδάλεις το γνωρίζουν αυτό και προχωρούν στα επόμενα δέντρα. Στα επόμενα; Όχι, αφήνουν κάποια δέντρα

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ

Πρόκειται για ένα βιβλίο, το οποίο, κατά τη γνώμη μας, πραγματικά, μας εισάγει στον μαγικό κόσμο της μητέρας Φύσης. Μαγεία στη Φύση είναι ότι όλα, φανερά ή κρυφά, συνδέονται, είναι ένα, αλληλοβοηθούνται, επικοινωνούν, ζουν μαζί, επιβιώνουν το ένα πλάι στο άλλο, το ένα από το άλλο.

Οφείλουμε, αρχικά στους εαυτούς μας, σαν πρώτο βήμα, να αντιληφθούμε ότι είμαστε κομμάτι αυτής της μαγείας.

[...]

Φιλίες

Πριν από χρόνια, σε ένα από τα προστατευόμενα δάση με παλιές οξιές της περιοχής μου, έπεσα πάνω σε κάτι παράξενες πέτρες που ήταν καλυμμένες με βρύα. Εκ των υστέρων συνειδητοποίησα ότι τις είχα προσπεράσει πολλές φορές χωρίς να τις προσέξω, μια μέρα όμως σταμάτησα και έσκυψα να τις κοιτάξω. Το σχήμα τους ήταν περίεργο, ελαφρώς στρογγυλεμένο και με κάποια κούφια σημεία, κι όταν ανασήκωσα λίγο τα βρύα, είδα ότι από κάτω υπήρχε φλοιός δέντρου. Δεν ήταν πέτρα λοιπόν, ήταν παλιό ξύλο. Κι επειδή το ξύλο της οξιάς, όταν βρίσκεται πάνω σε υγρό έδαφος, μέσα σε λίγα χρόνια σαπίζει, απόρησα με το πόσο σκληρό ήταν. Πάνω απ' όλα όμως δεν μπορούσα να το σηκώσω, προφανώς ήταν γερά ριζωμένο στο χώμα. Άρχισα προσεκτικά να ξύνω λίγο τον φλοιό με τον σουγιά μου, μέχρι που έφτασα σε ένα πράσινο στρώμα. Πράσινο; Αυτή τη χρωστική τη συναντάμε μόνο στη χλωροφύλλη, στην ουσία που δίνει στα καινούργια φύλλα το πράσινο χρώμα και που υπάρχει αποθηκευμένη στους κορμούς των ζωντανών δέντρων. Μόνο ένα πράγμα θα μπορούσε να σημαίνει: ότι τούτο το κομμάτι ξύλο ήταν ακόμα ζωντανό! Από τις υπόλοιπες «πέτρες» προέκυψε γρήγορα μια λογική εικόνα, αφού σχημάτιζαν έναν κύκλο με διάμετρο ενάμισι μέτρο. Επρόκειτο για τα ροζιασμένα υπολείμματα ενός τεράστιου και πάρα πολύ παλιού κούτσουρου. Το μόνο που είχε σωθεί ήταν τα απομεινάρια του εξωτερικού του φλοιού, ενώ το εσωτερικό είχε σαπίσει προ πολλού και είχε γίνει χούμος – ξεκάθαρη ένδειξη ότι ο κορμός είχε κοπεί πριν από 400 με 500 χρόνια. Πως διατηρήθηκαν όμως ζωντανά αυτά τα υπολείμματα; Αφού τα κύτταρα πρέπει να λαμβάνουν τροφή με τη μορφή σακχάρων, πρέπει να αναπνέουν και τουλάχιστον να αναπτύσσονται λίγο. Χωρίς φύλλα, και επομένως χωρίς φωτοσύνθεση, κάτι τέτοιο είναι αδύνατον. Κανένα από τα πλάσματα του πλανήτη μας δεν αντέχει σε νηστεία αιώνων, και αυτό ισχύει και για τα υπολείμματα των δέντρων. Τουλάχιστον για τα κούτσουρα, που δεν περιμένουν βοήθεια από πουθενά. Στη συγκεκριμένη περίπτωση όμως τα πράγματα προφανώς είναι τελείως διαφορετικά. Το κούτσουρο είχε την υποστήριξη των γειτονικών του δέντρων, και συγκεκριμένα μέσω των ριζών τους. Κάποιες φορές συνδέονται μόνο χαλαρά, μέσω του δικτύου των μυκήτων που περιβάλλει τις άκρες των ριζών και τις βοηθάει στην ανταλλαγή θρεπτικών ουσιών, άλλοτε πάλι υπάρχουν και άμεσες συμφύσεις. [...] Οι θάμνοι που το περιέβαλλαν το τροφοδοτούσαν με διάλυμα σακχάρων, ώστε να το κρατήσουν σε ζωή. [...]

Γιατί όμως είναι τα δέντρα τόσο κοινωνικά πλάσματα, γιατί μοιράζονται την τροφή τους με άλλα δέντρα του ίδιου είδους και φροντίζουν έτσι τους ανταγωνιστές τους; Οι λόγοι για τους οποίους συμβαίνει αυτό είναι ίδιοι με εκείνους που ισχύουν και στις ανθρώπινες κοινωνίες: Με παρέα είναι πάντα καλύτερα. Ένα δέντρο δεν είναι δάσος, δεν μπορεί να δημιουργήσει ένα τοπικό ισορροπημένο κλίμα, είναι απροστάτευτο και εκτεθειμένο σε όλες τις καιρικές συνθήκες. Αντιθέτως, πολλά δέντρα μαζί δημιουργούν ένα οικοσύστημα που μετριάζει τις ακραίες θερμοκρασίες ψύχους ή ζέστης, αποθηκεύει μεγάλες ποσότητες νερού και απελευθερώνει καθαρό αέρα. Σε ένα τέτοιο περιβάλλον μπορούν να ζήσουν προστατευμένα και για πολλά χρόνια. Για να επιτευχθεί αυτό πρέπει να διατηρηθεί πάση θυσία η κοινότητα. [...]

Το βιβλίο συνεχίζει, βάζοντας μας στον κόσμο της

Σελ. 291 / Εκδ. Πατάκη, 2017

λοπαρδάλεις το γνωρίζουν αυτό και προχωρούν στα επόμενα δέντρα. Στα επόμενα; Όχι, αφήνουν κάποια δέντρα και ξαναρχίζουν το γεύμα τους μετά από 100 μέτρα περίπου. Ο λόγος προκαλεί κατάπληξη: Η ακακία που τρώνε οι καμηλοπαρδάλεις απελευθερώνει ένα προειδοποιητικό αέριο (στην προκειμένη περίπτωση αιθυλένιο) που επισημαίνει στις άλλες ακακίες της γύρω περιοχής ότι υπάρχει κίνδυνος. Αμέσως όλα τα δέντρα που έχουν λάβει αυτή την προειδοποίηση αποθηκεύουν επίσης τοξικές ουσίες στα φύλλα τους, ώστε να είναι προετοιμασμένα. Οι καμηλοπαρδάλεις γνωρίζουν αυτό το παιχνίδι και έτσι απομακρύνονται λίγο περισσότερο, επιλέγοντας ανυποψίαστα δέντρα. Ή κινούνται αντίθετα προς τη φορά του ανέμου. [...]

Στα επόμενα κεφάλαια μαθαίνουμε ότι τα δέντρα αλληλοβοηθούνται, προγραμματίζουν την αναπαραγωγή τους, αναπτύσσουν εσωτερική ισορροπία, μεγαλώνουν ισορροπημένα και χωρίς βιασύνη τα «παιδιά» τους, έχουν κώδικα καλής συμπεριφοράς, σχολείο και πολλά άλλα,

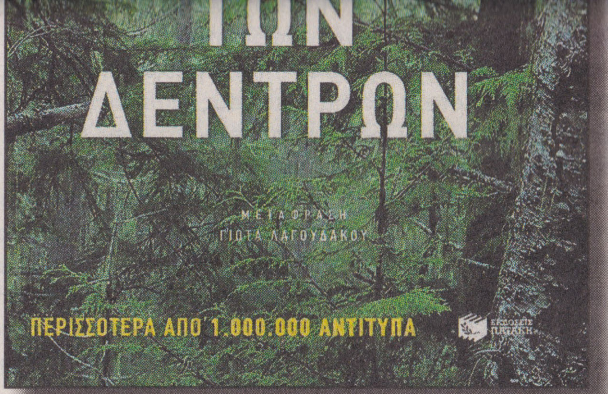
με παλιές οξιές της περιοχής μου, έπεσα πάνω σε κάτι παράξενες πέτρες που ήταν καλυμμένες με βρύα. Εκ των υστέρων συνειδητοποίησα ότι τις είχα προσπεράσει πολλές φορές χωρίς να τις προσέξω, μια μέρα όμως σταμάτησα και έσκυψα να τις κοιτάξω. Το σχήμα τους ήταν περίεργο, ελαφρώς στρογγυλεμένο και με κάποια κούφια σημεία, κι όταν ανασήκωσα λίγο τα βρύα, είδα ότι από κάτω υπήρχε φλοιός δέντρου. Δεν ήταν πέτρα λοιπόν, ήταν παλιό ξύλο. Κι επειδή το ξύλο της οξιάς, όταν βρίσκεται πάνω σε υγρό έδαφος, μέσα σε λίγα χρόνια σαπίζει, απόρησα με το πόσο σκληρό ήταν. Πάνω απ' όλα όμως δεν μπορούσα να το σηκώσω, προφανώς ήταν γερά ριζωμένο στο χώμα. Άρχισα προσεκτικά να ξύνω λίγο τον φλοιό με τον σουγιά μου, μέχρι που έφτασα σε ένα πράσινο στρώμα. Πράσινο; ζωντανά αυτά τα υπολείμματα; Αφού τα κύτταρα πρέπει να λαμβάνουν τροφή με τη μορφή σακχάρων, πρέπει να αναπνέουν και τουλάχιστον να αναπτύσσονται λίγο. Χωρίς φύλλα, και επομένως χωρίς φωτοσύνθεση, κάτι τέτοιο είναι αδύνατον. Κανένα από τα πλάσματα του πλανήτη μας δεν αντέχει σε νηστεία αιώνων, και αυτό ισχύει και για τα υπολείμματα των δέντρων. Τουλάχιστον για τα κούτσουρα, που δεν περιμένουν βοήθεια από πουθενά. Στη συγκεκριμένη περίπτωση όμως τα πράγματα προφανώς είναι τελείως διαφορετικά. Το κούτσουρο είχε την υποστήριξη των γειτονικών του δέντρων, και συγκεκριμένα μέσω των ριζών τους. Κάποιες φορές συνδέονται μόνο χαλαρά, μέσω του δικτύου των μυκήτων που περιβάλλει τις άκρες των ριζών και τις βοηθάει στην ανταλλαγή θρεπτικών ουσιών, άλλοτε πάλι υπάρχουν και άμεσες συμφύσεις. [...] Οι θάμνοι που το περιέβαλλαν το τροφοδοτούσαν με διάλυμα σακχάρων, ώστε να το κρατήσουν σε ζωή. [...]

Γιατί όμως είναι τα δέντρα τόσο κοινωνικά πλάσματα, γιατί μοιράζονται την τροφή τους με άλλα δέντρα του ίδιου είδους και φροντίζουν έτσι τους ανταγωνιστές τους; Οι λόγοι για τους οποίους συμβαίνει αυτό είναι ίδιοι με εκείνους που ισχύουν και στις ανθρώπινες κοινωνίες: Με παρέα είναι πάντα καλύτερα. Ένα δέντρο δεν είναι δάσος, δεν μπορεί να δημιουργήσει ένα τοπικό ισορροπημένο κλίμα, είναι απροστάτευτο και εκτεθειμένο σε όλες τις καιρικές συνθήκες. Αντιθέτως, πολλά δέντρα μαζί δημιουργούν ένα οικοσύστημα που μετριάζει τις ακραίες θερμοκρασίες ψύχους ή ζέστης, αποθηκεύει μεγάλες ποσότητες νερού και απελευθερώνει καθαρό αέρα. Σε ένα τέτοιο περιβάλλον μπορούν να ζήσουν προστατευμένα και για πολλά χρόνια. Για να επιτευχθεί αυτό πρέπει να διατηρηθεί πάση θυσία η κοινότητα. [...]

Το βιβλίο συνεχίζει, βάζοντας μας στον κόσμο της γλώσσας των δέντρων. Και τα δέντρα εκφράζονται και «μιλούν» με τα αρώματα που εκκρίνουν, όπως και οι άνθρωποι άλλωστε, και κάποιες φορές με ανεπαίσθητα τριξίματα.

[...] *Πριν από τέσσερις δεκαετίες οι επιστήμονες παρατήρησαν κάτι πολύ ιδιαίτερο στις σαβάνες της Αφρικής. Εκεί οι καμηλοπαρδάλεις τρώνε τις ακακίες, πράγμα που δεν αρέσει καθόλου στις ακακίες. Για να απαλλαγούν από τους πανύψηλους αυτούς χορτοφάγους, οι ακακίες μέσα σε λίγα λεπτά αποθηκεύουν στα φύλλα τους τοξικές ουσίες. Οι καμηλοπαρδάλεις το γνωρίζουν αυτό και προχωρούν στα επόμενα δέντρα. Στα επόμενα; Όχι, αφήνουν κάποια δέντρα και ξαναρχίζουν το γεύμα τους μετά από 100 μέτρα περίπου. Ο λόγος προκαλεί κατάπληξη: Η ακακία που τρώνε οι καμηλοπαρδάλεις απελευθερώνει ένα προειδοποιητικό αέριο (στην προκειμένη περίπτωση αιθυλένιο) που επισημαίνει στις άλλες ακακίες της γύρω περιοχής ότι υπάρχει κίνδυνος. Αμέσως όλα τα δέντρα που έχουν λάβει αυτή την προειδοποίηση αποθηκεύουν επίσης τοξικές ουσίες στα φύλλα τους, ώστε να είναι προετοιμασμένα. Οι καμηλοπαρδάλεις γνωρίζουν αυτό το παιχνίδι και έτσι απομακρύνονται λίγο περισσότερο, επιλέγοντας ανυποψίαστα δέντρα. Ή κινούνται αντίθετα προς τη φορά του ανέμου.* [...]

Σελ. 291 / Εκδ. Πατάκη, 2017

Στα επόμενα κεφάλαια μαθαίνουμε ότι τα δέντρα αλληλοβοηθούνται, προγραμματίζουν την αναπαραγωγή τους, αναπτύσσουν εσωτερική ισορροπία, μεγαλώνουν ισορροπημένα και χωρίς βιασύνη τα «παιδιά» τους, έχουν κώδικα καλής συμπεριφοράς, σχολείο και πολλά άλλα, σε μια προσπάθεια του συγγραφέα του βιβλίου, Peter Wohlleben, «*να κινητοποιήσουμε τη φαντασία μας προκειμένου να πάρουμε έστω και μια ιδέα για το τι συμβαίνει στα δέντρα*».[...]

[...] *Και, ποιος ξέρει, ίσως κάποια μέρα πράγματι να αποκωδικοποιηθεί η γλώσσα των δέντρων και να μας δοθεί το υλικό για ακόμα πιο απίστευτες ιστορίες. Μέχρι τότε, στον επόμενο περίπατο που θα κάνετε στο δάσος αφήστε τη φαντασία σας ελεύθερη –σε πολλές περιπτώσεις δεν απέχει και τόσο από την πραγματικότητα!*

Π.